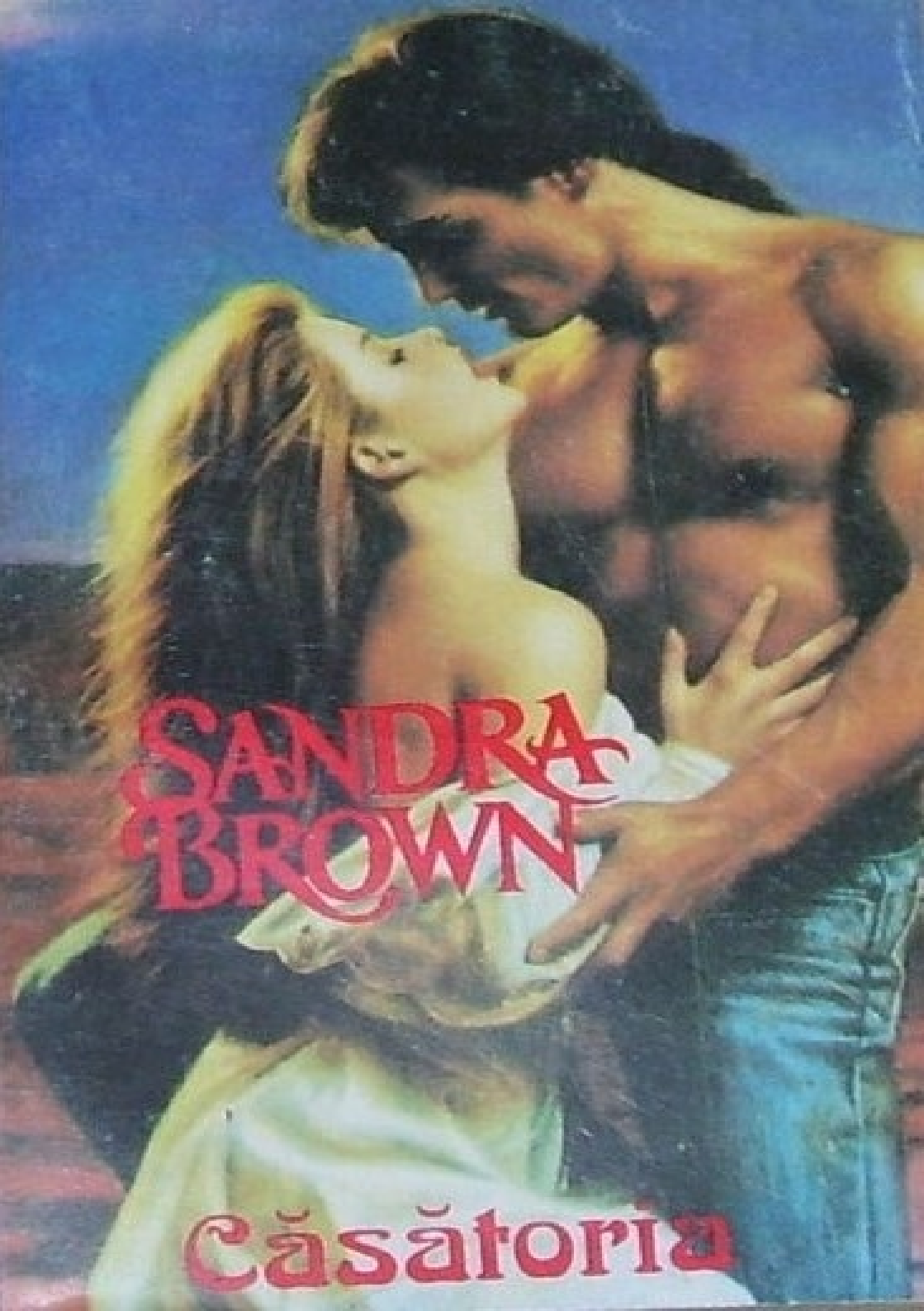

A romantic painting of a man and a woman in a close embrace, about to kiss. The man is shirtless and muscular, with dark hair, looking down at the woman. The woman has long, flowing blonde hair and is looking up at him. They are outdoors under a blue sky. The woman is wearing a white dress. The man is wearing blue jeans. The overall style is romantic and classic.

**SANDRA
BROWN**

Căsătoria

Sandra Brown

CĂSĂTORIA

Editura MIRON
București, 1994

Cuprins

Capitolul 1	3
Capitolul 2	16
Capitolul 3	27
Capitolul 4	42
Capitolul 5	52
Capitolul 6	69
Capitolul 7	83
Capitolul 8	98
Capitolul 9	112
Capitolul 10	126
Capitolul 11	138

Capitolul 1

Imogen se întinse cu voluptate sub plapuma ușoară de puf și își îndepărtă de pe chip, cu un gest leneș, părul de un blond palid. Era o fericire să se poată trezi încet, agitația matinală pentru a merge la servicii urmând să aparțină trecutului pentru următoarele trei săptămâni.

Ochii de un violet închis se deschiseseră larg, fixând mobilierul delicat al dormitorului, în timp ce primele raze ale soarelui de toamnă timpurie treceau prin perdelele de un verde deschis.

Se încruntă apoi, unindu-și sprâncenele. Următoarele trei săptămâni de concediu anual ar trebui să-i ofere timpul necesar pentru a se decide dacă va accepta sau nu oferta de serviciu a lui Tolly, scuturând astfel, pentru totdeauna, de pe picioarele ei, praful agenției de publicitate „Martin and Sandown”.

Dar nu se va mai gândi acum la asta, se hotărî ea cu incisivitatea obișnuită. În următoarele câteva zile se va relaxa, permițând dezamăgirii provocate de felul în care fusese tratată de agenție să se sedimenteze, pentru a putea vedea copacii de pădure. Ar fi fost o prostie să lase într-un moment de furie o slujbă la care se pricepea, pe care o putea face chiar cu o mână legată la spate.

Se strecură afară din pat, își puse capotul, legând cordonul în jurul mijlocului ei subțire. Materialul ușor de mătase se mula perfect pe sâni ei rotunzi și părea a se scurge în jurul picioarelor nesfârșit de lungi, în timp ce se îndrepta spre bucătărie, pentru a-și face o cafea.

Culegând ziarele de dimineață din cutia ce se afla pe holul apartamentului, le puse pe tavă și se înapoie în pat.

Se întâlnea cu Tolly la prânz. Dar până atunci nu avea altceva de făcut decât să se învântească prin casă și să se răsfețe puțin.

Zâmbea când se așeză pe pat sprijinită de perne, cu ziaarele pe genunchi și tava cu ceașca de cafea pe noptieră, iar zâmbetul i se adânci când ochii ei parcurseră titlurile de pe prima pagină, oprindu-se asupra fotografiei sale și a lui Tolly ieșind din holul particular al acestuia din Londra.

Fotoreporterul îi surprinsese într-un moment de așază intimitate, ea privindu-l zâmbitoare în ochi, lumina făcând-o să pară aproape stupid de îndrăgostită, brațul lui în jurul umerilor ei creând impresia de posesivitate. Tipul adăugase și un text fotografiei.

Îl parcurse rapid, ochii strălucitori oglindind ceva din râsul interior:

Milionarul proprietar de magazine Anatol Khristoforo Devenko, șazeci și nouă de ani, în timpul uneia din rarele sale ieșiri, în Marea Britanie. Oare lunga durută a timpului petrecut aici are vreo legătură cu eleganta Imogen Paige, în vârstă de douăzeci și cinci de ani și care l-a însoțit frecvent în ultimele săptămâni? Întrebată fiind, Miss Paige a răspuns: „Suntem doar prieteni foarte buni”. Fără îndoială că frumoasa Imogen este de părem că dimensiunile contului lui în bancă fac mai suportabilă diferența de vârstă dintre ei.

Era mult prea absurd pentru a putea fi luată în serios. Nimeni din cunoștințele ei nu ar putea să creadă eticheta de „vânătoare de averi”, iar Tolly își va da capul pe spate râzând din tot sufletul când va citi acest gunoi. Din câte îl cunoștea putea să spună că singurul lucru pe care-l lua întotdeauna în serios erau afacerile, lanțul de magazine universale ce se întindeau în toată lumea. Se spunea că puteai găsi orice dorești în magazinele Devenko, cu condiția să fie frumos, unicat și costisitor.

Lanțul de magazine Devenko oferea o nouă experiență cumpărătorilor, cu mărfuri de calitate excepțională de pe întreg globul, restaurante de clasă, saloane de frumusețe, toate sub același acoperiș. Stomacul i se contractă dintr-o dată de nerăbdare și teamă. Numele Devenko era vestit în lumea întreagă, iar Tolly o alesese pe ea, oferindu-i o slujbă în conducerea unor campanii de reclame și promotion pentru întreg lanțul de magazine, plata și condițiile de muncă întrecându-i chiar și cele mai ambițioase vise. Va fi o responsabilitate enormă și trebuia să se gândească foarte bine înainte de a și-o asuma.

— Ca întotdeauna, ești fascinant de fermecătoare.

Ochii căprui ai lui Tolly o priveau amuzați, în timp ce răsulul se îndepărta de masa lor, gura fiindu-i doar la un pas de râs când o privi din partea opusă a mesei din restaurantul liniștit, de un lux discret.

— Costumul e nou, nu? E perfect, tu ești perfectă! Te joci cu presa ticăloasă?

— Ai citit? Nu mai era nevoie să întrebe, zâmbetul lui neașteptat mărturisind singur acest lucru. Demn de milă, nu-i așa? Îi zâmbi ea, privindu-i în timp ce sorbea din paharul de sherry, degustându-l.

Era un tip foarte inteligent; Imogen făcuse un efort în această dimineață, ridicându-și părul greu, ca de mătase, în vârful capului pentru a scoate în evidență lungimea elegantă a gâtului, clasică puritate a trăsăturilor. Costumul pe care îl purta era o piesă costisitoare de culoarea ametistului care făcea ca ochii ei să ia nuanța panseluțelor zdrobite pe albul de frișcă al tenului.

— Poate, răspunse el comentariului. Dar și flatant în ceea ce mă privește. Faptul că cineva ar putea alătura numele meu de cel al unei femei frumoase, extraordinar de inteligente, este destul pentru a face un bărbat de vârsta mea să se înfoaie de mândrie.

Imogen clătină din cap, făcând o grimasă. La cei șaiszeci și nouă de ani ai săi, Tolly era încă un bărbat atrăgător cu

părul său des, de un gri argintiu pieptănat cu grijă, cu ținuta încă dreaptă și, ca întotdeauna, costisitor îmbrăcat.

— Nu te subestima, îi spuse ea începând să mănânce felul întâi, o salată Waldorf. Articolul voia să spună că ai fi nevoit să mă cumperi. Sper că va trece mult timp înainte de a fi obligat să folosești banii ca o femeie să devină parte a vieții tale.

Deși avea impresia că ajunsese să-l cunoască foarte bine în ultimele săptămâni, Imogen nu știa aproape nimic despre viața lui particulară, decât că avea un fiu ce vizita în acel moment ramura europeană a lanțului de magazine, Alexsander, după cum i se spusese, de treizeci și șase de ani și care, într-o bună zi, avea să ia locul de președinte al tatălui său, și care era logodit cu o verișoară... Asta era tot ce știa și tot ce dorea să știe.

Ea însăși era o persoană discretă care își ținea sentimentele bine ascunse. Amintirea certurilor dintre părinții ei, vocile ridicate, ușile trântite, lungile perioade de tăcere, o făcuseră tăcută. Acum, părinții divorțaseră, se recăsătoriseră, stabilindu-se în străinătate, mama ei în Grecia, iar tatăl în Noua Zeelandă, în timp ce Imogen își continuase viața, cariera, păstrându-și sentimentele pentru sine.

— Și nu pot decât să regret acest lucru, spuse Tolly fără a zâmbi de data aceasta. Pentru tine insinuările trebuie să fi fost foarte supărătoare, își coborî vocea. Nu pot decât să te admir pentru că nu ai luat totul în serios și să-ți mulțumesc pentru că nu ai spus adevărul.

Adevărul. Anatol Devenko se afla la Londra pentru a negocia achiziționarea unui magazin universal, care, din cauza zonei în care era situat, stârnise interesul celor ce vizau extinderea proprietăților. Dacă s-ar fi aflat că Tolly intenționa să cumpere magazinul pentru a realiza un „Devenko's” londonez, competiția ar fi devenit foarte

dură. Doar el, fiul său și consilierii financiari îi cunoșteau planurile. Imogen spuse:

— Obişnuiesc să mă țin de cuvânt! strâmbând în același timp din nas, făcându-l să zâmbescă din nou.

El o asigură:

— Nu va trebui să taci foarte mult timp. Până diseară voi ști dacă oferta mi-a fost acceptată. Luând în considerare felul în care a decurs ultima mea întâlnire cu managerii proprietarului, am toată încrederea că va fi acceptată. Iar asta va duce la o nouă întorsătură a relațiilor noastre.

Se rezemă de scaun în timp ce un chelner debarasa masa de rămășițele primului fel de mâncare, iar un altul le prezenta cel de-al doilea fel. Imogen gândi „Oferta de servicii, desigur!”, iar fiorul de emoție și panică o răscoli din nou.

— Da, știu, spuse ea fără rost.

Contase pe faptul că va avea mai mult timp pentru a lua o hotărâre. Tolly văzu nehotărârea de pe chipul ei pentru că spuse repede.

— Nu te speria! Poț să-mi dai un răspuns mai târziu, încă zece minute nu vor face niciun rău nici unuia dintre noi. Între timp, mănâncă!

Asta și făcu, abia simțind gustul delicioasei mese, mintea ei întorcându-se la cele petrecute în ultimele săptămâni.

Îl întâlnise pe Tolly la un cocteil promoțional organizat de „Martin and Sandown” pentru lansarea colecției „Jewels”. În ultimele optsprezece luni muncise doar pentru colecția de modă „Jewels” pentru tineri, iar când șeful ei, conducătorul întregii companii, ieșise la pensie pe neașteptate, se așteptase să-i ia locul. Și asta deoarece, în ultimele douăsprezece luni, ea dusese tot greul companiei publicitare, din cauza sănătății lui șubrede, asumându-și răspunderea pentru lansarea

tuturor produselor de la colecția „Jewels” la obiecte de toaletă.

Fusese atât de sigură că va fi numită în locul lui, încât atunci când aflase că un nou venit fusese adus peste capul ei — bărbat, bineînțeles — parcă ar fi primit o lovitură ce o făcu să amețească. Directorii firmei erau, cu siguranță, șovini. Știuse de mult timp acest lucru, dar crezuse până la acel moment că sexul nu va fi un argument împotriva ei.

Cât de mult greșise! Apăruse la petrecere calmă, fără a îngădui adevăratelor ei sentimente să iasă la iveală. Devenise foarte pricepută la asta, de la experiențele triste, aproape înspăimântătoare, pe care le trăise în copilărie și care o învățaseră să se bazeze doar pe sine, fără a arăta nimănui, niciodată, cât de rănită era în adâncul sufletului.

Invitația de a lua masa cu Anatol Devenko la hotelul său, pentru a discuta o propunere de afaceri, sosise a doua zi, prin intermediul unei secretare. Și-l amintise foarte bine de la petrecerea din seara precedentă și fusese foarte intrigată.

Se obișnuise cu bărbații care-i făceau avansuri și putea să se descurce cu ei, dar ar fi preferat să n-o facă, dacă asemenea situații puteau fi evitate. Se mândrea cu faptul că era un om care descoperea rapid caracterul celor din jur și nu crezuse nicio clipă că Devenko îi făcea avansuri.

Într-adevăr, nu-i făcuse. Îi oferise o slujbă, mărturisindu-i sincer că „vâna” oameni foarte pricepuți, că îi remarcase succesul cu compania la „Jewels” și că dorea să se ocupe de reclamele pentru întreg lanțul „Devenko's”.

În acel moment, reclama era făcută de diferite agenții de publicitate din țările unde aveau magazine, dar rezultatul era departe de a fi mulțumitor, campaniile nefiind coordonate. Avea nevoie de o agenție proprie și

dorea ca ea să o conducă. Urma să conducă o echipă excelentă, să beneficieze de traducători. Va avea control deplin și un salariu care o amuți atunci când Devenko i-l spuse.

Deci, de ce mai ezita? Urcase atât cât se putuse în ierarhia de la „Martin and Sandown”. Nu se temea să-și asume responsabilitatea și știa că era bună în meseria ei. Pe Tolly îl admira și îl respecta foarte mult, deci nu ar fi fost problema să lucreze pentru el.

În timpul ultimelor săptămâni ajunsese să-l cunoască foarte bine. Îi acceptase invitația la cină, îl însoțise în excursiile sale fără a lăsa pe nimeni să ghicească faptul că i se propusese o slujbă, deoarece Anatol Devenko spusese tuturor că se afla la Londra în calitate de turist. Nu conta deloc dacă numele lor erau alăturate și deveneau astfel subiect de scandal.

Trebuie că avea ceva de puritan în ea, gândi Imogen sorbindu-și absentă vinul. În adâncul sufletului simțea că succesul trebuia câștigat. Tot ce-i aparținea fusese dobândit prin muncă grea, părinții ei fuseseră prea ocupați să țipe și să se plesnească unul pe altul pentru a-și observa copilul liniștit, închis în sine, lăsând-o astfel să-și aleagă singură cariera.

Iar oferta lui Tolly era cu mult deasupra celor mai îndrăznețe visuri ale sale. Îi fusese înmănată pe o tavă, gândi ea și nu prea avea încredere în succesul enorm și imediat.

— Cred că aș putea să-ți spun ceva care să-ți distragă atenția de la intimidantă perspectivă de a lucra pentru mine, o smulse Tolly din gânduri cu o grimasă, care o făcu să dorească să nege că el, personal, ar fi avut vreo legătură cu ezitarea ei. Aș avea nevoie de părerea ta, ca femeie sofisticată și extrem de talentată, asupra unei case pe care intenționez să o cumpăr.

— O casă? Întrebă Imogen neatentă.

După cum i se spusese, Tolly se născuse în State și trăise acolo toată viața. Nu și-l putea imagina mutându-se de acolo la vârsta de aproape șaptezeci de ani.

— Aici? În Londra? Vrei să spui că ai de gând să locuiești aici?

Își înclină capul de un gri ca oțelul.

— Nu, lângă Windsor. Mi-ar plăcea să-mi stabilesc aici cartierul general cât timp se va lucra la noul meu magazin. Nu mai sunt atât de tânăr încât să mă bucur la gândul că va trebui să zbor peste Atlantic la intervale regulate și nici atât de bătrân încât să-mi placă sa locuiesc într-un hotel pe o perioadă nelimitată de timp. De asemenea, sediul agenției noastre de publicitate se va afla aici, în Londra. Mi-ar plăcea să-ți stau la dispoziție cu sfaturi, dacă vei avea nevoie de ele. Ochii săi căprui sclipiră cu căldură, ca și cum ea ar fi acceptat deja oferta. Îi umplu paharul gol de vin.

— Fiul meu va avea nevoie de un cămin atunci când se va căsători. Pe moment trăiește cu geamantanele făcute și, cum afacerile companiei îl aduc adesea în Europa, o casă lângă Londra ar fi ideală pentru el și Catrina.

— Atunci probabil că fiul dumneavoastră și logodnica lui ar trebui să fie cei care să vadă casa, nu eu, sugeră Imogen, gândind în același timp că fiul și moștenitorul lui Tolly era foarte răsfățat, dacă, la vârsta de treizeci și șase de ani, nu avusese încă bunul simț să-și facă un cămin al său.

Fiind unicul copil al unui tată extrem de bogat, probabil că era obișnuit ca totul să-i fie pus la dispoziție, fiind incapabil să o facă de unul singur.

— Dar habar nu am când se va întoarce Alex din Europa, îi spuse încet Tolly. Iar Catrina se află undeva prin Bahamas cu niște prieteni, deci sarcina aceasta a căzut tot asupra mea. Și, în afară de asta, cumpărarea unei case a fost ideea mea. Cei doi tineri nu știu nimic,

încă, spuse el, terminându-și vinul și punând paharul pe masă. Dacă le ofer un cămin gata mobilat, s-ar putea să-i fac să se decidă să hotărască ziua. Nu pot decât să sper. Vrei cafea, draga mea?

Ea încuviință și spuse:

— Da, mulțumesc.

Se pare că necunoscuta Catrina dădea înapoi.

— Asta înseamnă că data nuntii n-a fost încă stabilită? întrebă ea fără a fi cu adevărat interesată, căutând să spună ceva pentru a întârzia momentul când avea să accepte sau nu slujba.

— Din nefericire, nu. Catrina s-ar căsători cu el chiar și mâine, dar Alex este dificil de prins, în cele din urmă se vor căsători, totuși, sunt foarte îndrăgostiți unul de altul. Am sperat să se întâmple așa chiar din momentul când ea s-a născut. Alex avea doar doisprezece ani pe atunci, dar Stasia, mama Catrinei, care era verișoara mea, și cu mine, ne-am pus capetele la contribuție și am plănuit această căsătorie. O astfel de căsătorie nu numai că va reuni familia, dar va consolida o afacere; Catrina va moșteni de la mama ei un număr considerabil de acțiuni la „Devenko's”.

Imogen mai auzise despre asemenea căsătorii în familie, iar povestea familiei lui Tolly era bine cunoscută. Tatăl lui se născuse în Ucraina și devenise ofițer în Armata Imperială a rușilor albi. Se refugiase în State în 1920 cu soția sa, iar Tolly se născuse șase luni mai târziu. Tatăl său înființase primul magazin universal cu capital împrumutat și, pe parcurs, sosiseră și mătușa și verișoara sa mai mică Anastasia, alungate de revoluție. Apoi, doi ani mai târziu, Anastasia se măritase cu un american care finanțase „Devenko's” și astfel luase naștere o dinastie financiară.

Era o mică minune că Tolly se căsătorise din dragoste, dar se amăgea singur dacă-și imagina că cei doi erau

îndrăgostiți. O simplă socoteală o asigură pe Imogen că această Catrina avea douăzeci și patru de ani și dacă ar fi fost vorba de dragoste între ei doi, s-ar fi căsătorit de acum patru-cinci ani.

— Peste o jumătate de oră va sosi o mașină cu șofer, îi spuse Tolly și ți-aș fi mai mult decât recunoscător dacă ai veni cu mine să vizităm proprietatea.

— Cum te-aș putea refuza dacă pui problema într-o asemenea manieră? zâmbi Imogen, mereu impresionată de politetea lui de modă veche, iar el puse o mână peste a ei, zâmbind cu căldură.

— Mulțumesc, draga mea. Ca întotdeauna, sunt un norocos să mă bucur de compania ta.

Exact în acel moment, de undeva din spatele lor, o voce care ar fi putut îngheța toată lava unui vulcan spuse:

— Este cumva o petrecere în doi, sau mă pot alătura și eu?

— Alex!

După un moment de surpriză, Tolly sări în picioare cu o agilitate care parcă-și bătea joc de vârsta lui, și-l îmbrățișă pe tânărul

mult mai înalt, ochii strălucindu-i de dragoste. Imogen își ținea răsufierea.

Alexsander Devenko era un bărbat în adevăratul sens al cuvântului, un bărbat care știa ce dorea și mai ales cum să obțină tot ce dorea. Succesul emana din întreaga lui persoană, de la ținuta mândră a capului, până la vârfurile pantofilor.

— Când ai sosit în Anglia? întrebă Tolly. De ce n-ai anunțat?

Imogen nu-l mai văzuse atât de fericit, parcă era un cățeluș, care nu se putea abține să nu dea din coadă. Alex răspunse sec:

— A fost o hotărâre de moment. Am plecat de la Paris azi dimineață, cu avionul companiei.

Vocea îi era sumbră, asemenea unei catifele groase și, aparent fără niciun motiv, Imogen simți fiori pe șira spinării în timp ce el continuă.

— Am sunat la hotelul tău imediat ce am ajuns la sol. Una dintre nenumăratele tale secretare mi-a spus că iei masa aici. Am venit direct aici, să te văd.

Era un glas pe care l-ar fi putut asculta la nesfârșit, dar Tolly îl opri:

— E atât de bine să te văd, băiete! Și desigur că vei lua cafeaua cu noi și..., se întoarse îngrozit. Draga mea, oare ce părere ți-ai făcut despre mine? Imogen, permite-mi să te prezint fiului meu, Alexsander. Alex, aceasta este prietena mea foarte bună, Imogen Paige.

Putu vedea că era foarte stânjenit de scăparea sa și îi zâmbi blând, plină de simpatie înainte de a-și îndrepta atenția spre bărbatul mai tânăr.

Și apoi zâmbetul îi muri pe buze când îi întâlni privirea cercetătoare, strecurată printre gene și văzu linia severă a gurii.

— Miss Paige, spuse el fără a zâmbi, supunând-o unei priviri reci, iar Imogen îngheță, nefiind obișnuită să fie întâmpinată cu o asemenea animozitate deschisă.

Dar se pare că Tolly nu observase nimic, fiind ocupat să toarne cafeaua proaspătă în cești și spuse:

— N-ai vrea să-ți petreci după-amiaza cu noi? Imogen și cu mine avem de gând să mergem să vedem o casă pe care intenționez să o cumpăr.

— Aș aprecia dacă ți-ai da și tu cu părerea.

Zâmbi larg, gândindu-se fără nicio îndoială la ziua când avea să o ofere cuplului.

Imogen surprinse expresia înghețată a chipului tânărului când spuse:

— N-aș rata acest lucru pentru nimic în lume! Ochii i se îngustaseră când tatăl lui încuviință fericit, apoi, în timp

ce acesta se scuză, îndreptându-se spre toaletă, spuse aproape scuișând cuvintele:

— Nu e deloc în siguranță atunci când e lăsat singur în lume.

Imogen deveni brusc lividă. În câteva minute, părerea ei despre Alexsander Devenko se schimbase în totalitate. Blegul din închipuirile ei se transformase într-un bărbat teribil de sigur pe sine dar această impresie nu durase decât câteva secunde. Exact în acest moment se afla față în față cu un ticălos arogant, cu o inimă înghețată, groaznic de plictisitor și spuse rece:

— Tatăl tău este unul dintre cei mai capabili bărbați pe care îi cunosc, iar remarca ta este total nepotrivită. În plus, este dotat cu farmec și maniere elegante, pe care tu nu le-ai înțelege nici dacă ar fi rostite pe silabe.

Simți cum o cuprinde furia, înroșindu-i pielea de fildeș, tulburându-i calmul rece. Dar dintr-un motiv pe care nu-l putea înțelege permise ca sentimentele să-i domine bunul simț. N-avea niciun drept să stea acolo privind-o rece cu ochii de culoarea ambrei, ca și cum tatăl lui ar fi fost senil.

Iar el ripostă:

— Sunt singur că ar fi flatat de mărturisirea ta.

Se instalează comod în scaun, cu trăsăturile sale agresive de frumoase, parcă sculptate în piatră. Costumul din trei piese, impecabil croit, scotea în evidență situația sa materială înfloritoare.

— Dar, spuse el, niciun prost nu e destul de prost ca un bărbat în vârstă, nu-i așa? Totuși, din întâmplare, țin foarte mult la el și nu pot sta deoparte să privesc cum o tânără în căutare de avere îl face să se comporte ca o maimuță.

Imogen îl privi atunci cu ochii larg deschiși, asemeni unor pete de cerneală, cu gura căscată. Pentru o clipă fu șocată. Pur și simplu nu putea să creadă ceea ce auzise.

Apoi, adrenalina începu să-i curgă prin vene, cu o viteză din ce în ce mai mare și adunându-se, se ridică în picioare.

— Nu mai rămân aici să ascult prostiile pe care le debitezi! i-o trânti ea. Poate c-o să-i explici tu tatălui tău de ce prefer să-l aștept afară.

„Lasă-l să se descurce singur!” gândi ea fierbând de furie. Dar el o prinse de mână, trăgând-o la loc pe scaun.

— Vei pleca când îți voi permite eu! Și atunci, doamnă, va fi pentru totdeauna. Obişnuiesc să citesc ziarele ori de câte ori sunt în străinătate. Imediat ce am citit articolașul acela despre tine și tata ca fiind „buni prieteni”, am venit să pun capăt acestei prietenii. Deci, așa cum am spus, când vei pleca, o vei face pentru totdeauna!

Imogen inspiră adânc. Pulsul îi bătea sălbatec și în orice minut putea uita că obişnuia să-și ascundă adevăratele sentimente și să facă o scenă de care oamenii să poată vorbi încă mulți ani de acum înainte!

Dar Tolly o salvă de la o asemenea rușine, întorcându-se repede la masă și cu o anume dificultate reuși să-și compună o figură indiferentă. Dacă i-ar fi dezvăluit acuzațiile dezgustătoare ale fiului său ar fi foarte rănit și nu dorea asta. Așa că, strânse din dinți și se abținu când Alex se ridică și se întoarse către tatăl său.

— Dă-mi, te rog, adresa casei. Vin și eu puțin mai târziu. Nu plecați de acolo înainte de a sosi și eu. Nu vreau să cumperi cine știe ce vechitură cu preț de casă nouă. Și, deși îi zâmbea tatălui său, atunci când o privi, ochii îi erau ca de gheață.

— Sunt sigur că ne vom revedea, miss Paige. Crede-mă, de-abia aștept.

Capitolul 2

Limuzina cu șofer trase în fata restaurantului din Sloane Street exact în momentul când Imogen și Tolly ieșeau din restaurant. Imogen se strecură în luxul limuzinei alături de bărbatul mai în vârstă și ar fi dorit să spună „Fiul tău este totdeauna atât de nesuferit?” dar nu o făcu.

Regreta din tot sufletul promisiunea făcută de a-l însoți pe Tolly în această după amiază, dar nu-i putea spune că o incomoda ideea de a se întâlni cu arogantul lui fiu. Cu toate acestea nu putea face nimic.

Alexsander Devenko o privise de parcă ar fi fost plină de murdărie și nimeni; nimeni nu se mai purtase cu ea în acest fel. Și cum îndrăznise să o acuze că nu urmărea decât să vâneze o mare avere? Cum naiba de îndrăznea să spună așa ceva?

Din fericire, Tolly era îngropat într-un teanc de ilustrate oferite de agentul imobiliar așa încât nu o observă. Privea toate ilustrațiile cu atenție și citea totul cu glas tare.

— Șapte dormitoare, trei dintre ele fac parte din apartamente, două băi separate, patru saloane de primire, o bibliotecă, o bucătărie enormă, dependințe, o seră, multe alte clădiri lângă ea. Uite, Imogen — îi dădu o mână de ilustrații arătându-i unde dorea să se uite. Grajdurile, padocurile și doi acri de grădină foarte bine îngrijită. Pentru o casă destinată unei tinere familii nici nu se putea mai bine.

Imogen privi și prețul estimativ și murmură:

— Nici nu se putea mai bine.

Și nici nu se putea dacă ar fi genul care să dea un milion de dolari și încă ceva pe deasupra!

Cu mulți ani înainte de a-l întâlni personal pe acest bărbat lipsit de pretenții, citise un articol care spunea că Anatol Khristoforo Devenko, președintele și principalul acționar de la „Devenko's” era unul dintre cel mai bogați bărbați ai Americii, asemeni lui Midas. Și așa trebuie să fie dacă își permitea să cumpere o asemenea proprietate, doar cu speranța de a-și tenta fiul și viitoarea noră să se căsătorească și să crească fii care să conducă dinastia în secolul XXI.

— Și un apartament de serviciu deasupra grajdurilor! spuse Tolly ca și cum nu putea crede ce noroc avea. Ideal pentru menajeră și grădinar. Catrina nu este o femeie de casă, iar o doică ar putea să locuiască în casa ei.

Cam sărea peste cal, gândi Imogen, relaxându-se pe bancheta de piele. Era evident că Tolly credea că ticălosul ce-i era fiu era cel mai bun lucru de la Creație încoace și avea o încredere oarbă în Catrina că se va lega de țopârlanul care nu era încă de față.

Dacă nu ar fi fost obligată să se căsătorească cu Aleksander Devenko, atunci, desigur că nu s-ar fi retras într-o insulă îndepărtată din Bahamas!

Nu-și putea rosti cu glas tare gândurile: pe de o parte pentru că nu-l cunoștea destul de bine pe Tolly, pe de altă parte pentru că nu dorea să spulbere visurile roz ale bărbatului mai în vârstă, așa încât privi pe fereastră și păstră îndoielile pentru sine.

Deși traficul din afara Londrei era îngrozitor, experimentatul șofer, conduse limuzina la Windsor într-o oră și acolo, la orizont se afla silueta celui mai vechi castel din lume încă locuit, dominând orașul atât material cât și spiritual.

Străzile flancate de clădiri victoriene, georgiene și chiar mai vechi, erau încă aglomerate de turiști ce doreau să viziteze reședința regală. Construit de către William

Cuceritorul, castelului îi fuseseră aduse îmbunătățiri de către fiecare suveran astfel încât în prezent acoperă treisprezece acri. Imogen își dori să fie unul dintre turiști, să răătăcească și ea fără țință prin oraș, poate în căutarea vreunei ceainării unde să-și poată odihni picioarele. Ar fi dorit să se afle oriunde, dar nu într-un loc unde urma să-și încrucișeze spada cu unul dintre cei mai antipatici bărbați pe care-i cunoscuse în viață!

Zece minute mai târziu se opreau în fața uneia dintre cele mai frumoase case în stilul Queen Anne pe care o văzuse Imogen și, chiar înainte ca mașina să se fi oprit, Tolly era jos, grăbindu-se să-i dea mâna pentru a ieși asemeni unei prințese. O luă de braț pentru a o conduce spre agentul care aștepta pentru a le arăta împrejurimile.

— Nu mai am răbdare! spuse Tolly frecându-și palmele una de alta, arătând ca un băiețel care avea în față un sac de daruri de descărcat, iar Imogen dori să-l poată îmbrățișa. În ciuda succesului său de necontestat în afaceri și a oamenilor, era unul dintre cei mai drăguți și mai simpli oameni pe care-i întâlnise vreodată. Nu pricepea cum de fiul său putea fi atât de nesuferit.

Imediat ce i se oferă ocazia, Imogen se scuză și ieși să se plimbe pe afară. Casa era minunată și într-o stare excelentă, dar nu o interesa în mod special să vadă unde vor locui Alex cu mireasa lui. Cel puțin Tolly așa spera.

Îi părea foarte rău pentru necunoscuta Catrina, fără îndoială obligată să se căsătorească din motive de familie, gândi ea, închizând încet eleganta ușa din spatele ei, inspirând adânc aerul curat de toamnă.

Grădinile erau superbe și dădeau spre Windsor Great Park — două mii de acri de pământ împădurit. Nimeni nu ar fi crezut că suburbiile Londrei erau atât de aproape.

Pentru a-și trece timpul mai ușor, Imogen se îndreptă spre dependințele care se zăreau printre copacii ale căror frunze începeau să-și schimbe culoarea și își dădu seama

de greșeala făcută doar când se apropie mai mult și văzu strălucirea Jaguarului argintiu parcat în curtea pavată.

Omul acela! Ticălosul acela!

Se întoarse repede, dar nu destul de repede deoarece vocea groasă cu inflexiuni de oțel spuse:

— Nu atât de repede! Am ceva de discutat cu tine.

Nu va fugi. Cu siguranță nu de el. Astfel că se afla acum în fata lui, cu indiferența întâipărită pe chip.

Tocmai ieșea dintr-o clădire și se îndrepta spre ea cu buzele strânse, privindu-i trupul elegant și costisitor îmbrăcat, cu ochi de culoarea aurului vechi. Și, spre marea ei neplăcere, Imogen simți cum roșeața începe să i se întindă pe pomeții înalți. Nu era deloc plăcut să fii privit cu o asemenea antipatie.

— Cercetai împrejurimile, nu-i așa? Îți băgai nasul prin afacerile tatălui tău?

Dacă va fi război, așa cum îi dăduse el de înțeleș puțin mai devreme, atunci ea va trage prima, iar strălucirea de furie din ochii lui îi dovedi că-l lovise din plin. Și, cu siguranță că din această cauză, adrenalina începuse să-i curgă prin vine, după cum își dăduse singură seama în timp ce ridica o sprânceană, ca semn al unui dispreț total. Inima îi bătea nebunește.

Spera că expresia chipului ei era rece și mai plină de curaj decât se simțea. Doar cu două ore în urmă îi aruncase mănuașă iar ea nu era genul care să privească în altă parte, prefăcându-se că nu observă.

— Tata nu mai este tânăr. Afacerile lui sunt și ale mele.

Se afla acum lângă ea, ochii ei aflându-se la nivelul bărbiei sale ferme, agresive și putea simți disprețul pentru ea învăluind-o în valuri.

Capul lui brunet era înclinat puțin; se sprijinea pe călcâiele picioarelor sale lungi, depărtate, cu mâinile înfundate neglijent în buzunarele pantalonilor, cu jacheta deschisă, dezvăluind sacoul ce-i scotea în evidență

mijlocul zvelt. Arăta foarte periculos atunci când îi spuse pe un ton mătăsos:

— O fi tatăl meu figura reprezentativă a companiei, dar nu uita niciodată că mă aflu lângă el, gata să-l sprijin. Dacă dorește o casă sau o femeie, este de datoria mea să știu.

— Și să-l oprești? Ești gelos, nu-i așa? îi replică ea pe un ton înghețat mascându-și pe cât era posibil furia care-i fierbea în suflet.

Ar fi fost fatal pentru ea dacă Alex și-ar fi dat seama că o putea face să-și piardă calmul în fața lui. Deja se enervase și-și pierduse demnitatea la restaurant și nu-i plăcea deloc să-i fie tulburat calmul obișnuit. Nu-și dezvăluia niciodată adevăratele sentimente, dacă era posibil.

— Gelos? o privi Alex cu un dispreț neascuns. Pe tine? Nu obișnuiesc să fiu gelos pe femei ce pot fi cumpărate. Nu poți ști pe unde au mai umblat.

Această insultă calculată o lăsă fără suflu făcându-i obrazii să ardă iar ochii îi căpătaseră o nuanță de violet închis în timp ce inspiră adânc întorcându-i spatele. Dar două mâini puternice o traseră înapoi, lipind-o de trupul său zvelt, dar bine clădit, îi șopti la ureche:

— Nu te apropia de el! Am mai cunoscut femei de genul tău și nu vreau să sufere din cauza ta! Și, dacă-ți închipui că nu pot decât să latru fără să mușc, te înșeli. Așa cum am mai spus, sunt aici pentru a para toate loviturile.

— Deci acum tu ești puterea din spatele tronului, nu?

Imogen îi putea răspunde foarte bine cu batjocură la batjocură. Rămase nemișcată sub presiunea mâinilor lui, pentru că nu ar fi avut nici un rost să lupte. Era mult mai puternic decât ea și nu-i va da satisfacția de a o fi subjugat fizic.

— Prefer titlul de înger păzitor, dacă tot te interesează într-o asemenea măsură. Degetele lui se înfipseră adânc în carnea ei, iar

gura i se arcuise sardonice. Deci, dovedește că ai puțină minte, doamnă, și nu te juca cu mine. Vreau să dispari din viața tatălui meu chiar în acest moment.

Ochii ei reci și plini de furie îi întâlneau privirea... Cu ce drept o judeca el? Cu ce drept o insulta pe baza unei bârfe nebunești dintr-o rubrică de ziar?

Tocmai când era pe cale să-i spună și lui același lucru, cuvintele îi muriră pe buze auzindu-l pe Tolly chemând-o în timp ce se apropia printre copaci. Alex o eliberă, pășind înapoi, ca și cum ar fi fost o ciumată și îi spuse cu un dispreț total întipărit pe chip:

— Fă cum ți-am spus sau te voi zdrobi cu mâna mea! Se întoarse și se îndepărtă pentru a-și întâmpina tatăl, lăsând-o pe Imogen să-i privească cu ochi furioși trupul perfect proporțional dar plin de aroganță!

Ticălos nenorocit! Cum îndrăznește să amenințe, să o bănuiască de ceea ce era mai rău, fără să o întrebe, fără să o asculte? Inima îi bătea nebunește, gâfâia de enervare. Ar fi putut să-l urmeze, printre copaci, să-i pună față în față pe cei doi bărbați, să-i ceară lui Tolly să-i dezvăluie adevărul natural al relațiilor dintre ei.

Dar n-o va face, știa foarte bine că n-o va face. Nu avea de gând să-și prezinte cazul în fața aceluiași diavol arogant, să pledeze pentru o judecată corectă, să-și arate dorința de a-și dovedi nevinovăția!

Mai întâi, dorea să-l vadă pe el în iad!

Bineînțeles că li se alătură. Dar acum era foarte rece, sentimentele îi erau sub control iar strălucirea furiei malițioase din ochii-i de ametist era mascată foarte bine de perdeaua genelor negre. Cei doi bărbați discutau ceva, dar ochii lui Tolly se luminau când o zări.

— Iată-te în sfârșit! Credeam că te-ai rătăcit!

Zâmbind blând, îl luă de braț:

— Știi foarte bine că nu puteam fi prea departe.

Iar răgușeala din glasul ei nu se datora deloc disprețului suprem primit din partea lui Alex Devenko.

Departă de a fi surprins de apropierea ei fizică fără precedent, Tolly zâmbise de plăcere, bătând-o ușor pe mâna de pe brațul său.

Și îi luă afirmația ca atare. Dar nu și Alex. El era tipul de om care vedea primejdiile acolo unde nu erau.

— Tocmai îi spuneam lui Alex că, deși voi folosi această casă — dacă mă voi hotărî s-o cumpăr — în timpul constituirii magazinului din Londra, ea va fi cadoul meu pentru el și Catrina după ce se vor căsători.

Se întoarse din nou spre fiul său cu chip de piatră și Imogen gândi că vreo câteva din bănuielile lui fuseseră luate de vânt. Crezuse probabil că tatăl lui cumpărase casa pentru a o împărți cu ea.

Iar Tolly, în toată necunoștința de cauză de tensiunea dintre ei, sugeră:

— Deci, ai face bine să privești în jurul tău cu atenție. Agentul a fost nevoit să plece. Voi duce cheia în drum spre casă.

Tolly își însoți fiul, arătându-i avantajele casei, iar Imogen ar fi preferat să se plimbe prin grădini, dar nu dorea să-i arate Marelui și Puternicului Alexsander Devenko că o putea speria!

Va descoperi și singur, în curând, că bănuielile sale asupra relațiilor dintre ea și tatăl lui erau foarte departe de adevăr, dar până atunci, îl va lăsa să fiarbă în suc propriu. Până atunci ea va face tot ce-i stătea în putință pentru a i demonstra că nu dorea deloc să-i ia în seamă amenințările. Lasă-l să creadă că dorea să rămână, agățându-se de brațul tatălui său, făcându-se disponibilă în schimbul bunătăților pe care i le putea oferi averea Devenko. Spera să-i crească tensiunea de nervi!

Deci, se țină scai de Tolly tot timpul. La urma urmelor el o invitase și nu va ști niciodată că îl luase de braț și îi zâmbise din cu totul alte cauze decât prietenia inițială. Dar Alex credea cu totul altceva, sau măcar asta era impresia ei. Și, deși o ignoră cu bună știință și se prefăcu a nu-i auzi comentariile, Imogen știe că reușise să-l înfurie, după zbaterea spasmodică a unui mușchi al maxilarului, după rigiditatea spatelui și a umerilor când coborî scările în fugă înaintea lor.

— Ei, ce crezi? întrebă Tolly, în timp ce Alex încuia ușa din față după care înmâna cheile tatălui său.

— Casei nu i se poate găsi niciun defect, afirmă el, iar vocea lui, asemănătoare unei catifele întunecate, trimisese fiori supărători de-a lungul spinării ei.

Deci, pentru a compensa acest lucru, spuse:

— Sunt de aceeași părere, mai ales că e un dar de nuntă din partea tatălui tău.

Pentru o clipă zări o privire de furie ucigașă fulgerând-o din ochii de culoarea ambrei, înainte ca el să-i închidă cu o expresie de indiferență, adăugând calm, ca și cum nu ar fi auzit-o:

— Și are un atu grozav în favoarea ei.

— Numai unul? se strâmbă Tolly, evident mulțumit că alegerea sa fusese primită bine, îndreptându-se spre limuzina parcată, al cărei șofer începuse deja să împăturească ziarul pe care-l citise până atunci.

— Dependințele. Cu o mică modificare, vor constitui sediul ideal pentru agenție.

O scurtă privire cu colțul ochiului în direcția lui Imogen fu primul semn că era conștient de prezența ei acolo.

— Dar vom discuta asta mai târziu. Dar Tolly nu fu de acord cu el.

— Spune acum ce ai de spus. Ne-am putea uita la ele chiar acum. De ce să mai facem încă un drum până aici?

Nici măcar Alex nu putu nega adevărul celor spuse de tatăl lui dar privirea pe care i-o aruncă lui Imogen, care mergea fericită pe lângă ei, ar fi intimidat o persoană, mai slabă de înger.

— Poate că miss Paige ar prefera să aștepte în mașină? sugeră el cu chipul împietrit, lipsit de orice expresie.

Dar Tolly interveni imediat, zâmbindu-i larg, deoarece nimeni, în afară de Imogen și el, nu aflase că ea era direct interesată de locul unde va fi plasată agenția.

— Nu. Vreau ca Imogen să vină cu noi.

Această afirmație îi aduse lui Imogen o nouă privire ostila pe care ar fi trebuit s-o găsească de nesuportat, dar, de data aceasta, abia se putea abține să nu izbucnească în râs.

Începuse să se distreze foarte bine. Să-i intre sub piele lui Alex era o plăcere răutăcioasă pe care nu o mai încercase niciodată.

Ascultă cu atenție tot ce se discută, intervenind și ea din când în când. Cu foarte puține modificări, locul ar fi fost ideal pentru agenție.

— În plus, salvăm o grămadă de bani pe care am fi dat-o pe chiria unor birouri în City.

Alex avea dreptate în tot ceea ce spunea și ambii bărbați dovedeau un ascuțit simț al afacerilor, iar Imogen ar fi putut spune că uitaseră cu totul de ea, dacă nu ar fi persistat o anume tensiune în aer.

— Există totuși o foarte bună legătură cu City-ul și îndrăznesc să afirm că am putea recruta toate secretarele de care avem nevoie din Windsor, spuse Alex privind pe una din ferestrele largi care făceau încăperile atât de aerisite și luminoase. Am vorbit cu Pierre Vinet și de-abia așteaptă să ni se alăture.

— Este unul dintre cei mai buni oameni de-ai noștri și a lucrat până acum la agenția angajată de noi pentru

„Devenko's” din Paris, îi explică Tolly lui Imogen. Alex continuă ca și cum nu ar fi auzit această explicație:

— Nu știu care e părerea ta, dar eu cred că este omul ideal pentru a conduce agenția. Engleza lui este fluentă și cunoaște toate dedesubturile afacerii. În plus, este foarte creativ.

— Mi-ar plăcea să facă parte din echipă, a fost unul dintre numele pe care le-am discutat înainte, spuse Tolly, iar Imogen își ținu respirația.

Știa ce urma și abia aștepta să-l vadă explodând pe Alex Devenko.

— Dar eu i-am oferit slujba lui Imogen. Dacă va accepta, vreau ca ea să conducă agenția de publicitate. Nu explodează. În schimb, păru a îngheța, iar ochii lui aurii se îngustară, sfredelind-o până în adâncul sufletului. Însă furia clocotea între ei, liniștită, dar intensă. Exact în acel moment, Imogen știu cum să se răzbune pentru toate insultele pe care i le aruncase. Și o făcu.

— Tolly, m-am hotărât. Mi-ar face mare plăcere să lucrez pentru tine.

Fu răsplătită de un zâmbet larg, fericit și de aplauze entuziaste din partea lui.

Era în culmea fericirii, iar impulsivitatea hotărârii ei nu o izbise încă. Liniștea din partea lui Alex Devenko era aproape asurzitoare și

o ascultă savurându-și triumful. În cele din urmă Alex Devenko spuse întunecat:

— Înțeleg. Felicitări, Miss Paige!

Însă expresia ochilor săi îngustați îi spuse că și-ar dori să o poată ucide. Imogen își dori să-i poată râde în față, până când el spuse:

— Sugerez atunci să o conduc pe Miss Paige înapoi în City. Dacă e pe cale să se alăture la „Devenko's”, mi-ar plăcea s-o cunosc mai bine. Sunt sigur că te vei putea descurca și fără ea, măcar de data asta și știu că avem o mulțime de lucruri de discutat.

Doar ea putu detecta nuanțele discursului său, iar Tolly spuse zâmbind larg:

— Desigur, puteți merge. Dar vezi să nu dobori toate recordurile de viteză în mașina ta de curse. Aș vrea ca personalul meu să vină la servicii întreg și nevătămat.

Nu avea de gând să facă vreo scenă, să se facă de râs în fața noului ei șef, dar nu putea face nimic pentru a modifica noile aranjamente de călătorie.

Una era să-l sâcâie atunci când tatăl lui era prin preajmă pentru a-i oferi protecție împotriva asalturilor și amenințărilor și cu totul altceva era să fie singură cu el! Trebuia să-și schimbe tactica acum că urma să fie singură cu el, închisă în mașina lui!

Capitolul 3

Așa a și fost. Lăsându-l pe Tolly să se întoarcă la Londra cu limuzina silențioasă, condusă cu mare atenție de șofer, Jaguarul țâșni pe străzile aglomerate ale Windsor-ului asemenea unui animal periculos ținut până atunci în lesă.

Alex nu vorbi și, când Imogen îi aruncă o privire, profilul lui era expresia vie a furiei, iar gura forma o linie încordată. Habar nu avea ce ar fi putut să îi spună. În fața ostilității lui înghețate, a puterii copleșitoare care-l înconjura ca o aură, ocupând spațiul îngustat al mașinii, orice ar fi spus ar fi sunat nepotrivit și era conștientă de asta.

Imogen era crispată, își înfipsese unghiile în palmă și știa că ar fi trebuit să dezlege tot misterul pentru el, să-i spună că Tolly îi oferise slujba pentru că o meritase, că prietenia lor se dezvoltase pentru că descoperiseră că aveau o mulțime de lucruri în comun, că puteau discuta cu ușurință despre orice subiect sub soare, că și-ar fi dorit ca tatăl ei, să-i semene.

Până acum îi plăcuse să-l lase că creadă despre ea tot ceea ce-i spusese, să-i ridice presiunea sângelui, dar avusese protecția lui Tolly. Acum, când era singură cu diavolul cu chip de piatră, nu credea că era înțelept să mai continue șarada.

În afară de asta, își scuză ea lașitatea subită, ar fi minunat să-i poată smulge brutei o scuză. Și vor lucra împreună, poate nu atât de aproape, dar, chiar și așa vor

fi destul de apropiați pentru ca prelungirea acestui conflict să fie neînțeleaptă.

Bunul simț era pe cale să câștige ziua, ea era pregătită să-și înceapă explicația când, apărând pe accelerator, Alex spuse:

— Unde o facem? La mine sau la tine? spuse el supunând-o unei priviri pline de răutate. Lucrurile stau mai prost decât mi-am imaginat. Habar n-aveam că ai adăugat „listei tale de cumpărături” și o slujbă de înaltă răspundere. Oare gândul de a avea puterea ți-a distrus orice urmă de bun simț? Gura lui senzuală se arcui de dispreț. Avem o mulțime de lucruri de discutat și vei vedea că pot fi foarte convingător.

Bunul simț, toate bunele intenții de a-l face să vadă lucrurile așa cum erau și nu așa cum imaginația lui le deforma, se topiră în mintea lui Imogen asemeni unui fulg de zăpadă lovit de un val de căldură. Inspiră adânc și-i replică:

— E foarte posibil să te crezi Dumnezeu Atotputernicul, dar nimic din ce vei face sau spune nu mă va putea face să renunț la o asemenea slujbă, sau să pun capăt prieteniei cu tatăl tău!

Cum îndrăzneala s-o judece, s-o trateze ca pe un gunoi? Mai întâi îl va vedea în iad și abia apoi îi va spune adevărul.

Privind fix înainte, se îmbărbătă pentru a face față furiei sale, spunându-și că poate para orice lovitură venea din partea lui. O înfuriase prea tare și putea face față la tot ce putea fi mai rău.

Dar insultele la care se aștepta nu se făcură auzite. Părea aproape indiferent când spuse:

— Vom vedea. Cei care m-au subestimat în trecut au trăit destul pentru a regreta că au făcut-o.

Mașina înghițea kilometru după kilometru. Trecuseră de Chiswick și se apropiau de Hammersmith, când o întrebă din nou:

— La tine sau la mine?

Ea îl repezi:

— Las-o baltă! Lasă-mă, oriunde dorești. Pot să ajung și singură acasă!

Prefera să meargă pe jos kilometri întregi decât să-l mai suporte prezenta jignitoare chiar și o clipă mai mult, dar Alex îi spuse sec:

— Dacă nu-mi dai adresa ta, o vom face la mine la hotel.

Doar așa o făcu să-i spună numele străzii din Shepherd's Bush și numărul blocului cu apartamente. Dacă tot mai avea de gând s-o „convingă” să-l părăsească pe tatăl lui, atunci era mai bine să se afle pe terenul ei.

În timp ce introduse cheia în broască, își adună toată voința pentru a se stăpâni. Prezenta lui întunecată chiar în spatele ei amenința s-o copleșească. Nu se îndoia deloc de faptul că toți cei care-l subestimaseră regretaseră din plin mai târziu. Dar ea nu avea de gând să se ploconească, să-l implore să o creadă că e nevinovată. El va fi cel care va implora — o va implora să-l ierte!

Apartamentul ei era modest: ținând cont de chirii uriase care se practica în Londra, nu-și putea permite ceva mai mare. Și, ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, Alex privi în jurul său salonul mic și nepretențios, apoi, punându-și mâinile în buzunare, spuse:

— Credeam că ai o casă care să se potrivească mai bine aparenței tale de lux. Sau încă mai lucrezi la asta?

Chipul lui Imogen deveni alb ca hârtia când își aruncă poșeta micuță pe un scaun. Se săturase de insulte, se săturase de toată farsa! Satisfacția pe care o încercase la început, lăsându-l să creadă în neagra lui fantezie, devenise brusc amară și spuse plictisită:

— Totdeauna crezi în ceea ce se scrie în ziare? întorcându-se pentru a-l privi cu ochii ei enormi, întunecați, două pete imense de culoare pe paloarea chipului.

— În acest caz particular, da.

Privirea pe care i-o aruncă fu deliberat jignitoare, tăindu-i răsuflarea. Se văzu nevoită să-și încrucișeze brațele peste piept, deoarece în orice clipă l-ar fi putut lovi și, cu siguranță că și el ar fi lovit-o pe ea. Nu era decât o brută.

Îi aruncă o privire întunecată, iar între sprâncene apăruse o cută adâncă când îi răspunse sec:

— Mă îngrijorezi. Mi-am dedicat toată viața afacerilor lui Tolly. E mult prea înțelept pentru a permite unui chip și trup frumos să se interpună între el și decizia pe care o ia atunci când sunt implicate afacerile — sau măcar așa am crezut până acum. Dar tu nu ai făcut decât să ceri o slujbă atât de importantă și ai obținut-o. Cred că și-a pierdut mințile.

— Și nu m-ai crede dacă ți-aș spune că el mi-a oferit slujba aceasta pe merit? îl acuză ea încet, prăbușindu-se pe o sofa a cărei cuvertură de un albastru închis dădu părului ei o nuanță argintie.

Iar el îi aruncă:

— Nu, nu te-aș crede! confirmând astfel bănuielele lui Imogen care nu făcu decât să ridice din umeri, prea obosită pentru a mai lupta să se apere.

Va crede adevărul numai atunci când va fi rost de Tolly.

După cum îi povestise Tolly, ideea de a înființa o agenție unică pentru a se ocupa de „Devenko's” din lumea întreagă fusese copilul propriului lui creier. Își ținu-se ochii larg deschiși, căutând echipa ideală pentru agenție, atunci când ar fi sosit timpul să-și pună proiectul în aplicare. Fusese impresionat de campania de publicitate făcută de „Jewels”, fapt care-l determinase să

afle cine se afla la originea acestei companii, să-i ofere o slujbă...

— Deci, cât vrei?

Stătea în fața ei dominând-o, cu chipul imobil, cu linia umerilor foarte dreaptă și rigidă, iar Imogen îl privi nedumerită.

Se strâmbă puțin când îi spuse în batjocoră:

— Ochii aceștia plini de inocență nu te ajută la nimic. Nu te preface că nu știi despre ce vorbesc, spuse el și se așeză lângă ea prinzându-i bărbia cu degetele de oțel, forțând-o să privească în ochii lui dezaprobatori. Să renunți la slujbă și la Tolly. Poți stabili tu prețul.

Imogen se cutremură sub privirea lui insolentă, simțind că se sufocă atunci când degetele de oțel începură să apese pe linia lungă, pură a gâtului.

Senzația care nu avea nimic de-a face cu ultima lui insultă, îi tulburase calmul, iar buzele ei moi se desfăcură pe când încerca să înțeleagă ce i se întâmpla. Așa ceva nu mai simțise niciodată, era o senzație pe cât de nerațională, pe atât de uluitoare. În afară de faptul că era cel mai arogant, cel mai nesuferit mascul pe care-l întâlnise în viața ei, era în același timp și cel mai sexi, iar implicațiile acestei constatări erau îngrozitoare...

— Ai amuțit din cauza vinovăției? Sau te gândești încă la suma pe care o poți scoate de la mine?

Această voce întunecată, plină, fusese primul lucru pe care-l observase la el; era hipnotică, fascinantă și Imogen lupta din răsputeri împotriva efectului ei, scuturând din cap.

Dar mâinile lui o apucară strâns de umeri, degetele ca de oțel mușcând parcă prin țesătura moale a jachetei ei și nu avu nicio scăpare atunci când el o ridică, trăgând-o după el. Trupurile li se frecară unul de celălalt într-un contact erotic. Ochii lui ardeau, culoarea lor fiind fierbinte

și plină de viață și, chiar înainte ca el să-și dea seama, Imogen știa la ce, se gândea.

Urmări licărul de dispreț din ochii lui, încordarea gurii exact cu o secundă înainte de a o elibera cu bruschete întrebându-o:

— Abilitățile tale de gospodină merg până într-acolo încât să poți face ceva atât de exotic ca o ceașcă de cafea?

Știa că era tulburat. Mai știa și de ce. Și el simțise efectul reacțiilor chimice sexuale ce avuseseră loc între ei. Era la fel de amețit ca și ea.

Erau chit. Și el se frământa în aceeași măsură ca și ea. Probabil că din această cauză se simțea atât de bine acum, gândi ea îndreptându-se spre bucătărie pentru a face cafeaua. Chiar și „marele bărbat” avea momente când situația îi scăpa de sub control. Asta era bine de știut.

Dar, își recăpătase complet controlul când se întoarse cu tava cu serviciul de cafea. Îl așază pe măsuta aflată lângă șezlongul pe care se așezase. Luă o ceașcă fără niciun cuvânt de mulțumire, dar înclinând ușor din cap. Vocea îi era din nou rece când spuse:

— Fii înțeleaptă și spune prețul, sau vei avea de suferit. Și nu face greșeala de a nu mă lua în serios.

Își amestecă absent cafeaua, fără a-și muta privirile de pe chipul ei. Lui Imogen nu-i venea să creadă că un om cu mintea întreagă putea s-o condamne așa de ușor pe baza unor bârfe de ziar, fără măcar să o asculte.

De fapt nici nu se străduise prea mult să fie ascultată fiind ocupată să-l lase să fiarbă în suc propriu, din cauza insultelor cu care o împrôșcase de la bun început.

Oftând, luă o ceașcă de cafea și se îndreptă spre fereastră. Soarele era deja la asfințit iar priveliștea străzii nu o inspira deloc, dar nu putea să nu simtă felul în care o

privea, de parcă ar fi străpuns-o cu privirea și nu i-ar fi plăcut ce vedea.

Va trebui să-l facă să înțeleagă că nu-și făcuse niciun plan cu tatăl lui. Nu-și făcuse și nici nu avea de gând să-și facă. Și, cu spatele la el, începu:

— Nu știi de ce te încăpățânezi să crezi că Tolly s-ar încurca cu o femeie mai tânără decât el.

Exact în timp ce rostea aceste cuvinte își dădu seama că spusese ce nu trebuia, întărindu-i impresia deloc flatantă pe care și-o făcuse despre ea, mai ales când îi auzi înjurătura mormăită. Nu-i dădu ocazia să termine ce avea de spus și anume: „Nu e nimic rău dacă se îndrăgostește — nu e chiar atât de în vârstă pentru asta — dar nu se va îndrăgosti de mine”.

Auzi zgomotul făcut de ceașca pe care el o trântise pe tăviță și-și deschise gura pentru a termina ce avea de spus, dar telefonul sună, umplând parcă liniștea ce se lăsase între ei. Se îndreptă repede spre telefon, cu inima bătându-i ca un ciocan aproape simțind ura ce emana din bărbatul de pe canapea.

Ascultă atentă tot ce-i spunea Tolly:

— Nu pot să dau de Alex, deci tu ești prima care află. Am încheiat afacerea! Putem începe construcția noului „Devenko's” la Londra! Deseară luăm cina împreună pentru a sărbători evenimentul. Și aș vrea să-mi comunici ideile tale despre cum am putea utiliza clădirile din Windsor ca sediu ai agenției, O.K.? La urma urmei tu vei conduce totul și, dacă preferi un sediu mai în centrul orașului, s-a făcut! Trimit mașina după tine peste o oră.

Puse încet receptorul în furcă. Va lua cina cu Tolly doar pentru ca acesta să-i poată explica totul lui Alex. Alex va trebui să-și creadă tatăl. Pe ea nu dorea să o creadă.

Când se întoarse, îi întâlni privirile, iar inima începu să-i bată sălbatică, amenințând să-i iasă afară din piept. În mod sigur auzise finalul conversației și trăsese concluzia corectă, deoarece spuse ca o amenințare rece.

— Te întâlnești cu Tolly diseară, spuse ridicându-se în picioare, fixând-o cu ochii de culoarea ambrei. Atunci așa să fie!

Suna ca o declarație de război, iar Imogen știu intuitiv că, prin ceea ce trecuse până acum, era nimic față de ce va urma. Se îndreptă apoi spre ușă și ieși, dar pe chipul său nu se putea citi nimic din ceea ce avea de gând să facă.

Dintr-odată lui Imogen i se făcu frig.

— Altă seară frumoasă, domnișoară, spuse șoferul deschizându-i portiera din spate a limuzinei.

Imogen zâmbi și îi spuse că da, așa era, deși nu observase acest lucru. Nu se putuse gândi decât la oribila confruntare cu nesuferitul de Alex Devenko.

Era o seară cu un cer senin, fără nicio suflare de vânt, iar aerul era răcoros. S-ar putea ca mai târziu să se facă mai frig, poate chiar să înghețe pentru prima dată în acel anotimp și Imogen își strânse mai bine pe trup haina albă din cașmir călduros pe care o purta peste un pulover tricotat din lână neagră.

Nu avusese prea mult timp la dispoziție pentru a-și aranja părul și se hotărâse să-l lase lung, pe spate, prins la baza gâtului cu o clamă din baga și, în timp ce mașina se îndrepta pe străzile Londrei spre Kersington, își propuse să se calmeze.

Se grăbise foarte tare pentru a putea fi gata la timp, iar mintea ei fusese prea ocupată să analizeze antagonismul existent între ea și Alex, pentru a se mai putea gândi la seara care urma. Avea de gând să-i spună lui Tolly ce gândea fiul lui. Și avea să-l roage să-și convingă fiul că relația dintre ei doi era doar o relație de serviciu.

Altfel, a lucra pentru Devenko urma să fie nu numai cea mai mare provocare din viața ei, dar și al naibii de imposibil.

Oprindu-se în fața apartamentului lui Tolly, inspiră adânc, încercă să zâmbească și puse apoi un deget pe sonerie. Ușa se deschise imediat și se afla în fața unui Tolly zâmbitor, arătând perfect normal, zâmbindu-i cald de bun venit. Imogen zâmbi și ea și mai tare când o cuprinse într-o îmbrățișare caldă, de prieten. Se obișnuise până acum cu gesturile sale grandioase, cu prietenia și căldura deschis exprimate, trăsătură moștenită de la strămoșii lui ucrainieni.

Exact în acel moment o voce rece, prevestitoare de rău, se strecură între ei:

— Permiteți-mi să va iau haina, Miss Paige, iar Imogen gemu, în sinea ei și stomacul i se contractă într-un mod neplăcut.

Ce naiba caută el aici? Dacă avea de gând să rămână, atunci șansele ei de a discuta în liniște cu Tolly erau, practic, nule.

Dar Alex purta haină de dineu, cravată neagră și arăta devastator de bine, așa că poate pleca undeva. Spera din tot sufletul să fie așa...

— De ce te-ai formalizat, băiete? Întrebă Tolly în timp ce Imogen își scotea brațele din jacheta pe care apoi i-o înmâna lui Alex.

Nu dorea să se apropie de ea, să-l lase să o atingă.

— Și în această seară, Imogen face parte din echipă, spuse Tolly.

— Aproape că face parte și din familie, replică sec Alex.

— Absolut!

Tolly începuse să simtă curenții subterani, dar, necunoscând suspiciunile fiul său, nu putea spune nimic.

Iar Alex continuă cu vocea sa joasă și plină:

— Atunci poate că ar trebui să-i urez bun venit așa cum trebuie, și-o prinse în brațe, lipindu-și trupul înalt și puternic de suplețea trupului ei, iar capul aplecat aproape că-l putu atinge pe al ei.

Se opri un moment, ochii lui de culoarea aurului privind fix în violetul strălucitor al ochilor ei, înainte ca buzele lui să le acopere pe ale ei într-un contact blând, incredibil de erotic, trimițând fiori de-a lungul trupului ei.

Apoi o eliberă, lăsând-o zguduită, tulburată, cu buzele depărtate ca și cum ar fi cerut mai mult, iar chipul i se înroși puternic când își dădu seama cum trebuie să fi arătat.

Atunci Tolly zise aproape râzând:

— Bravo!

Totul se întoarse la normal. Sau aproape la normal. Diavolul o luase prin surprindere, asta era tot. Pe tot parcursul zilei începuse să se obișnuiască cu insultele lui și își dăduse seama că, până când Tolly îi va clarifica situația, ea va trebui să-i suporte pe amândoi.

Îmbrățișarea aceea senzuală fusese pe de-a-ntregul neașteptată și-i tulburase echilibrul sufletesc, asta era tot, se consolă ea, în timp ce Tolly îi înmâna o cupă de șampanie Dom Perignon. Ridicând cupa pentru a toasta în cinstea londonezului „Devenko's” și a noii agenții se surprinsese privind în ochii strălucitori ai lui Alexsander. Zâmbetul îi zbură de pe buze, lăsându-le tremurătoare.

— Pentru afacerile noastre! zâmbi Tolly când ea i se alătură pe canapeaua în stilul Regenței.

Întreg apartamentul era mobilat în stilul Regenței și baroc. Totul era foarte elegant dar nu prea practic, gândi Imogen în timp ce Alex se învârti cu un scaun pentru a se afla față în față cu ea. Își dori să nu o mai privească cu ochii aceia aurii la care nu ajungea niciodată zâmbetul care i se așternea încet pe chip.

După ostilitățile deschise ce avuseseră loc doar cu puțin timp mai devreme, această nouă apropiere o enervă. Simpla lui prezență o enerva. Nu-l putea înțelege. Nu dorea să-l înțeleagă, deoarece, dacă o făcea, ar fi putut să-l înțeleagă, în ciuda oricărei logici elementare!

— Acum, începu Tolly, încrucișându-și picioarele și afundându-se mai bine în canapea, zâmbindu-i cald lui Imogen, mi-ar plăcea ca agenția să înceapă să funcționeze din plin până la Anul Nou, ceea ce înseamnă că va trebui să-ți dai demisia de la „Martin and Sandown”. Dar, între timp nu vei pierde vremea, zâmbi ei malițios. Va trebui să alcătuiți o echipă, să vizitezi toate celelalte magazine, lucru pe care va trebui oricum să-l faci. Vei angaja secretare, echipamentul va trebui instalat și cu aceasta ajung la întrebarea

esențială, spuse el ridicând o sprânceană în direcția fiului său. Știu că lui Alex îi place la Windsor, dar tu ce părere ai?

Lui Imogen i-ar fi plăcut foarte tare să pună piciorul în prag și să-i arate marelui și puternicului șef în toate, datorită numelui, că nu putea face chiar tot ce dorea! Dar bunul simț câștigă lupta. Condițiile de la Windsor erau ideale. Un sediu în City ar fi însemnat risipă de bani chiar dacă s-ar fi aflat mai aproape de pulsul afacerilor.

Oftă încet, sperând să nu fi fost auzită de nimeni, apoi zise:

— Da.

Dădu glas unei întrebări care o obsedase din momentul, în care acceptase atât de impulsiv slujba.

— Agenția din Londra va răspunde și de reclama din State? Cred că acest aspect nu a fost clarificat în timpul discuțiilor noastre.

În S.U.A. existau șase magazine situate în șase dintre cele mai mari orașe, acest lanț neavând aproape nicio legătură cu cele din Europa. Tolly îi aruncă o privire lui Alex înainte de a-i răspunde:

— În principiu, da. Pentru moment, Alex este cel care supraveghează compania pentru S.U.A. A existat, să-i spunem — își frământă mâinile — o diferență de păreri între directorul nostru de publicitate și restul conducerii.

Nu mai face parte din echipa noastră, așa încât Alex, pe lângă restul îndatoririlor lui, supraveghează și campaniile de publicitate de pe întreg teritoriul S.U.A. Cu toate acestea — privi încă o dată în direcția fiului său — odată ce te vei afla pe picioarele tale, ceea ce, sunt convins că se va întâmpla foarte curând, vei purta responsabilitatea publicității pentru „Denvenko's” din întreaga lume și vei face parte din Consiliul de Administrație.

Imogen se înfioră involuntar. Era mult, mult mai mult decât sperase ea vreodată. Și, încercând să-și recapete echilibrul își ridică privirile pentru a vedea reacția lui Alex. Ar trebui să fie furios că amantei tatălui său îi fusese încredințată o asemenea răspundere, un loc în conducerea unei afaceri de familie. Trebuie că scrâșnea din dinți de furie!

Dar nu, el zâmbea, iar zâmbetul era plăcut, fapt care o șocă, deoarece, știind ce știa, ar fi trebuit să fie furios auzind ceea ce tocmai auzise! Iar Tolly continuă, privindu-și încurcat fiul, ca și cum s-ar fi așteptat și el la anumite obiecții din partea lui:

— De fapt, Alex va avea propriile sale idei, pe care și le va exprima cât se poate de feroce, așa cum a făcut-o totdeauna. Deci, s-ar putea să luptați câteodată, dar pentru început puteți măcar să încercați să colaborați.

— Cred că ne putem descurca, spuse Alex, cu un zâmbet strălucitor, în timp ce privirile îi explorau leneșe trupul aflat sub țesătura deosebit de fină a rochiei sale. De fapt, cred că mi-ar face chiar plăcere. Tu ce părere ai, Imogen?

Oare se referea la posibilele controverse asupra reclamelor de pe teritoriul S.U.A. sau la faptul că vor lucra un timp împreună? Așa că îi zâmbi cu chipul încordat în timp ce mintea-i lucra cu febrilitate încercând să descopere ce anume avea de gând.

Dar sosirea chelnerului cu masa și o nouă sticlă de șampanie puse capăt acestei conversații și mai ales a ultimei și celei mai neplăcute părți. Toți trei începură să discute subiecte comune în timp ce masa era pusă în micuțul alcov de lângă geam, iar lumânările aprinse.

Tolly o conduse la masă, îi ținu scaunul, dar după aceea Alex începu să se poarte ca și cum ar fi încercat să flirteze cu ea pe deasupra caviarului rusesc și a puiului condimentat de Bangkok.

Se părea că Tolly nici nu exista pentru Alex. I se adresa doar ei, o privea doar pe ea și, până în momentul când fu adusă o delicioasă înghețată cu sos fierbinte de scotch cu unt, era deja amețită.

Alex Devenko își dăduse toată osteneala să fie cât mai fermecător, iar ei nu-i scăpă deloc felul în care îi urmărea Tolly, cu priviri nedumerite, încruntat. Imogen îi zâmbi strâmb. Nu putea fi mai nedumerit decât ea!

Atunci Alex spuse încet:

— În ceea ce privește apartamentul tău din Shepherd's Bush — noua ta slujbă presupune să călătorești foarte mult, să muncești peste program chiar, la început. Nu ți se va părea un sacrificiu prea mare dacă te muți la Windsor?

Imogen scutură din cap. Se gândise și ea la acest lucru. Într-un fel sau altul, după ce acceptase slujba la „Devenko's” avusese multe lucruri la care să se gândească:

— Nu-mi place în mod deosebit locul unde locuiesc acum, dar nu am putut găsi nimic mai bun când m-am mutat din Lincoln, pentru a prelua slujba de la „Martin and Sandown”. O să caut ceva mai bun în Windsor.

Îl privi pe Tolly în timp ce răspundea, deși Alex fusese cel care pusese întrebarea. Alex îl exclusese pur și simplu din conversație în ultima oră și începuse să-i pară rău pentru el.

Acesta îi zâmbi.

— E o idee excelentă!

Dar Alex adăugă încet.

— Am o idee chiar mai bună. Să folosească apartamentul de deasupra grajdurilor, ai ajunge mai ușor la serviciu, spuse el umplând paharul lui Imogen cu un zâmbet amabil. Ai vreo obiecție, tată?

Se lăsa o liniște ușoară. Ușoară, dar foarte intensă. Imogen putu auzi chiar fâșăitul bulelor de aer din șampanie.

Apoi Tolly spuse foarte repede:

— Nu, niciuna.

Iar Imogen știu că o spusese din tot sufletul. Dar, pentru că știa care-i erau planurile în momentul cumpărării proprietății — să instaleze acolo un cuplu menajeră-grădinar deoarece Catrina nu avea înclinații casnice — protestă încet:

— Mulțumesc pentru ofertă, dar va trebui să mă mai gândesc. Iar între timp voi vedea ce pot găsi în Windsor.

Sorbi puțină șampanie rece, apoi puse încet paharul pe masă. Era deja destul de dezordonată și asta fără ajutorul alcoolului. Totul se întâmpla atât de repede. Insultele nebunești ale lui Alex, acuzațiile lui, modul impulsiv în care acceptase slujba, toate acestea o determinară să-și promită un timp lung de gândire — pentru a găsi un răspuns la atitudinea severă a lui Alex față de ea precum și la necesitatea de a marca puncte și în favoarea ei. Mai trebuia să se gândească și la ciudata lui schimbare de atitudine față de ea. Totul, aproape dintr-o dată, începea să pară prea mult, iar când Tolly îi spuse:

— A fost o zi plină, Imogen. Nu dorești să chem mașina pentru tine? ea nu a putut decât să zâmbească slab, cu mare recunoștință, tânjind după liniștea propriului apartament, unde putea avea ocazia de a revedea evenimentele zilei și să se detașeze de ele.

— Nu e nevoie. O conduc eu pe Imogen acasă.

Alex era deja în picioare ținând-o posesiv de cot, ajutând-o să se ridice de la masă.

— La urma urmei, faptul că a acceptat slujba pe care i-ai oferit-o înseamnă că în curând vom fi colegi foarte apropiați, spuse el, râzând ca un tigru tatălui său. Și dacă această asociere va merge — iar eu asta intenționez — atunci va trebui să ne cunoaștem mai bine.

Mâna îi alunecă ușor, încet pe spate și se odihni pe umărul ei. Degetele îi mângâiau carnea prin țesătura rochiei într-un gest de intimitate aproape șocantă, iar sângele începu să-i fiarbă în vene, contactul nedorit producându-i un grav dezechilibru. Ochii i se lărgiră șocați, când observă încruntarea lui Tolly și deschise gura pentru a protesta, pentru a spune că preferă să fie dusă acasă de șofer, dar Alex spuse primul, cu o voce ușor ironică în timp ce-și privea tatăl:

— Ai ceva împotrivă, Tolly?

Zâmbetul său încrezător, felul arogant în care-și ținea capul dezvăluia tuturor că, de fapt nu-i păsa chiar dacă ar fi avut ceva împotrivă.

Tolly răspunse aspru, îngustându-și ochii.

— Nu... Mergeți împreună. Ne vedem dimineață. Mai avem câteva lucruri de discutat.

Imogen simți că ia foc. Tolly nu era prost: în mod sigur observase cum o tratase Alex toată seara, ca și cum ar fi fost singura femeie de pe pământ. Ar fi fost imposibil să nu observe efectul pe care îl produsese atingerea lui asupra ei.

Practic, Alex flirtase cu ea toată seara, sorbind-o din priviri. Dar Alex era logodit cu Catrina, fata pe care i-o alesese Tolly. Tolly nu avea de unde să știe că Alex nu o dorea acolo, că o disprețuia, fiind convins că dorea să obțină de la tatăl lui tot ce se putea, inclusiv un loc în Consiliul de Administrație!

Deodată îngheță, ca și cum s-ar fi scufundat într-o mare întunecată, adâncă, fără să știe să înoate. Nu era

decât un pion într-unul din diabolicele jocuri ale lui Alex Devenko și, dacă nu era foarte atentă, sau foarte inteligentă, o va anihila complet!

Capitolul 4

Drumul spre apartamentul lui Imogen fu parcurs într-un timp scurt. Evenimentele serii o secaseră de energie. Drumul cu Aleksander Devenko necesitase o cantitate mare de energie, în timp ce el părea mai odihnit și mai relaxat ca niciodată.

Așa încât preferă să tacă, sperând din tot sufletul să o lase exact în fața clădirii în care locuia pentru ca ea să se poată târî în apartamentul ei, unde să încerce să analizeze evenimentele zilei dintr-o altă perspectivă. Exact în acest moment avea nevoie de căsuța ei, avea nevoie cu disperare de căminul ei.

— Te conduc, spuse el în timp ce parca automobilul în fata blocului de apartamente.

Imogen răspunse încercând să pară cât mai relaxată.

— Nu e nevoie, și își desfăcu centura de siguranță cu degete șovăitoare, sperând ca el să lase lucrurile așa cum erau.

Dar nu o făcu, desigur și scrâșni din dinți frustrată în timp ce el ocolea deja mașina pentru a o ajuta să iasă, fapt ce făcu inutilă orice obiecție.

De fapt, de ce ar obiecta? gândi ea logic. Prezența lui în această seară nu însemna decât că ea ratase ocazia de a-i spune lui Tolly că articolul din ziar stârnise reacții violente la fiul lui, îl făcuse să creadă că ea nu era decât o profitoare ieftină care nu intenționa decât să smulgă cât mai mult cu putință. Doar câteva cuvinte rostite de Tolly ar fi restabilit adevărul, l-ar fi convins pe Alex s-o creadă.

— Fac o cafea, îi spuse, iar el o urmă în salonul micuț, și te voi face să ascuți adevărul, adăugă ea în gând, în timp ce el îi zâmbea privind-o în ochi.

Ochii lui o mângâiau cald, trimițându-i valuri de fiori de-a lungul trupului.

Îndreptându-și spatele, se îndepărtă rapid de el. Știa cum să înmoaie genunchii unei fete, iar diavolul era conștient de asta!

Probabil că abilitatea lui de a deveni fermecător ori de câte ori îi convenea, era unul dintre motivele pentru care Catrina întârzia să fixeze ziua nuntii. Nicio soție nu ar fi dorit să stea și să vadă cum se îngrămădesc femeile în jurul soților lor ori de câte ori aceștia făceau un semn cu degetul, gândi ea răutăcioasă după ce închise în urma ei ușa bucătăriei înghesuite și începu să pună boabe de cafea în filtru.

Dar apropiata lui căsătorie nu făcea deloc parte din preocupările ei, își spuse ea furioasă. Singura ei preocupare era să-l facă să creadă adevărul în privința ei și a lui Tolly. Și asta deoarece numai și numai adevărul va face posibilă o colaborare între ei.

Când aduse tava cu cafeaua înăuntru, el studia cărțile de pe rafturile pe care și le confecționase singură. Se dezbrăcase de sacou ca și cum ar fi fost mult prea cald pentru el în apartament. Acum putea observa lățimea umerilor lui, musculatura puternică, clar desenată sub cămașa de un alb strălucitor. Spatele lui lat se termina cu șolduri înguste...

Privi rapid în altă parte, preocupată acum să pună tava pe o masuță, încercând să-și readucă trăsăturile la impasivitatea lor obișnuită, dorindu-și ca pulsul să-și încetinească bătăile până la normal. Reacțiile chimice dintre ei, declanșate de ciudata combinație de suspiciune, neîncredere, atracție sexuală nedorită, ar fi putut ajunge la o explozie imposibil de controlat. Alex se întoarse,

începând să zâmbească cu senzuala lui gură, în timp ce spunea:

— Ce drăguț!

Imogen nu știu la ce anume se referea: la cafea sau la ea. Dar el clarifică lucrurile când adăugă calm, cu vocea lui profundă:

— Am fost întotdeauna deosebit de încântat când o femeie m-a invitat seara în apartamentul ei sub pretextul de a lua o cafea împreună.

Luptând împotriva hipnotismului exercitat asupra ei de vocea aceea profundă, împotriva mângâierii intime a ochilor lui aurii, Imogen încercă să se adune pentru a-i explica faptul că înțelesese totul greșit ca de obicei, că îl invitasese la ea la cafea pentru un motiv cu totul diferit de cel la care se gândea el! Dar el se îndrepta deja către ea, mișcându-se seducător.

— Scoate-ți haina! E foarte cald aici.

Ochii ei mari se afundară în ai lui, iar degetele strânsă marginile jachetei ca și cum s-ar fi apărat de ceva primejdios. Dintr-o dată atmosfera din cameră era sufocantă și deveni brusc conștientă de felul în care se mula pe trupul zvelt rochia dintr-un tricot negru pe care o purtase întreaga seară.

— Dă-mi voie, spuse el, iar Imogen începu să tremure în timp ce el îi descleșta blând degetele de pe jachetă zâmbind cunoscător.

Acum se apropie de ea, trupurile aproape că li se atingeau când îi scoase jacheta albă de pe umeri și o aruncă neceremonios pe un scaun.

Apoi îi desfăcu agrafa din baga ce-i strângea părul la ceafă și-și trecu degetele prin șuvițele de un blond argintiu ce-i cădeau valuri pe umeri. Imogen murmură „Nu” cu o voce joasă și răgușită, dar el o privi în ochii ei largi, speriați. Știu atunci că ceva tocmai începea. Ceva ce trebuia oprit.

Situația începea să-i scape de sub control, iar ea avea prea puțină experiență pentru a putea opri ce începea. Ideea unei relații sexuale întâmplătoare îi lăsa un gust amar și nu se gândise niciodată la ceva permanent, sau la căsnicie. Copilăria și-o trăise pe câmpul de luptă al mariajului părinților ei. Îi fusese de ajuns pentru a fi dezgustată de căsnicie.

Se adună încercând să uite imaginea gurii atât de senzuale și mai ales atât de apropiate de a ei. Se îndepărtă puțin și încercă să adopte un ton perfect normal.

— În ceea ce privește articolul... Tolly și cu mine...

Dar el îi puse un deget pe buze, făcând-o să-și înghită spusele.

— Nu vreau să aud nimic despre articol.

Apoi gura lui o acoperi pe a ei, blând la început, cercetându-i linia buzelor, despărțindu-le blând, subminându-i astfel apărarea, lăsând-o victimă presiunii insidioase a unei dorințe pe care nu o simțise niciodată.

Și, pe măsură ce sărutul devenea din ce în ce mai profund, Alex o strânse la piept lipindu-și trupul de al ei, iar inima îi bătea atât de tare, încât, pentru o clipă, avu impresia că avea să-i sară din piept.

Conștientă de căldura coapselor lui lipite de ale ei, simți cum oasele i se transformă în apă și știu că nu era bine deloc, era chiar

foarte greșit, dar nu putea face nimic pentru a opri această inexorabilă curgere a oarbe dorințe fizice. Ar fi fost mai ușor să oprească mișcarea continuă a valurilor oceanului.

Inconștient, brațele lui Imogen îi înconjurară gâtul și își simți sânii zdrobindu-se de zidul pieptului lui Alex care o strânse mai tare în brațe, îi simți limba frecându-se de a ei într-o mângâiere intimă, iar în acel moment își dădu seama că, pentru ea nimic nu va mai fi ca înainte. Și îi rosti numele, încet, într-un oftat ușor, respirațiile

amestecându-se seducător. Îl auzi gemând din fundul gâtului înainte de a-și ridica capul și de a-i cuprinde fata în cupa mâinilor lui.

Ochii aurii erau aburiți de dorință, pielea bine întinsă a pomeților era îmbujorată din aceeași cauză. Spuse încet:

— Doream să fac asta de când te-am văzut prima dată. Arătai atât de rece și de perfectă, dar te-am dorit încă de atunci.

Iar privirea ei violetă, languroasă, îi mărturisi că și ea îl dorise la rândul ei, că și ea căzuse victimă emoțiilor și sentimentelor pe care el tocmai le numise. Mângâind-o blând își frecă buzele de ale ei într-un mod seducător, apoi îi spuse strâmbându-se:

— Da, știu. Știu, iubito. O îndepărtă ușor de el. Acum cred că ar trebui să dau, dovadă de înțelepciune și să plec.

Își aruncă haina pe un umăr și zâmbi ironic. Dacă ironia era pentru ea sau pentru el, Imogen nu avea de unde să știe. Tot ce știa atunci când el ieși pe ușă era că, pentru ea, viața nu va mai fi aceeași.

Dimineața îi mai clarifică gândurile. Încă mai era zguduită de cele întâmplate, chiar și după ce se trezi, își făcu un duș și bău o cafea.

Dar o mare parte din această stare, senzația că oasele i se dizolvaseră încetul cu încetul era de așteptat după o asemenea inițiere în lumea pasiunii, încercă să se autoconvingă cu puținul sânge rece care-i mai rămăsese.

Până în acest moment al vieții fusese de părere că realizarea profesională era mai presus de viața ei personală, dorindu-și să-și

sape o nișă pentru sine în profesia aleasă, deoarece avusese parte de foarte puțină siguranță în copilărie.

Unul dintre părinții ei se aflase tot timpul pe punctul de a-l părăsi pe celălalt, rămânând împreună doar din cauza

copilului. Această situație o făcuse pe Imogen să se simtă o povară greu de suportat, nedorită.

Când divorțaseră în sfârșit, în timpul primului an de colegiu, se simțise ușurată. Din momentul în care se lămurise asupra relației dintre sexe, nu permisesese niciodată bărbaților cu care se întâlnise mai mult decât un sărut cast. Așa încât nu simțise niciodată dorința adevărată, dorința fizică.

Inițierea ei, care venea probabil cu zece ani mai târziu decât ar fi fost normal, fusese mult mai zguduitoare, deoarece asemeni unei boli a copilăriei contractate la maturitate avea o manifestare devastatoare.

Își termină cafeaua și se întoarse în dormitor pentru a se îmbrăca. Alese un costum de culoarea manganului cu dungulițe subțiri și o bluză de culoarea cireșelor coapte. Ciorapi negri de mătase și pantofi roșii cu tocuri înalte îi completară toaleta. Își aranjă părul într-o pieptănătură franțuzească complicată și abia atunci se simți din nou ea însăși.

Azi va merge la biroul ei de la „Martin and Sandown” și își va dactilografia demisia. Abia aștepta să înceapă să lucreze la „Devenko’s”. Va fi o provocare enormă dar îi va face plăcere să încerce să-i facă față. Iar dacă Alex Devenko o va mai atinge, fie și cu un deget măcar, îl va plesni de va vedea stele verzi!

Uneori, când nu știa prea bine ce avea de făcut, când nu putea lua ușor o hotărâre, făcea o listă cu argumente pro și contra, iar această strategie dădea totdeauna rezultatul dorit. Dar nu avea nevoie să facă o listă pentru a-și da seama că tot ceea ce simțea pentru Alex era dorință fizică, o tulburare a simțurilor care dormiseră un timp atât de îndelungat încât aproape că se atrofiaseră.

Și nici măcar nu-l plăcea. Sau îi plăcea? Oricum, fie că îl plăcea, fie că nu, nu schimba cu nimic faptul că o considerase o femeie în căutarea unor averi, că pusese

ochii pe tatăl lui pentru bani și un loc în Consiliul administrativ de la „Devenko's”.

În afară de asta, el era foarte logodit cu o femeie și... Se așează brusc pe scaunul aflat în fata măsuței de toaletă și privi în oglindă cum ochii de un violet închis se îngustează, iar buzele se subțiază până când ajunseră o linie dreaptă.

Deci asta era! Oare de ce nu se gândise la acest lucru mai devreme? Atitudinea lui față de ea se schimbase din momentul în care își dăduse seama că tatăl lui avea intenția de a-i oferi un loc în Consiliul de Administrație. Începuse să flirteze cu ea, insistase să o conducă acasă — și totul spre binele tatălui său. Nu reușise s-o îndepărteze de Tolly cu amenințări și oferte de bani, așa încât crezuse că va reuși folosindu-se de masculinitatea lui agresivă. Și astfel îi va demonstra tatălui că nu era decât o târfă mică!

Inteligent, gândi ea, iar o sclipire de admirație îi străluci adânc în ochi. Dar nu suficient. Dacă ar fi fost târfa din imaginația lui bolnavă, ar fi putut foarte bine să nu renunțe la bătrân, indiferent de ofertele impresionante ale tânărului.

Dar ea nu era târfă, iar Alex își va da seama de asta în scurt timp. Între timp, trebuia să renunțe la o slujbă veche în favoarea uneia noi. Așa încât, se ridică ținându-și spatele drept, își puse pe un umăr geanta cu curea lungă și ieși din apartament.

Când se întoarse acasă, se făcuse deja după amiază, iar telefonul suna. Când ridică receptorul, Tolly exclamă:

— Te-am găsit, în sfârșit! Unde ai fost?

— Mi-am scris demisia și mi-am eliberat biroul, spuse ea cu glas tare și adăugă în gând: „și am telefonat agenților imobiliari pentru a găsi un apartament convenabil la Windsor”.

— Foarte bine, spuse Tolly călduros. Peste câteva zile voi trimite contractul prin poștă. Dacă ai nelămuriri, contactează-l pe Alex, și-ți va explica el totul.

— Și când încep munca? spuse Imogen așezându-se pe un scaun pentru a-și scoate pantofii.

Tolly îi răspunse accentuând fiecare cuvânt:

— În ceea ce mă privește, chiar de azi, dar ia-o ușor în următoarele săptămâni. Noi vom angaja oameni care să facă munca de jos, așa cum ar fi amenajarea clădirilor din Windsor. Bineînțeles că vom avea nevoie de aprobări în acest sens, dar avocații noștri se vor ocupa de asta imediat ce domeniul va trece în proprietatea noastră. Deci, tot ce trebuie să faci în următoarele săptămâni este să te odihnești puțin, să te pregătești pentru ce va urma. Oh, ar fi bine să pleci la Paris cu Alex. A aranjat o întâlnire cu tipii care vor face parte din echipa ta.

Inima lui Imogen făcu o tumbă la auzul acestei vești, dar era o profesionistă mult prea încercată pentru a lăsa să se vadă. Întâlnirea cu ceilalți membri ai echipei sale, aduși din diferite părți ale continentului și din Regatul Unit, va fi de neprețuit. Mai ales că vor lucra împreună la Windsor. Era mult mai bine așa decât un început complet rece al relațiilor de serviciu dintre ei.

— Oh, să nu uit! Am discutat cu Alex și am fost amândoi de acord să folosești apartamentul aflat deasupra grajdurilor. Cel puțin la început, până reușești să pui agenția pe picioare.

Îi convenea de minune. Tot telefonând pe la agenții imobiliari se convinsese că o casă de închiriat sau de vânzare în Windsor era la fel de rară ca o ploaie torențială în deșert. Și nu ar fi fost comod deloc să facă zilnic naveta de la Shepherd's Bush la Windsor.

Dar îi reaminti totuși:

— Ați abandonat ideea ca menajera să locuiască acolo după căsătoria fiului tău?

După o tăcere scurtă, dar foarte încordată, Tolly spuse repede:

— Dacă aş fi în locul tău, nu mi-aş face probleme în acest sens. Şi, fiindcă a venit vorba de fiul meu, şi el a încercat să ia legătura cu tine toată dimineaţa. Se pare că a făcut nişte planuri pentru amândoi pentru seara asta.

O, şi-a făcut planuri? gândi Imogen strângând din dinţi. Voi mai vedea! Apoi îngheţă când Tolly îi spuse:

— Plec în State pentru următoarele două săptămâni până când se încheie cumpărarea domeniului. Ți-am telefonat pentru a-ți spune că voi fi plecat un timp, dar ne vom întâlni la inaugurarea casei!

— O să-mi lipseşti, îi mărturisi ea, deoarece prietenia cu Tolly devenise foarte importantă pentru ea, iar el chicoti:

— Asta e bine! A trecut atâta timp de când unei fete frumoase i-a fost dor de mine! Dar s-a ivit ceva acolo, iar Alex insistă că numai eu pot să mă descurc. Nu cred o iotă din ce spune, dar când Alex insistă, insistă!

Nici ea nu credea, gândi Imogen când puse receptorul în furcă. Alex era foarte ocupat. Foarte ocupat să îndepărteze din calea lui Tolly pericolul pe care-l reprezenta o femeie ce căuta bărbaţi cu avere!

Oftă, întrebându-se ce va mai pune la cale mintea lui diabolică. Era evident că se hotărâse să aplice în continuare strategia din seara trecută, folosindu-se de farmecul şi sexualitatea lui evidentă pentru a o îndepărta de tatăl lui, dar nu va avea nici o şansă cu ea.

Încruntându-se îşi culese de pe jos pantofii şi se îndreptă spre dormitor pentru a se schimba în ceva mai comod. Dacă se gândea bine, Alex fusese cel care se opriese cu o seară înainte. Ea se pierduse complet în lumea de senzualitate pe care Alex o crease în jurul ei şi nu se putuse opri pentru nimic.

Recunoașterea acestui fapt o făcu să tremure, oferindu-i totodată și tema de gândire. Și nici măcar nu era o temă prea plăcută.

Probabil că i se păruse foarte dificil să facă dragoste cu ea. Când sosise momentul, descoperise probabil că nu o plăcea. Poate că, purtând-o tot timpul pe Catrina în suflet, Imogen i se păruse ca un înlocuitor de slabă calitate. Pentru motive numai de ea cunoscute, Imogen se simți îngrozitor de dezamăgită în timp ce căuta într-un sertar lenjerie de corp curată, un pulover subțire și o pereche de blugi vechi.

Capitolul 5

— Cred că am discutat toate problemele, spuse Alex din capătul mesei, strângându-și hârtiile la un loc și punându-le într-un dosar. Mai are cineva vreo problemă de discutat?

Imogen privi în jurul ei cu un zâmbet discret, satisfăcut, întipărit pe buzele pline. În afară de ea însăși și de Alex, la masă se mai aflau trei persoane — membrii echipei, toți selectați de Alex și Tolly pentru a conduce Agenția Devenko.

Era cea de a doua zi la Paris și ceea ce Imogen se aștepta să fie un chin se dovedî a fi o experiență de neuitat. Entuziasmul și dorința de a coopera manifestate de ceilalți o impresionară. În superbul apartament de hotel fusese adunată o imensă cantitate de talent. Toți erau tineri și dornici de afirmare; a munci cu ei avea să fie o mare plăcere.

Dar bucuria și plăcerea acestor ultime două zile se datorase în mare parte și lui Alex, recunoscî ea. După plecarea neașteptată a lui Tolly în S.U.A., cu patru săptămâni în urmă, îl evitase în mod deliberat deoarece, fără prezența lui Tolly ca tampon între ei, fusese mai mult decât sigură că i-ar fi fost dificil să se comporte normal cu Alex.

Așa încât zilele treceau fără a-și da seama; muncise foarte mult, serile și le petrecuse împreună cu prietenele, temându-se de ziua când va pleca împreună cu Alex de la Gatwick la ședința convocată de el la Paris.

Și ziua aceea venise, ea se eliberase de „Martin and Sandown” dar îi era foarte frică și în drum spre Paris pentru a-și întâlni viitorii colegi. Oare Alex va avea de gând s-o trateze cu același dispreț insultător pe care-l îndurase din partea lui din prima clipă de când îl întâlnise? Sau va continua flirtul primejdios și derutant?

Ambele perspective o înspăimântau.

Nu fusese obligată să îndure nimic. Încă de la început o tratase cu căldură și prietenie și, ce era și mai surprinzător, ca pe un coleg demn de respectul lui. După câteva ore renunțase la încercarea de a ghici ce avea de gând. Acest bărbat și stările lui sufletești erau o enigmă pentru ea. Prefera să se bucure de starea lui prezentă și să-i fie recunoscătoare.

— Cred că am discutat tot ce se putea discuta, spuse zâmbind Pierre Vinet, un profesionist în domeniul reclamei de televiziune vânat de la una dintre cele mai bune agenții din Paris.

Era brunet și musculos, cu un ten închis la culoare și ochi negri, dar, atunci când zâmbea, chipul i se lumina cu farmecul tipic galic.

Imogen se temuse că îi va fi ostil pentru că ocupase cea mai înaltă poziție din agenție, deoarece trebuie să fi aflat că el fusese prima alegere a lui Alex pentru acea funcție. Dar deocamdată, nu simțise nicio adiere de șovinism din partea lui. Chiar o felicitase pentru campania făcută colecției „Jewels” cu atâta sinceritate, încât Imogen se înroșise. Așa încât, acum îi zâmbi și spuse:

— Îmi pare rău dacă sună prozaic, dar trebuie să mai discutăm problema locuințelor.

Cathy Ames, o tânără și promițătoare specialistă de la o agenție din Manchester, care urma să lucreze direct cu Imogen, spuse:

— Eu mi-am aranjat unde să locuiesc. Am o mătușă la Ascot care s-a oferit să mă instaleze la ea. Și tocmai mi-

am cumpărat o mașină Metro la a doua mână, așa încât nu vor fi probleme din partea mea.

Mai rămăseseră Pierre și Stefan Stein. Ștefan era un specialist în orice domeniu al reclamei, vorbea fluent italiana, spaniola, engleza la fel de bine ca propria-i limbă. Ridică din umeri și spuse:

— Pentru mine nu are nicio importanță unde voi locui, atâta timp cât voi avea unde s-o duc pe Eva mea după ce ne vom căsători.

— Nu-ți face probleme în această privință, spuse Alex ridicându-se în timp ce-și aranja documentele în geantă. Voi aranja eu ceva. Nu mă deranjează dacă, pentru început, veți împărți un apartament. Apoi veți putea căuta ceva mai potrivit pentru a locui permanent.

Se ridică și Imogen. Alex încheiase ședința și fusese o zi lungă în care discutaseră modul de organizare al viitoareii agenții, stabiliseră domeniul unor viitoare campanii, totul culminând cu vizita la luxosul „Devenko's” din Paris. Zâmbi colegilor săi.

— O să vă arăt eu locurile, odată ce agenția va fi pusă pe picioare. Își puse sub braț servieta din piele neagră. Și eu va trebui să caut o locuință, așa încât vom putea umbla împreună.

— O să-ți aduc aminte eu de asta, promise Pierre cu ochii sclipind. Și dacă vom găsi o locuință care să ne placă amândurora, nu vom lupta pentru ea. O vom împărți în modul cel mai civilizat cu putință.

— Această ocazie nu se va ivi, replică Alex scurt, iar Imogen observă figurile surprinse ale lui Cathy și Stefan, în timp ce Pierre se instalase mai comod în scaun, încrucișându-și mâinile la ceafă, zâmbind larg și poznaș.

Imogen îngheță. Pentru un motiv necunoscut ei, se părea că Alex nu-l putea suporta pe francez, ceea ce era foarte ciudat, dacă ținea cont de faptul că, doar cu câteva săptămâni în urmă îl lăudase, cu mult zel în fața lui Tolly.

— Ne vedem la micul dejun, spuse Alex și, prinzându-l de cot pe Imogen, o conduse spre ușă.

Aceasta preferă să-și înghită reproșurile ce-i stăteau pe limbă decât să dea motive colegilor ei să creadă că între cei doi șefi ar exista anumite probleme.

Poate că, în timpul mesei de seară, vor avea ocazia să se relaxeze împreună după două zile foarte pline, să discute despre probleme obișnuite, să afle fiecare câte ceva despre celălalt, în loc să discute la nesfârșit despre noul proiect.

Abia aștepta masa de seară deoarece mâine, după micul dejun, fiecare va merge pe drumul lui. Ea și Alex își rezervaseră locuri la un zbor foarte matinal de pe aeroportul „Charles de Gaulle” și, din această cauză, nu va avea prea mult timp să-și cunoască mai bine colegii.

Imediat ce ușa se închise în spatele lor, Alex spuse cu duritate în glas:

— De dragul relațiilor ce se vor stabili la locul de muncă, aș prefera să nu-l încurajezi pe Vinet.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

Până în acest moment el se dovedise a fi însoțitorul perfect, un coleg bun, iar Imogen fusese capabilă să uite partea întunecată a caracterului său. Încercând să-și ascundă dezamăgirea, vocea ei fusese tăioasă, dar el îi replică ironic:

— Nu? Omul ăla a pus ochii pe tine încă de acum două zile. În mod evident a fost destul de sigur pe el pentru a-ți face acea sugestie.

— Nu a fost decât o simplă glumă, i-o întoarse ea rece.

Ar fi trebuit să-și dea seama până acum că armistițiul nu avea să dureze. Iar dacă i-ar fi spus adevărul „Eu nu sunt acel gen de femeie”, Alex i-ar fi râs în față.

Deja era convins că avea o aventură cu Tolly și mai știa că o putea face să-și piardă rațiunea în brațele lui. Deci nu mai avea nevoie de nicio dovadă pentru a se convinge că fusese receptivă la oferta lui Pierre Vinet.

Se îndepărtă rapid de el, pantofii cu tocuri înalte răsunând pe podeaua de marmură... dar înainte de a ajunge la lift, Alex se afla lângă ea.

— Atunci nu a fost o glumă.

Nu avea de gând să renunțe, gândi ea prost dispusă în timp ce el lovi butonul liftului cu pumnul strâns de parcă pumnul respectiv i-ar fi fost adresat lui Pierre Vinet.

— În orice caz, nu se pune problema să-ți cauți o casă. Vei folosi apartamentul de la Kynaston. Faptul că el pronunțase cuvântul, o făcea ca proiectul agențiilor să pară mai real. Și, din câte își putea aminti, apartamentul era perfect. Dar ea știa, chiar dacă el nu aflase încă, că respectivul apartament fusese destinat personalului pe care-l va conduce Catrina odată ce se va căsători cu Alex.

Dar, probabil că Tolly nu pusese un accent deosebit pe acest lucru — habar nu avea și nu era deloc pregătită să poarte o discuție cu Alex pe această temă, așa încât intră în lift și privi fix înainte, în timp ce intră și el și spuse:

— Ne întâlnim la bar, peste două ore. Ne plimbăm și căutăm ceva ușor de mâncare. M-am saturat să locuiesc la hotel.

Ea ridică din umeri și spuse:

— Foarte bine.

Alex replică:

— Nu ești prea nerăbdătoare. Nu mi-ar plăcea deloc să mori de emoție.

— Poate că aș fi mai entuziastă dacă aș ști că nu-ți vei petrece toată seara dându-mi lecții, răspunse Imogen furioasă, încă deranjată de faptul că el sugerase că ar fi foarte dornică să ia în serios oferta făcută în glumă de Pierre Vinet.

Alex îi zâmbi leneș, îngustându-și privirile.

— O, fii sigură că nu o voi face. Pot face lucruri mult mai interesante cu tine.

Aceste cuvinte trimiseră un fior de-a lungul coloanei ei vertebrale, răscolindu-i stomacul, fior care-i demonstră că se puteau ivi situații mult mai dificil de descurcat decât niște lecții de morală.

O conduse până la ușa camerei, iar Imogen o închise în spatele ei și se rezemă de ea închizând ochii. Era imposibil să coopereze cu un Alex seducător și care, în același timp, avea prostul obicei s-o insulte.

Își aminti seara aceea după ce Tolly telefonase pentru a-și lua rămas bun; îi spusese că Alex încercase să ia legătura cu ea, că avea niște planuri în legătură cu ea. Ideea de a-l revedea atât de curând după ce răspunsese instinctiv la toate mângâierile lui, o înspăimântase într-o asemenea măsură încât făcuse o foarte lungă plimbare, intrase într-un cinematograf pentru a vedea un film al cărui titlu nu și-l putea aminti, după care se târâse înapoi în apartamentul ei, stinsese toate luminile și scosese telefonul din priză.

O sunase a doua zi dimineața la șapte, smulgând-o dintr-un somn agitat.

— Pe unde naiba ai umblat ieri? Nu ți-a spus Tolly că vreau să iau legătura cu tine? Plănuisem să luăm masa de seară împreună pentru a discuta detaliile călătoriei de la Paris.

Îi fusese foarte dificil să rămână calmă, deoarece știa că interesul pur sexual pe care i-l arătase în fata tatălui lui fusese plănuiră cu grijă, că hotărârea de a face dragoste cu ea, când intraseră în apartament — pentru a o îndepărta de bărbatul mai în vârstă — dispăruse brusc pentru că ea, Imogen, îl lăsase rece.

Dar reușise să-și mențină vocea calmă și amabilă, chiar dacă puțin mai rece, atunci când îi răspunse:

— Îmi pare rău. Am avut o mulțime de alte lucruri mai importante decât să mă învârt prin casă așteptându-ți telefonul. Pe viitor, dacă mai dorești să ieși legătura cu mine, trimite-mi o scrisoare prin secretara ta.

Faptul că-i trântise telefonul în nas îi oferî o mare satisfacție. Nu era cea mai indicată modalitate de a începe o relație de serviciu, dar fusese provocată. O insultase, o amenințase, încercase să o șantajeze pentru a nu ocupa slujba și a se îndepărta de Tolly, pentru ca, în cele din urmă să încerce să o seducă, așa încât da, el fusese cel care începuse totul.

Se dezlipi cu greu de ușă și pătrunse în apartamentul elegant care-i fusese repartizat. Nu era deloc nerăbdătoare să-și petreacă seara doar cu Alex. Când se purta frumos cu ea, iar în jurul lor se mai aflau și alte persoane, putea face față sentimentelor confuze ce o încercau, chiar dacă era totdeauna foarte prevăzătoare cu el.

Singură cu el, fiind foarte receptivă la fiecare schimbare a stării lui sufletești, cum se va putea descurca așa încât amalgamul de resentiment, atracție sexuală și pură dorință să nu-i sucească totuși capul?

Dar avea de gând să încerce, își spuse ea foarte hotărâtă. Acum era o salariată a firmei „Devenko's”, iar în absența lui Tolly, Alex era șeful ei direct cu care avea să colaboreze în continuare.

Dacă el nu va aduce în discuție aspectele neplăcute ale debutului relației dintre ei, atunci nu o va face nici ea. Nu avea niciun rost să descopere din nou securea războiului. Va încerca să se comporte ca și cum nu se cunoscuseră decât cu două zile în urmă, în timpul zborului de la Gatwick la Paris. Numai așa putea rezolva situația tensionată dintre ei.

După baia lungă pe care o făcu puțin mai târziu, se simți mai relaxată și, deoarece Alex îi spusese că avea de gând să se plimbe, se îmbracă cu o fustă gri, de culoarea ardeziei, o bluză de mătase gri peste care își puse jacheta albă de cașmir. Ghetetele negre de piele îi completară

ținuta și, în timp ce se admira în oglindă, își mușcă buza inferioară.

Fără a da dovadă de vanitate, Imogen știa că posedă acel gen de frumusețe sofisticată care dădea impresia că era o femeie de lume. Ochii de culoarea panseluței și gura cu buze pline dezvăluiau puțin din căldura sufletească ce se ascundea în spatele unei fațade indiferente. În mod intenționat, în această seară se machiase foarte puțin, coafându-și părul în cocul franțuzesc pe care și-l făcea ori de câte ori mergea la serviciu, sperând să pară rece și indiferentă. Decentă.

În cele din urmă, pe bună dreptate mulțumită de înfățișarea ei puțin știrbită de sentimentul de groază la gândul că urma să-și petreacă seara cu Alex, părăsi camera.

El se afla deja la bar, discutând cu ceilalți. Ieșea în evidență atât datorită costumului foarte bine croit, dar și a aerului de șef. Cathy, Stefan și Pierre arătau mai degrabă ca niște studenți, în blugi și tricou, decât a profesioniștii talentați în domeniul reclamei comerciale care erau. Râdeau, bârfeau relaxați, iar Imogen își dori să li se fi putut alătura.

Erau persoane tinere, necomplicate, la ani lumină distanță de complexul Aleksander Devenko, iar Imogen știa că, în compania lor, s-ar fi simțit în siguranță, neamenințată, în timp ce cu Alex nu va avea un moment de liniște. Nu avea încredere în el și, ceea ce era și mai rău, nu avea încredere nici în ea însăși.

Cathy îi zâmbea, sorbindu-i fiecare cuvânt, dar Alex îi întoarse spatele când Imogen li se alătură zâmbind, în timp ce Pierre o prinse prietenos pe după umeri.

— Nu credeam că te vom mai vedea astă seară. Cred că am avut noroc!

— Norocul tocmai te-a părăsit, spuse Alex întunecat, privind cu ochii lui sfredelitori brațul francezului aflat pe umerii lui Imogen.

Imogen se înfioră supărată, dar reuși să se desprindă din îmbrățișarea prietenoasă a lui Pierre fără a-și da la iveală adevăratele sentimente, atunci când Alex o prinse posesiv de braț, înfigându-și degetele de oțel în carnea ei, în timp ce o scotea din încăpere.

Nu avea niciun drept să se comporte ca și cum ar fi fost proprietatea lui, dar ar fi fost o greșeală dacă ar fi protestat în fașa colegilor ei. Nu erau proști deloc și tocmai observaseră fragilitatea relației dintre Alex și șefa lor, iar ea își va pierde toată credibilitatea ca șef, dacă era văzută certându-se cu directorul companiei.

Dar, imediat ce ieșiră din hotel, se întoarse spre el cu ochii strălucitori de furie.

— Știu că tu ești cel care mă plătește! Dar, în afara orelor de serviciu, nu-ți mai aparțin.

— Am spus eu asta? întrebă el rece dar ea ripostă imediat.

— Nu în cuvinte. Dar te porți ca și cum așa ar fi. Nu ți-a trecut deloc prin minte că s-ar putea să prefer să petrec seara cu ceilalți?

O prinse de braț și o lipi de trupul lui puternic pentru a o feri din calea unui grup de jongleuri, ripostându-i cu ochii îngustați și un zâmbet cinic.

— Sunt convins că asta ai fi făcut și știm amândoi foarte bine de ce. Te distrează foarte mult că Vinet îți face ochi dulci.

Acest bărbat era într-adevăr șeful ei, dar era în același timp și foarte nesuferit și nu era obligată să-i suporte insultele sau contactul nedorit cu trupul lui. Furioasă, Imogen încercă să se desprindă de el, dar brațul lui o trase imediat mai aproape, încercuindu-i mijlocul, iar atitudinea lui se schimbă inexplicabil când îi spuse:

— Hai s-o lăsăm baltă și să ne bucurăm de această seară împreună.

Începu să meargă, trăgând-o după el pe strada luminată de luminile vitrinelor și ale felinarelor în ceața de toamnă. Imogen expiră prelung, hotărându-se că nu ar fi fost foarte înțelept din partea ei să facă o scenă în mijlocul străzii și spre hazul trecătorilor.

Cu toate acestea, nu avea de gând să se dea bătută cu totul în fața lui, așa încât spuse fermă:

— Sunt cu totul de acord să încheiem un armistițiu, atâta timp cât îți vei aminti că, în afara orelor de serviciu, nu mai sunt la ordinele tale! Pot să mă întâlnesc cu cine doresc, să fac orice doresc.

— Nu am de gând să iau în considerare acest comentariu războinic, spuse el iar, potrivit și pasul după al ei. Nu am de gând să-mi stric o seară la Paris alături de o femeie frumoasă, cu ciondăneli fără sfârșit.

O trase apoi de mână spre o vânzătoare de flori, din al cărei coș alese un trandafir alb cu o coadă foarte lungă și grațioasă, pe care i-l oferi apoi.

— Nu este nici pe jumătate atât de frumos ca tine, dar este floarea cea mai apropiată de frumusețea ta pe care ți-o pot oferi.

O privea cu ochi plini de căldură, iar zâmbetul lui o dezarmă. Era imposibil să rămână supărată pe el când îi zâmbea în acel fel, iar inima ei își opri bătaia când își aplecă puțin capul și o sărută ușor pe buze.

Ar trebui să facă ceva în privința felului în care reacționa la atingerea lui. Fie să-și infuzeze o doză mai mare de moralitate, fie să-i spună s-o ia mai încet. Câte puțin din amândouă, presupuse ea.

Plimbându-se la brațul lui prin Paris, simți cum magia acestui oraș o atinge cu finețea aripii unui fluture de noapte și, ce era și mai bine, simți cum începe să se relaxeze. El era logodit cu Catrina și fusese foarte explicit

atunci când își exprimase părerea că Imogen era o târfă de cea mai joasă speță. Cu toate acestea, avea de gând să-și permită să uite totul pentru o seară și să se bucure de frumusețea orașului. O singură seară nu va face rău nimănui...

— Se spune că aici Ernest Hemingway își citea proza cu glas tare, spuse Alex strecurându-se cu ea de mână printr-un grup de artiști de stradă format din clovni foarte viu pictați și un bătrân acordeonist. Se mai spune de asemenea că Sartre obișnuia să scrie aici în fiecare dimineață.

Intrară într-o cafenea, iar Imogen clipi asurzită de zgomot, orbită de fumul de țigară. Cafeneaua părea desprinsă dintr-un film, cu pereți din oglinzi sclipitoare, banchete de pluș stacojiu, mese acoperite cu fețe de masă cadrilate, chelneri rigizi în uniformele lor. Clienții construiau un spectacol în sine — francezi în vârstă cu berete albastre ce fumau țigări Gitanes, femei foarte subțiri, îmbrăcate cu rochii negre închise, o tânără îmbrăcată cu o rochie albă ce privea cu adorație în ochii unui bărbat de vârstă mijlocie cu un costum caracteristic oamenilor de afaceri.

Imogen inspiră adânc, iar Alex spuse:

— Aceste cafenele aflate la șosea sunt totuși locuri ideale pentru a-ți încheia ziua. Parizienii ar prefera să nu facă nimic decât să nu mai vină în asemenea locuri unde să bea puțin, să mănânce, să stea de vorbă, să vadă și să fie văzuți. Hai să ne distrăm și noi puțin.

Și ea îi urmă sfatul. Nu-și mai putea aminti de când nu se mai simțise atât de bine alături de cineva. Era spiritual, foarte atent, fermecător și, doar pentru seara aceea, își permise să se îndrăgostească puțin.

Nu era decât foarte puțin și doar pentru o singură seară, își reamintea ea în timp ce Alex comanda puțin coniac la cafeaua neagră din fața lor. Întorcându-se spre

ea, ochii lui aurii o învăluiră cu căldură în ciuda austerității trăsăturilor ei.

— Ești sigură că nu dorești să încerci șerbeturile de aici? Se spune că sunt cele mai bune din lume.

— Mi-ar plăcea, dar sunt sătulă! recunosc eu într-un mod deloc elegant, iar el îi zâmbi.

— Cunoscut senzația! Dacă servești o masă completă aici, nu mai ai nevoie de mâncare o săptămână.

Își începuseră masa cu câte un castron de supă de ceapă cu bucățele de brânză ce pluteau alături de crutoane delicioase. Apoi stridii proaspete de Belon urmate de o friptură de miel aromatizată cu cimbru și o salată de trufe. Și, probabil că vinul roșu pe care-l băuseră în timpul mesei fusese mai tare decât crezuse ea, pentru că se părea că nu este capabilă să se oprească să mai zâmbească și își simțea trupul imponderabil. Nici măcar nu se supăra când Alex o întreabă:

— Cum de nu te-ai căsătorit? Credeam că pentru o femeie atât de încântătoare ca tine bărbații s-au luat la bătaie de nenumărate ori până acum.

Nu simți niciun semnal de avertisment și, pentru că în această seară îi venea atât de ușor să stea de vorbă cu el, îi răspunse sincer:

— Am văzut destule în timpul căsătoriei părinților mei pentru a mai dori să mă leg de cineva pe viață. Prefer să mă dedic carierei mele! Măcar nu sare la mine să mă lovească!

Sau, mai-bine zis, nu se întâmplase așa ceva până nu-l întâlnise pe Aleksander Devenko, medită ea cu o licărire de amuzament.

Iar el o întreabă:

— A fost chiar atât de rău?

Stătea comod în scaun, rezemat de spătar, cu ochii pe jumătate închiși, privind-o cu atenție, în timp ce răsucea paharul între degete. Coniacul din pahar avea exact culoarea ochilor lui, iar Imogen se înfioră, umezindu-și

buzele și încercând să pară serioasă, uimită în sinea ei că o copilărie nefericită ca a sa avea vreo importanță pentru el.

— Se căsătoriseră doar pentru că mama era însărcinată cu mine și și-au petrecut timpul certându-se. Au rămas împreună doar pentru binele meu, dar ar fi fost mult mai bine dacă s-ar fi despărțit cu ani mai devreme decât au făcut-o. Un părinte calm ar fi fost mult mai bun decât doi care să se certe continuu.

— I-ai mai văzut de atunci? Întrebă el încet, făcând semn unui chelner să umple din nou ceștile de cafea.

Imogen răspunse:

— Nu. Amândoi s-au recăsătorit și și-au întemeiat familii noi. Trăiesc în străinătate, dar ne mai scriem câteodată. Cred că niciunul dintre ei nu dorește să mă mai vadă, în orice caz, nu m-au invitat niciodată să-i vizitez. N-aș face decât să le amintesc de niște vremuri pe care ar prefera să le uite.

Sorbi puțin din paharul ei de coniac și deschise ochii larg când acesta i se prelinse pe gât. Începuse să simtă o căldură din ce în ce mai mare în interior și îi zâmbi larg lui Alex. Acesta remarcă cu o voce ca de mătase:

Așa încât ai renunțat la ideea unei căsătorii încă de la început, te-ai dedicat carierei tale și ai început să culegi amanți.

Imogen știu imediat că se referea la Tolly. De-a lungul ultimelor două zile, slavă cerului, o văzuse în acțiune, făcând planuri pentru viitoarea agenție și era imposibil să nu-și fi dat seama că își cunoaște meseria, că putea conduce echipa cu care avea să colaboreze în viitor. Așa încât, probabil că acum nu mai credea că Tolly îi dăduse această slujbă doar ca o recompensă pentru priceperea ei deosebită la pat. Dar era mai mult decât evident că Alex era de părere că pusese ochii pe tatăl lui, că avea de gând să scoată de la el tot ce se putea.

Ideea de a se vedea drept o „femeie fatală” care se folosea de discuțiile din pat pentru a-l storce pe Tolly de tot ce putea o izbi dintr-o dată. Tolly era unul dintre cei mai simpatici oameni pe care-i cunoscuse vreodată, dar, mai degrabă ar fi încercat să zboare decât să se culce cu el. Această imagine era atât de amuzantă încât începu să chicotească, sorbind din paharul cu coniac.

Alex se răsti:

— Încetează!

În mod sigur nu vedea ce era de râs. I-ar fi făcut plăcere să-i explice, dar arăta atât de feroce, încât renunță. Totul era atât de amuzant, încât se înecă cu coniacul și l-ar fi vărsat pe ea dacă nu i l-ar fi luat Alex din mână, împingând în fața ei ceașca cu cafeaua neagră și fierbinte.

— Bea asta și după aceea te conduc la hotel.

Îl privi fix, cu capul înclinat pe un umăr, iar când îi observă răceala din ochi, nimic nu i se mai păru amuzant.

Începuse din nou să fie răutăcios cu ea, arătând ca și cum simpla ei vedere îl enerva și acest lucru era trist, deoarece, până în acest moment, se distraseră foarte bine împreună. El era cel mai sexy bărbat din încăpere, dar nu avusese ochi decât pentru ea, o făcuse să se simtă ca o prințesă.

Ochii ei mari se umplură de lacrimi. Nu făcuse decât să chicotească puțin. Poate că nu în momentul potrivit dar nu era o crimă chiar atât de mare, nu?

Alex murmură încet, aflat deja în picioare scoțând câteva bancnote din buzunar, pe care apoi le aruncă pe masă. După aceea ocoli masa pentru a o ajuta să se ridice.

— Poți merge sau preferi să chem un taxi?

Îi puse jacheta pe umeri și, fiind prea aproape pentru a rezista tentației, o strânse în brațe. Lăsându-și capul pe

pieptul lat, cald, masculin, Imogen se cuibări în brațele lui, oftând greu.

— Pot merge și singură. Să știi că nu sunt beată. Sunt doar fericită.

— Mă bucur să aud asta, spuse el repede, iar colțurile gurii lui fantastice tremurară.

Ochii mari ai lui Imogen zăboviră îndelung pe buzele pline, tânjind să îl sărute. Își dorea acest lucru mai mult decât orice pe lume.

Dar nu o va face, bineînțeles că nu o va face. Scutură din cap și își strânse buzele. Nu avea să sărute orice bărbat de fiecare dată când avea chef să o facă. O, nu! În afară de asta, el urma să se însoare cu o altă femeie. Catrina.

Începu să meargă spre ieșire, strecurându-se cu mare grijă printre mese, călcând apăsător. Se întreba dacă biata fraieră — Catrina, despre ea era vorba — știa că logodnicul ei flirta într-un mod scandalos cu alte femei, invitându-le în oraș, servindu-le cu băuturi tari. Sau dacă știa că era gata să facă dragoste cu alte femei doar pentru a le îndepărta de tatăl său!

Faptul că nu fusese în stare să-și ducă planul la îndeplinire pentru că nu o plăcuse pe ea, femeia în discuție, o izbi dintr-o dată și o supără mai tare decât orice alt cuvânt. Era gata să plângă din clipă în clipă.

Dar, atunci când ieșiră în stradă, Alex se afla exact lângă ea, o luase de braț și parcă nu-i mai veni să plângă. Se simțea atât de fericită, încât părea că plutește deasupra trotuarului.

Parisul era orașul cel mai frumos, cel mai romantic din lume, iar ea se afla aici, cu bărbatul cel mai sexy din lume și, doar pentru o seară, avea de gând să-l lase să creadă ce dorea despre ea. Nu dorea să-și strice seara.

Când ajunseră la ușa apartamentului ei, stelele îi străluceau în priviri. Coridoarele erau largi, foarte luxoase

și se întrebă dacă avea de gând să o sărute de noapte bună, așa cum se obișnuise.

Cu de la ele putere, buzele i se întredeschiseră, anticipând parcă sărutul, dar el nu făcu decât să-i ia cheile din mână, să deschidă ușa și să spună cu severitate:

— Va trebui să te supraveghez de acum înainte când mai bei. Am uitat că nu ești la fel de sofisticată pe cât pari.

Nu erau cele mai romantice cuvinte pe care un bărbat le-ar fi spus unei femei, gândi Imogen urmându-l în cameră cu buzele tremurând, cu pași șovăitori.

Cu repeziciune întinse o mână pentru a o sprijini, iar ea îi înconjură talia cu brațele pe sub haina deschisă a costumului. Iar contactul dintre ei fu delicios.

Imogen începuse să respire sacadat. Și știa că și el fusese afectat, deoarece îl auzi inspirând adânc. Își ridică ușor capul spre el, arcuindu-și gâtul, iar privirile i se împăienjeniră când întâlneau linia devastator de senzuală a gurii lui.

Dar Alex o îndepărtă ușor de el, încruntându-se:

— Așează-te înainte să cazi!

Asta și făcu, prăbușindu-se pe un scaun acoperit cu brocart ce se afla exact lângă patul ei și îl privi confuză. Alex îngenunche în fata ei, îi scoase ghetetele și începu apoi s-o dezbrace ca și cum ar fi fost o păpușă.

Imogen încercă să-l ajute, dar se simțea atât de slăbită de dorința de a-l atinge, încât nu făcu decât să-l încurce.

Privi severitatea trăsăturilor sale uimitoare în timp ce-i descheia nasturii bluzei de mătase, dezvăluindu-i sânii protejați doar de dantela fină a sutienului delicat. Mai devreme crezuse că se îndrăgostește doar puțin. Acum știa că era în totalitate îndrăgostită de el.

Încercă să-i cuprindă gâtul cu brațele, să găsească cuvintele potrivite pentru a-i spune ce simte pentru el,

dar șocul revelației fusese prea puternic pentru ea, iar acum genunchii i se înmuiaseră cu totul.

Mormăind în șoaptă, Alex o luă în brațe și o depuse pe pat, expirând aerul cu un șuierat. Dar Imogen deschise ochii larg când văzu că el continua să o dezbrace cu priviri întunecate.

Avea de gând să facă dragoste cu ea, gândi Imogen ca prin ceață, iar inima începu să-i bată în urechi în timp ce trupul îi era invadat de o lăncezeală plăcută la gândul inevitabilei concluzii a acestei seri magice când descoperise că se îndrăgostise pentru prima oară în viață,

Dar când și ultima piesă de dantelă a lenjeriei ei fu îndepărtată, Alex se ridică și-i trase plapuma ușoară de puf până sub bărbie.

— Alex?

Imogen își scoase brațele de sub plapumă, ridicându-se spre el, ușor încruntată. Iar el nu făcu decât să se aplece, atingându-i buzele îndepărtate cu ale sale și scutură din cap.

— Nu astă seară, draga mea. Prefer ca femeile să nu fie amețite când fac dragoste cu ele.

Se îndreptă apoi spre ușă cu spatele rigid. Imogen descoperi în tonul lui o anumită blândețe care o făcu să-și dorească să poată plânge, când, înainte de a închide ușa, îi spuse:

— Somn ușor, pisicuțo. Îți promit că mâine dimineață nu-ți vei mai aminti de nimic.

Capitolul 6

Dar Imogen își aminti. Își aminti totul, în cel mai mic detaliu și totul o umplea de rușine. Nu credea că va putea uita vreodată ce se întâmplase, felul în care toate inhibițiile îi zburaseră pe fereastră, cum se aruncase, practic, în brațele lui Aleksander, în momentul în care alcoolul începuse să-și facă efectul.

Aștepta ca Alex să aducă mașina în fața clădirii terminalului de la Gatwick, cu spatele rigid, cu chipul palid în lumina soarelui de toamnă.

În timpul drumului cu mașina spre Londra, cu greu fu în stare să mențină tăcerea politicoasă din timpul zborului, pretinzând a fi cufundată până peste cap în notele pe care le făcuse în timpul ultimelor două zile.

Era îngrozită de intimitatea „forțată” din mașină, știind că felul în care se comportase cu o seară înainte nu făcuse decât să-i întărească proasta părere despre ea. Stomacul începuse să i se contracteze într-un mod dureros. Cum se putuse comporta în acel fel? Chiar dacă se crezuse îndrăgostită de brută. Nu i se putea întâmpla ei una ca asta. Ea avea mai mult bun simț.

Jaguarul opri în fața ei, iar Alex ieși din mașină aruncându-i o privire rapidă, întrebătoare înainte de a-i lua bagajul ca să-l pună în portbagaj. Imogen urcă rapid pe locul pasagerului, încercând să-și compună o figură impenetrantă, dorindu-și ca tulburarea și dezgustul — față de sine — să dispară.

Până în acest moment, niciun cuvânt sau gest de-al său nu trădase faptul că-și mai amintea comportamentul ei din seara precedentă — felul în care o dezbrăcase fără a întâmpina cel mai mic protest din partea ei. De fapt, chiar îl încurajase.

Încerca să-și scoată acest gând din minte, dar fără niciun folos. Chipul i se făcuse stacojiu când el urcă în mașină și apoi încercă din greu să se concentreze asupra conversației ușoare pe care o inițiasse în timp ce se îndepărtau de aeroport, dar nu se putu gândi decât la felul în care se trezise în acea dimineață, complet dezbrăcată. Amintirile nopții precedente o făcură să se simtă foarte stânjenită.

Durerea ei de cap era de nesuportat și, deși nu, fusese capabilă să mănânce nimic la micul dejun, nici măcar să bea o ceașcă de cafea, se alăturase celorlalți. Pentru lipsa poftei de mâncare dăduse vina pe o fictivă teamă de zbor, dându-și toată silința să țină pasul cu conversația inteligentă și iute ca focul ce se purta în jurul mesei. În tot acest timp încercase să evite să-l privească pe Alex, deoarece știa prea bine că, dacă-i întâlnea privirea, s-ar fi făcut stacojie la față.

Iar atunci când Cathy spuse:

— Eu nu mă întorc acasă decât deseară. Ar fi o crimă să vin la Paris și să nu fac cumpărături. Mă gândeam să merg la Andrea Pfister de pe Rue Cambon. Am auzit că s-ar găsi acolo pantofii cei mai frumoși — și nu la prețuri prea mari. De ce nu ai încerca să-ți amâni zborul? Ne-am distra de minune privind toate acele lucruri fantastice pe care nu ni le putem permite.

Imogen fusese foarte tentată să-i asculte sfatul.

Nu pentru că i-ar fi făcut o plăcere deosebită să privească niște vitrine, chiar dacă erau niște vitrine din Paris, dar, dacă își petrecea ziua cu Cathy, însemna că nu mai era obligată să călătorească cu Alex.

— Hai, fă-o! insistă Pierre. Stefan are la prânz un avion spre Munchen, dar vă pot însoți eu la cumpărături, după care să invit la masă și la un tur al orașului meu natal.

Însă Alex îl întrerupse brutal și rece:

— Imogen are prea mult de lucru pentru a-și permite să-și piardă timpul bătând trotuarele Parisului. Agenția trebuia să funcționeze din plin până la anul nou, iar ea este plătită pentru a avea grijă ca acest lucru să se întâmple.

În mod obișnuit, Imogen ar fi fost supărată de intervenția lui Alex. Chiar dacă îi era șef și avea tot dreptul să se comporte în acest fel, ar fi putut da dovadă de puțin mai mult tact. Dar se simțea mult prea slăbită, atât fizic cât și mental pentru a face altceva decât să zâmbească slab în direcția lui Pierre și Cathy și să murmure:

— Poate cu altă ocazie.

Alex întrebă:

— Te mai doare capul?

Imogen înghiți cu greu. Era pentru prima dată când se referea la comportarea ei prostească din seara precedentă și acum știa precis că trebuia să-și ceară scuze. Când se îndepărtase de ea, de aparența ei de femeie ușoară, Alex îi spusese că va uita totul până dimineață, când se va trezi. Ei bine, nu uitase.

Dar nu era necesar ca el să știe acest lucru. Dacă s-ar putea preface că a uitat totul, cu excepția faptului că băuse prea mult, nu va fi nevoită să se gudure pe lângă el de câte ori se vor întâlni în viitor.

Așa încât, își umezi buzele cu limba și spuse cu voce răgușită:

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat, vreau să spun pentru că am băut prea mult. Nu obișnuiesc să beau.

Iar el îi zâmbi strâmb:

— Acum știi asta. Și dacă singurul motiv pentru care-ți ceri scuze este un pahar de vin în plus, atunci nu trebuie să te mai necăjești, nu-i așa?

O provoca, și ea știa asta. Dorea să se convingă că nu-și mai amintea nimic. Iar Imogen avea de gând să-l ignore, să fie nepăsătoare, așa încât privi pe fereastră, îngrozitor de conștientă de privirea amuzată pe care i-o aruncă el. Se înroși puternic și își mușcă buzele, urându-se, dar urându-l pe el și mai tare.

Privind insistent pe fereastră, nu se putea gândi la nimic ce ar fi putut spune pentru a destrăma liniștea apăsătoare ce se lăsase și care o enerva. Știa că în sinea lui, Alex râdea de ea, amintindu-și cât de prostește se dăduse în spectacol în fata lui, gândind probabil că prima lui impresie se situase prea departe de adevăr!

Se smulse cu greu din amărăciunea gândurilor în care se zbătea. Alex parcase mașina și acum cobora din ea. Se aflau acum în zona comercială a Windsorului, iar Imogen spuse prostește:

— Nu suntem la Shepherd's Bush!

Fusese sigură că avea de gând s-o ducă acasă.

— Nu. Cel puțin nu eram acolo când m-am uitat ultima oară pe hartă, îi răspunse el repede. Am nevoie de câteva lucruri. Nu va dura decât o secundă.

Îl urmări cu privirea până când dispăru într-un super-magazin iar când ieși, ducea o cutie mare în brațe.

— Ce facem în zona aceasta?

— M-am gândit să mergem la Kynaston... îi răspunse urcând în mașină și pornind apoi motorul. Până acum decoratorii ar fi trebuit să-și termine treaba și probabil că ți-ar plăcea să vizitezi încă o dată apartamentul. Nu ai fost aici decât o singură dată, nu?

Ea încuviință din cap. Abia aștepta să se refugieze în intimitatea propriului ei apartament, să fie departe de prezenta lui tulburătoare. Avea nevoie de singurătate

pentru a se obișnui cu senzația de stânjenală și dezgust față de propria ei persoană.

Dar și el avea dreptate. Nu era o idee proastă să viziteze apartamentul în care avea să se mute peste două săptămâni. Ar putea vedea de ce anume avea nevoie pentru a-l mobila. Apartamentul de la Shephred's Bush fusese mic și nu necesitase prea mult mobilier.

— Te deranjează? Sau poate ai o întâlnire pe care nu dorești s-o anulezi?

În tonul lui se afla o nuanță de iritare, iar Imogen ridică din umeri.

— S-ar putea să nu prea am de ales, nu? spuse ea și privi pe geam în timp ce păraseau orașul în trombă.

Nu avea de gând să mimeze o bucurie pe care nu o simțea. Era o idee bună să viziteze orașul, dar parcă ar fi fost mai bine să se afle singură în apartamentul ei, departe de el.

La Kynaston, Alex parcă Jaguarul în fața clădirilor în care urma să funcționeze agenția și de unde se auzeau zgomote de ciocane; cineva fluiera ultimul hit pop. Camerele uriașe fuseseră împărțite în birouri și studiouri.

Alex îi înmână o cheie.

— Du-te să vizitezi apartamentul în timp ce eu merg să văd în ce stadiu se află lucrările. Constructorii ar trebui să-și termine treaba până la sfârșitul săptămânii. Dacă nu se va întâmpla așa, vreau să știu de ce. Am chemat decoratorii luni și nu vreau să fie ținuți în loc.

Se îndepărtă de Imogen, care se înfioră.

Soarele de noiembrie era un disc roșu aflat la orizont, iar aerul era rece. Dar frisonul era mai mult din cauza lui Alex decât din cauza temperaturii din aer. Era un personaj formidabil și era vai de cei ce nu trăiau conform standardelor impuse de el! Dacă muncitorii ce fluierau atât de vesel se aflau în urma programului stabilit, atunci îi compătimea din tot sufletul.

Ținând cheile strâns în pumn, urcă cu grijă treptele de piatră. Își simțea picioarele tremurând. Nu se simțise în stare să mănânce nimic toată ziua, dar acum stomacul ei protesta, iar foamea începea s-o amețească.

Ușoara amețeală trecu în timp ce introduse cheia în broască și pătrunse într-un hol îngust din care dădeau mai multe uși. Le deschise pe toate și constată că apartamentul era mult mai mare decât cel în care locuia. Avea două dormitoare, un salon, o baie și bucătărie. Îi va face mare plăcere să locuiască într-un spațiu mai larg.

Pașii ei răsunau pe podelele goale când se îndreptă spre fereastră. Șterse cu mâna un colț de geam plin de praf și privi în curte. În acel moment Alex îi spuse, exact din spatele ei.

— Trebuie făcute o mulțime de reparații înainte să te poți muta aici.

Imogen tresări speriată și se întoarse cu sufletul la gură:

— Chiar trebuie să mă sperii? Era să mor de frică!

Îi zâmbi, privind-o cu ochii plini de lumină și o atinse ușor pe nas cu vârful unui deget.

— Mi-am perfecționat strategia cu ani în urmă. Nu trebuie decât să mă apropii neauzit de o femeie frumoasă, să-i strig „Bau” la ureche și pe dată îmi cade în brațe tremurând de frică!

— Strategia ta nu e valabilă și în cazul meu, murmură ea furioasă și se îndreptă spre celălalt colț al camerei pentru a deschide unul din dulapurile zidite în perete.

Dar el se afla exact în spatele ei, iar vocea îi era caldă când îi spuse:

— Atunci ar trebui să schimb strategia, nu?

Își puse mâinile pe umerii ei, sprijinind-o de trupul său zvelt. Imogen deveni rigidă, luptând să-și controleze reacția instinctivă, alarmantă la atingerea lui.

Nu trebuia s-o atingă pentru a-i face sângele să cânte, reacție bazată pe chimie sexuală. Trebuia să facă ceva pentru a se putea controla.

Alex flirta din nou cu ea. Mai încerca încă să o îndepărteze de tatăl lui folosindu-se de sexualitatea lui masculină? Încă nu-și dăduse seamă că ea descoperise cât de perfect era? Nu era proastă deloc și descoperise de mult timp de ce atitudinea lui se schimbase de la insulte la o invitație la sex. În plus mai era și foarte conștientă că, din punct de vedere fizic, îl lăsă complet rece.

Primise deja două dovezi profund umilitoare ale acestui fapt! De două ori o înnebunise de dorință și apoi o părăsise, nefiind capabil să accepte ceea ce ea îi oferise cu atâta generozitate!

Tremurând, trânti ușile dulapului și se îndepărtă de el.

— Ai văzut destul? Întrebă Alex. Să mergem în casă. E prea frig pentru a zăbovi pe aici mai mult decât e necesar.

Bineînțeles că Imogen nu avea de ales. Înghițindu-și enervarea îl urmă afară și reuși să se țină în urma lui în timp ce străbăteau gazonul spre casa mare.

Simpla lui prezență o enervase la culme. Scosese la iveală din ea o mulțime de lucruri pe care ar fi preferat să nu le știe. Își dorea cu disperare să fie singură în intimitatea apartamentului ei, unde putea să-și gătească o masă simplă și să se ghemuiască în patul ei cald cu o carte groasă pe genunchi. Doar acolo putea încerca să uite rușinea și jena din ultimele douăzeci și patru de ore.

Se lăsa seara, cenușie, iar aerul era rece când Alex deschise ușa de la intrare și apăsă pe comutator, iar holul fu inundat de lumină. Alex mergea înaintea ei, deschizând ușile tuturor camerelor de la parter, toate proaspăt decorate, elegant mobilate, cu covoare asortate. Căldura provenită de la încălzirea centrală îi pătrunse ușor până la

oase, făcând-o să se relaxeze, în ciuda propriei sale voințe.

— Nu-mi vine să cred, spuse ea privind în jos cu ochii violeți larg deschiși. Ultima dată când am fost aici totul era gol, camerele erau pustii...

— Asta a fost cu patru-cinci săptămâni în urmă, zâmbi el satisfăcut. Este uimitor câte se pot face într-un timp scurt, dacă știi cum și cui să comanzi. Hai să vedem dacă totul este în regulă și la etaj.

Era. Instrucțiunile fuseseră urmate întocmai și, gândi Imogen acru, de un mare folos fuseseră banii din spatele ordinelor date.

Intrând într-unul dintre dormitoarele luxoase decorate și mobilate în tonuri de galben-pai și crem, Imogen spuse:

— Gustul lui Tolly este de admirat. Totul este perfect, dar nu ostentativ.

— Tolly nu are nimic de a face cu casa.

Alex se sprijinise de ușa grea de mahon cu mâinile în buzunare, total relaxat!

— A fost în State, în ultimele patru săptămâni, îți amintești?

Își amintea perfect. Imogen se îndreptă spre delicata măsuță de toaletă, cu boluri de cristal, încercând să pară indiferentă. Tolly cumpăraseră casa, dar lăsase la latitudinea fiului său mobilarea ei. Toate aceste aveau un sens, desigur, pentru că Kynaston urma să aparțină lui Alex și Catrinei, după căsătorie. Și, pentru un motiv oarecare — motiv pe care nu dorea să-l știe — se simți dintr-odată grozav de deprimată.

— Baia este acolo, îi indică Alex direcția cu capul. Bănuiesc că dorești să te înviiorezi puțin după tot drumul. Eu trebuie să aduc ceva din mașină. Mă găsești la bucătărie, când ești gata.

Printre gene, cu capul aplecat, îl privi plecând. Își dorea să nu-l fi întâlnit niciodată. O făcea să simtă ceea ce nu dorea. Iar situația era înrăutățită de faptul că o credea o

târfă ce urmărește scopuri josnice. Și, știind că, într-o bună zi, Alex se va căsători cu Catrina și va trăi cu ea în această casă minunată, nu o ajuta cu nimic.

De când îl întâlnise, sentimentele ei o luaseră razna. Era pentru prima dată din copilărie, că permitea să se întâmple acest lucru — copil fiind, descoperise că aceste sentimente pot fi rănite dacă li se permitea să scape de sub control.

Deci, tot ce avea de făcut era să-și recapete controlul, nu?

Îndreptându-și umerii, intră în baia decorată în verde deschis și alb, își scoase jacheta de la costum și-și suflecă mânecile bluzei.

Alex Devenko o impresionase așa cum niciun bărbat înaintea lui nu o făcuse, iar acesta era un fapt cu care trebuia să se obișnuiască. Fără îndoială că, odată cu trecerea timpului, totul va trece, iar ea va putea să-și amintească totul cu o detașare amuzată.

Tot ce avea de făcut era să-și amintească tot timpul că aparținea unei alte femei. Chiar dacă nu ar fi fost așa, Alex n-ar fi acceptat-o nici dacă i-ar fi fost făcută cadou. Felul în care o părăsise noaptea trecută, când mai că-l implorase să facă dragoste cu ea, era o dovadă suficientă.

Zece minute mai târziu se simți mai bine, mai calmă, mai proaspătă. Cu haina pe un braț se îndreptă spre bucătărie. Dacă vreodată mai punea mâna pe ea, avea să-i spună clar și răspicat că nu era necesar să se sacrifice pe sine pentru a-l păzi pe tatăl său de ghearele lacome ale unei târfe infame pornită la vânătoare de avere. Și asta pentru că tatăl lui nu trebuia salvat de nimeni.

Fără îndoială că va fi o mare ușurare pentru el — din mai multe privințe!

Pusese în funcțiune filtrul de cafea, iar nările ei fremătară în mod apreciativ simțind aroma tentantă de cafea proaspătă. Privind-o cu ochi calzi, o invită:

— la loc. Cafeaua va fi gata peste câteva clipe și bănuiesc că ți-e foame. Eu, sunt înfometat!

Despachetă conținutul cutiei pe care o cărase din magazinul universal. Degetele sale lungi și îndemânatice desfăceau ambalajul cutiilor cu brânză, cu salată și pâine. Frumoasele lui mâini erau la fel de îndemânatice ca atunci când o dezbrăcaseră cu o seară înainte iar degetele lui lungi o mângâiaseră într-un mod intim.

Scutură repede din cap cu obrazii în flăcări, încercând să îndepărteze din minte gândurile care o invadaseră.

— E drăguță bucătăria, comentă ea politicoasă, încercând să ignore tensiunea care o făcu rigidă. Vrei să spăl eu salata?

— Fac eu asta!

Puse salata verde, roșiile și țelina în chiuveta strălucitoare.

— Trebuie să fac totul singur, pentru că, de mâine, mă mut aici. Un jet de apă rece îi sublinie cuvintele și deschise bufetul căutând castroanele. M-am săturat să locuiesc la hotel, iar de aici voi putea supraveghea toate lucrările.

Imogen nu găsi nimic de comentat, hotărârea lui fiind foarte înțeleaptă și, în afară de asta, nu avea nimic de-a face cu ea. Dacă ar fi fost vorba de o cu totul altă persoană, Imogen ar fi fost capabilă să întrețină o conversație politicoasă, dar simplă lui prezență o zăpăcea, o transforma într-o persoană cu totul diferită de cea din realitate.

Iar Alex, recunoscuse ea în silă, era pe deplin conștient de aceasta. Zâmbetul lui ușor satisfăcut, pe gura lui sexy, îi trimitea fiori de spaimă de-a lungul spinării, în timp ce el se mișca relaxat prin bucătăria mare, trăgând

draperiile portocalii la geamuri pentru a izgoni afară întunericul de noiembrie, aducând farfurii și tacâmuri pe masa mare, din lemn de pin, aflată la mijloc.

Știa exact ce efect avea asupra ei simpla lui prezență, iar aceasta îl amuza și-i dădea, probabil, un sentiment de putere. Era evident că monstrul se distra pe seama ei și, cu cât devenea ea mai retrasă și mai tensionată, cu atât mai bine râdea el! Dar nu, nu avea de gând să-i dea satisfacție!

Îndreptându-și spatele, Imogen zâmbi slab și puse castronul de salată lângă brânză și pâine, apoi aduse cana cu cafea. Nu-i va permite să aibă nici cel mai mic avantaj asupra ei. În ceea ce o privea, noaptea trecută nu se întâmplase nimic și, cu cât Alex pricepea mai repede, cu atât era mai bine.

De acum înainte, între ei nu vor mai exista decât relații de afaceri, gândi ea turnând lapte în ceașca cu cafea aflată înaintea ei, după care spuse cu răceală:

— Trebuie să-mi evacuez apartamentul peste două săptămâni. Pot să mă mut direct în cel aflat deasupra grajdurilor?

N-ar trebui să existe niciun impediment, va zugrăvi și vopsi singură după ce-și va aduce cele câteva lucruri personale. Atacase acest subiect doar pentru a-i demonstra că nu o putea reduce la condiția de necuvântătoare, că purtarea ei din noaptea precedentă era ultimul lucru la care s-ar fi putut gândi.

Dar Alex se așeză în fata ei și tăie o felie de pâine pe care i-o întinsese apoi pe vârful cuțitului. Chipul îi era amabil atunci când spuse:

— Nici nu se pune problema. Nu se va putea locui în apartament mai devreme de cel puțin două luni. Pe tavan am observat pete de igrasie, ceea ce înseamnă că acoperișul trebuie reparat, iar instalația electrică nu se poate folosi fără să te curentezi. Voi angaja pe cineva care să vadă ce este necesar de reparat. Dar, așa cum

am mai spus, vor trece două luni înainte de a te putea muta acolo. Vrei brânză?

Imogen îl privi cu gura încordată și priviri furioase. Chiar Alex fusese cel care sugerase că, în primă instanță, să folosească apartamentul, în acest fel fiind mai aproape de agenție. Iar acum, când știa că își anunțase proprietarul că pleacă peste două săptămâni, o anunța că nu are unde să le mute!

— Sper că nu îți creez probleme? Întrebă el suav ungându-și pâinea cu unt cu gesturi leneșe.

Știa că anunțul lui va crea o mulțime de probleme și îl urî pentru aerul de amabilitate cu care privea dorindu-și să-i poată striga în fața că da, îi crea probleme.

Dar nu-i va mai permite niciodată de acum înainte să o facă să-și piardă controlul asupra propriilor sale sentimente, așa încât se forță să-i zâmbască dulce și îi spuse:

— Nici una pe care să nu o pot rezolva.

Apoi începu să mănânce cu forța tot ce avea pe farfurie, deoarece, dacă ar fi dat-o la o parte așa cum intenționa, nu ar fi făcut decât să-i dea satisfacția de a ști că-i stricase pofta de mâncare.

Cum avea să-și găsească o locuință în două săptămâni în apropiere de Windsor când, toate cercetările ei anterioare o conduseseră la concluzia că asemenea locuri sunt la fel de rare ca un iceberg în mijlocul Saharei, habar nu avea. Iar atunci când el îi spuse:

— Dacă întâmpini greutăți, anunță-mă!

Imogen nu se putu abține să nu-i răspundă dur.

— Da? Și ce-ai să faci? Ai cumva o baghetă magică pe care s-o folosești?

— Dacă ai cumva nevoie...

Zâmbetul lui era dezarmant, dar nu și în cazul ei. Era bolnavă de furie, iar brânza îi stătea în gât. De fiecare dată când se apropia de el, avea probleme, așa încât,

singurul lucru de bun simț pe care-l putea face era să se țină la distanță de el.

Se uită repede la ceas și își compuse o expresie surprinsă:

— O, Doamne! N-am avut nici cea mai mică idee cât este ceasul, trebuie să plec. Se ridică, străduindu-se să zâmbească. Stai acolo unde ești, pot telefona după un taxi!

Nu mai putea îndura nici măcar o clipă petrecută în prezența lui, nu mai putea îndura felul în care o făcuse să se simtă, de parcă nu ar mai avea nici un fel de control asupra ființei sale. O făcea să-și dorească fie să-l sărute, fie să-l pocnească, aruncând-o într-un haos emoțional.

— O întâlnire importantă, nu? întrebă Alex cu o expresie de cinism. Tolly știe că umbli și după alții cât timp e plecat?

Imogen îi aruncă o privire plină de ură, în timp ce chipul îi devenea stacojiu. Dacă ar fi negat presupunerea lui că avea o întâlnire n-ar fi făcut decât să nege scopul minciunii ei, și anume de a se îndepărta urgent de el. Și, dacă ar fi negat cruda lui acuzație, i-ar râde în față. Oare nu el fusese cel căruia i se oferise doar cu o noapte mai înainte?

Așa încât nu mai spuse nimic, simțind cum furia clocotește în sufletul ei, făcând-o să tremure când se îndreptă spre unul dintre telefoanele de perete, aflat lângă un dulap uriaș de pin.

Dar, cum ridică receptorul, degetele lui puternice o prinseră cu o asemenea putere de încheietură, încât gemu de durere și șoc. Se mișcase atât de silențios și atât de repede încât o luase prin surprindere. Îi spuse apoi tare și răspicat.

— Eu te-am adus până aici, eu te duc înapoi, cine știe? S-ar putea să mă învârt puțin prin zona în care locuiești pentru a-l avertiza pe bietul fraier.

Luă receptorul din degetele ei lipsite de vlagă și-i spuse pe un ton rece și autoritar:

— Pune mâncarea în frigider până aduc eu mașina în fața casei.

Strânsoarea slăbi, iar Imogen își smulse mâna cu ochii întunecați de o furie tăcută în timp ce-și freca mâna înroșită. Alex respira la fel de sacadat ca și ea. Imogen se dădu înapoi deoarece furia lui era aproape palpabilă.

Îl văzu mușcându-și buzele înainte de a se răsuca și a ieși din bucătărie. Imogen începu să pună repede mâncarea în frigider.

Știind ce crede Alex despre relația ei cu tatăl lui, părerea ei era că ar trebui să fie în al noulea cer de fericire dacă credea că ea se întâlnea cu un alt bărbat în absența lui Tolly. Ar fi o altă dovadă de arătat tatălui înșelat, o dovadă care o acuza de prostituție în fața bărbatului bogat și în vârstă, presupusul ei amant.

Dar, în loc de a fi fericit, triumfător, fusese furios. Nu-l putea înțelege.

Și urma să apară peste câteva clipe. Nu dura mult să aducă Jaguarul din curtea grajdurilor, de acolo unde fusese parcat. Îl va aștepta în hol, gata îmbrăcată, calmă, fără a-i permite să vadă în ce măsură fusese afectată de insultele lui.

Dar Alex se întorsese înainte de a fi putut pune în chiuvetă farfuriile, cu o expresie de indolență și triumf care-i lipsiseră când plecase, îi spuse triumfător.

— Nici unul din noi nu va mai pleca nicăieri astă seară. E o ceață de nu poți vedea la doi pași așa încât ar trebui să te obișnuiești cu ideea că-ți vei petrece noaptea cu mine.

Capitolul 7

— Eu nu stau aici! spuse Imogen scurt.

Nu avea încredere în Alex. Putea s-o jupoaie de vie cu limba lui ascuțită și deja era prea jupuită pentru a-i mai îndura compania, fie și numai pentru o clipă. Tot ceea ce-și dorea era intimitatea și pacea căminului ei, singurul loc unde-și putea linge rănila în liniște.

— Nu ai de ales, îi răspunse el cu ușurință, privind-o în ochii furioși cu un zâmbet amabil. Du-te și convinge-te singură.

Se dădu la o parte făcând cu mâna un semn de „după tine” iar ea îi aruncă o privire neîncrezătoare, după care ieși din încăperea, mergând de-a lungul coridorului până în holul uriaș de la intrare.

Alex era exact în spatele ei când deschise larg ușa de la intrare, privind-o cu ochi amuzați în timp ce o expresie de șoc i se întipărea pe chip.

O ceață groasă, de un cenușiu închis atârna din cer, asemeni unei păături grele, învelind totul. Lumina din hol abia dacă răzbătea la un metru de la ușă. Liniștea era deplină, era foarte frig și își putea auzi respirația sacadată în noaptea de afară. Înainte ca panica pe care o simțea crescând în interiorul ei să-i scape de sub control, spuse:

— Te înțeleg că nu dorești să-ți pui Jaguarul în primejdie. Voi telefona după un taxi.

Tensiunea îi crescuse brusc de enervare când îl auzi chicotind amuzat.

— Dacă vei găsi un șofer dornic să facă drumul până aici prin ceața asta, eu, în persoană, voi merge în fața ta cu un drapel roșu!

Avea dreptate, desigur și faptul că era nevoie să recunoască acest lucru nu o făcea să se simtă mai bine.

Strigă la el copilărește:

— E vina ta! apoi încep să tremure convulsiv.

— Dacă ai impresia că te-am invitat la masă doar pentru plăcerea de a te reține aici, atunci nu ai decât paie în cap, îi replică el pierzându-și răbdarea, trăgând-o cu o mână înăuntru iar cu cealaltă trântind ușa grea, lăsând afară ceața rece și umedă.

— Aș fi putut fi acasă cu ore întregi în urmă, dacă nu ai fi insistat să vin aici, protestă Imogen cu nasul înfundat în zidul solid al pieptului său.

Și el își dezbrăcase haina costumului, iar impactul șocant cu căldura trupului său o făcu să-și piardă suflul.

Intenția de a rămâne exact acolo unde se afla, de a se apropia mai tare de trupul cald, masculin al lui Alex, era foarte puternică. Dar îi rezistă, își puse mâinile pe pieptul lui pentru a-l respinge dar el o trase mai aproape, folosindu-și acum ambele mâini pentru a o învinge. Degetele lui puternice i se înfipseră în umeri în timp ce o privi din nou, spunându-i pe un ton dur.

— Deci, întâlnirea ta s-a dus pe apa Sâmbetei. Îmi pare rău, iubito, dar va trebui să te mulțumești doar cu compania mea.

Imogen se cutremură sub ostilitatea înghețată a privirilor lui și dădu din cap amărâtă. Părerea lui despre ea era una din cele mai proaste. Și, culmea, descoperi că aceasta conta foarte mult pentru ea și încă într-un mod atât de personal, încât ar dori să-l cerceteze mai îndeaproape.

Avea nevoie de respectul lui, avea nevoie ca el s-o placa, avea nevoie de toate acestea cu o disperare care era cu totul nouă pentru ea.

Dar cum să-l convingă că părerea lui despre ea era falsă, o plăsmuire a prea bogatei sale imaginații? Convingerea lui că era total lipsită de morală era prea adânc înrădăcinată pentru a putea fi foarte ușor schimbată.

Și, dintr-o dată, toate problemele dispărură; apropierea trupului lui cald, de o masculinitate devastatoare, felul în care mâinile sale își îmblânzira strânsoarea și îi înconjurau acum cu blândețe oasele fine ale umerilor, îi slăbi voința și își umezi buza inferioară încercând să găsească cuvinte care să-l convingă cât de mult greșea în privința ei. Dar cuvintele nu erau de găsit, în niciun colțișor al minții ei și își simți trupul sprijinindu-se moale de al lui. Îl auzi inspirând scurt, apoi spunând cu vocea plină de auto-ironie amară:

— Să nu crezi cumva că perspectiva unei seri cu tine nu mă tentează. Dar am obiceiul să-mi aleg singur partenererele de pat.

Insulta o izbi cu putere, iar furia începu să-i alerge prin vine, furnizându-i puterea de a se aduna. Își aruncă capul pe spate, iar ochii străluceau de enervare, când spuse:

— Eu nu sunt una dintr-alea! La naiba, presupui prea multe lucruri!

— Iar presupunerile mele sunt bazate pe fapte concrete. Gura i se curbă cinică în timp ce o eliberă din strânsoare și o dădu la o parte. Și dacă relația ta cu Tolly, felul în care l-ai încurajat pe Vinet și întâlnirea pe care cu multă durere în suflet ai fost nevoită s-o anulezi astă-seară nu sunt de ajuns, mai am ca dovadă că presupunerile mele sunt corecte ceea ce s-a întâmplat seara trecută. Practic m-ai implorat să mă culc cu tine.

O privi lung, cu ochi strălucitori, înainte de a se întoarce cu spatele pentru a se duce în bucătărie. Imogen se rezemă de ușa închisă mușcându-și pumnii.

Încercarea de a-l face să creadă că nu era prostituata lipsită de sentimente din imaginația lui, era de parcă ar fi încercat să doboare un zid de piatră cu capul! Dureroasă și lipsită de sens. Cu câteva săptămâni în urmă, cu ajutorul lui Tolly ar fi putut să-l convingă. Dar nu acum. În ceea ce-l privea pe Alex, ea își săpase singură mormântul și sărise în el, și se blestemă singură pentru atracția nedorită pe care o simțea pentru el și care o determinase să-i facă avansuri.

Problema era că, reflectă ea tristă, în ciuda proastei lui păreri despre ea, a insultelor calculate pe care i le arunca într-una, atracția pentru el creștea din ce în ce mai tare. Dorința fizică fusese din cele mai vechi timpuri un dușman al rațiunii, hrănindu-se dintr-o privire, un zâmbet, un gest al corpului, o anumită inflexiune a vocii. În acest fel devenea din ce în ce mai puternică, mai mare, mai greu de stăpânit.

Imogen inspiră adânc și-și închise ochii, numărând rar până la zece. Trebuia să redevină ea însăși pentru a-i putea face față, pentru a-i putea înfrunta disprețul din priviri. Nu ar fi rezolvat nimic dacă ar fi plecat prin ceața din ce în ce mai densă. S-ar fi ales probabil cu capul spart și cu mașina făcută bucăți în primul copac de pe marginea drumului.

Oțelindu-se, îl urmă în bucătărie. Alex spăla vasele la chiuvetă, sub un jet de apă fierbinte ce curgea cu putere. Inspirând adânc, vorbi tare pentru a se putea face auzită în zgomotul pe care îl făcea el la chiuvetă.

— Ești amabil să-mi dai cheile mașinii tale?

Îl privi cum se încordează. Apoi se întoarse spre ea cu mâinile șiroind de apă, iar în râsul scurt pe care i-l aruncă în față nu exista nicio urmă de amuzament, când îi spuse:

— Dacă-ți imaginezi că-ți voi permite să-mi conduci mașina...

— Nu sunt chiar atât de nebună, i-o tăie ea cu răceală. De ce nu poți începe să gândești normal? Nu doresc decât să-mi aduc o valiză din portbagaj.

Avu marea satisfacție de a-l vedea redus la tăcere. Apoi, dintr-o dată, privirile-i deveniră din nou inexpresive când întinse mâna după prosop.

— O aduc eu. Mai fă niște cafea între timp. Am impresia că aceasta va fi una din cele mai lungi și mai grele seri din viața mea.

Imogen nu-și putu da seama ce anume dorise să spună, dar nu avea intenția să-și irosească timpul încercând să-i descifreze gândurile, deoarece, în ceea ce o privea, se va băga în pat imediat ce îi va aduce lucrurile. N-avea decât să petreacă singur o seară lungă și grea!

Cu repeziciune în mișcări spălă vasele rămase și le stivui lângă chiuveta metalizată, apoi căută locul unde era ținută cafeaua. După ce o găsi puse în funcțiune filtrul de cafea. Se săturase să se certe cu Alex, se săturase de schimbările rapide ce surveneau în starea lui de spirit. Îi era silă de ea însăși, pentru felul în care începuse să simtă pentru el. Și ce simțea pentru el? se întrebă în ciudată, dar nu mai avu timp să-și răspundă deoarece auzi bufnitura ușii de la intrare și apoi pașii lui hotărâți pe coridor.

În mod intenționat își compuse o figură indiferentă atunci când Alex intră în bucătărie și puse ambele valize pe podea. Atunci Imogen spuse „Mulțumesc” foarte politicos și se îndreptă spre el culegând în drum propria-i valiză de pe jos, pe care apoi o ținu în față parcă pentru a se apăra atunci când îl întrebă, fără a-l privi, fixând un punct de pe podea cu imenșii ei ochi violeti:

— Aș dori să mă culc, dacă ești atât de amabil să-mi arăți în ce cameră îți convine să dorm.

— Fugi atât de repede?

Era ceva în felul în care o întrebase, dar Imogen nu-și putu da seama ce anume. În schimb refuză să mai fie atrasă încă o dată într-o luptă de cuvinte. Ziua fusese parcă mai lungă decât ar fi avut dreptul să fie, așa încât strânse din buze și strânse mai tare mânerul valizei.

Alex spuse:

— Și, în ceea ce privește camera pe care aș dori să o folosești, cum ai reacționa dacă ți-aș răspunde că a mea?

Seriozitatea tonului, mai mult decât cuvintele pe care le folosiseră, o smulse din prețioasa ei indiferență, iar ochii i se îndreptară rapid spre ai lui. Se încruntă ușor când observă intensitatea, cu care o privea.

Cămașa pe care o purta era din mătase de culoare gri-închis și știa că sutienul de dantelă neagră se vedea asemeni unei umbre seducătoare, iar pielea ei albă strălucea ispititoare. Când ochii lui se opriră apreciativ asupra celor două piscuri gemene, Imogen le simți întărindu-se, revoltându-se împotriva dantelei și mătăsii. Era conștientă că Alex știa foarte bine ce se întâmpla cu ea, iar acest lucru o umplea de rușine.

Își dorea să se poată întoarce și să fugă, dar picioarele parcă prinseseră rădăcini iar inima îi bătea nebunește în piept.

Pielea începu s-o furnice ca și cum mâinile lui ar fi mângâiat-o, iar liniștea care se lăsase între ei era grea, auzindu-se doar dorințele nerostite. Nu mai existau decât ei doi într-o lume învăluită în ceață iar valiza pe care o ținea drept scut îi căzu cu zgomot din mână. Bufnitura ei pe podea sfărâmă farmecul și trăsăturile lui reveniră la expresia normală, gura i se strânse într-o expresie de dezgust când se întoarse cu spatele la ea.

— Poți folosi camera galbenă. Din câte mi-aduc aminte ți-a plăcut foarte mult.

Imogen nu mai rămase pentru a afla dacă cuvintele lui însemnaseră „noapte bună”. O zbughi pe scări în sus, târând valiza după ea într-o fugă lipsită de demnitate.

Camera era foarte ușor de găsit. Descoperi urgent că ușa avea o încuietore și numai după ce o închise cu cheia, își permise să se relaxeze, începând să tremure.

Efectul pe care Alex îl avusese asupra ei era catastrofic. Nu trebuia decât să o privească într-un anume fel, pentru ca să-l dorească. De la primul contact cu el reușise să-i dea peste cap teoria despre detașarea emoțională.

Știa, cu o siguranță care îi făcea sângele să înghețe în vene, că s-ar putea îndrăgosti de el și asta pentru totdeauna.

Dar nu avea de gând să permită ca acest lucru să se întâmple, nu-i așa?

Cu hotărârea întipărită pe chip se îndreptă spre pat și trase la o parte cuvertura galbenă. Din fericire patul era făcut, designerii angajați de Alex își îndepliniseră sarcinile perfect iar ea nu era nevoită să caute lenjeria de pat, riscând astfel să se ciocnească de el. Pur și simplu nu avea chef de o confruntare.

O baie prelungită reuși să o relaxeze într-o oarecare măsură și, după ce alege o cămașă de noapte din valiză, o puse pe ea. Apoi se așeză în fața oglinzii prinzându-și părul lung, de argint.

Avea o mulțime de probleme la care să se gândească — instalarea agenției, găsirea unei locuințe provizorii până se va putea muta la Kyriaston, fără a mai menționa problema spinoasă a relației dintre ea și Alex, felul nesuferit în care acționa la simpla lui prezență.

Aveau să muncească împreună și, cumva, trebuia să devină imună la sexualitatea lui devastatoare. Dacă ar permite sentimentelor să ia amploare, nu ar face decât să provoace neplăceri. El o displăcea și nu avea încredere în

ea. În plus, era logodit cu o altă femeie. Numai asta și ar fi trebuit să o facă să revină la realitate.

Dar, așa cum știuse încă din copilărie, rațiunea și sângele rece se evaporaseră la suflul fierbinte al unor sentimente scăpate de sub control!

Spre marea ei surpriză, Imogen dormi bine. Când se trezi, cerul era senin, doar o ceață ușoară se mai agăța de ramurile scheletice ale copacilor. Gândurile îi erau, de asemenea, senine.

Coborând din pat, știu exact ce trebuia să-i spună lui Alex; trebuia să gândească doar modalitatea în care s-o facă.

Pășind ușor pe covorul moale de un alb-crem, se îndreptă spre valiza ei de unde scoase o pereche de pantaloni și o bluză pe care nu avusese ocazia să le poarte la Paris. Din fericire materialul de lână din care erau confecționați pantalonii nu se șifonase, iar culoarea bleu a bluzei se asorta perfect cu ochii ei, făcându-i să pară mai întunecați ca de obicei, iar pielea mai palidă.

Arăta gata pentru o zi de lucru, decise ea în timp ce-și prindea părul la baza gâtului.

Dacă dorea să lupte împotriva efectului pe care Alex îl avea asupra ei, să lupte împotriva reacției senzuale a propriului său trup la prezența lui, atunci va avea nevoie de toate cuvintele de care putea dispune. Răceala, abilitatea de a gândi clar și logic, făceau parte din arsenalul pe care avea de gând să-l folosească.

Prăji pâinea, iar cafeaua era gata când Alex se alătură la bucătărie. Arăta proaspăt și plin de viață, proaspăt ras, iar părul său negru era încă umed după duș. Inima ei își opri bătaia, reacționând la înfățișarea lui magnifică, dar își înăbuși sentimentele cu hotărâre și îi zâmbi rece.

— Mă bucur să văd că ceața s-a ridicat, remarcă ea cu un ton egal în timp ce turna cafeaua și ignoră privirea confuză pe care i-o aruncă el. Pâinea prăjită este gata și,

În timp ce mâncăm, sugerez să stăm de vorbă rațional și calm.

Se așează, întinzând mâna după o felie de pâine prăjită încă fierbinte pe care o unse cu unt, ținând capul aplecat. Dar nu-i scăpă felul în care își ridică una din sprâncene, privirea de ambră, ușor amuzată, cu care o însoți la masă.

Și, pe cât de mult putu, încercă să-i ignore prezența la aceeași masă cu ea, acordând cea mai mare atenție felului în care tăia felia de pâine în felii subțiri, egale.

În mod cu totul surprinzător, inima îi bătea din ce în ce mai tare și singura cauză era prezența lui, felul amuzat și cu toate acestea serios în care o privea.

— Deci, care era tema discuției raționale și serioase pe care o vom avea?

La întrebarea lui, aproape că scăpă cuțitul din mână, fiori alergându-i de-a lungul coloanei. Vocea lui adâncă, sexi avea un efect devastator asupra ei; era seducătoare în sine.

Dar se controlă rapid, spunând cu fermitate:

— Relația dintre noi.

— Înțeleg, spuse el rar. Ce-i cu ea? Dacă tot trebuie să discutăm, înseamnă că este necesară o schimbare.

Stătea rezemat de spătarul scaunului, cu o mână aruncată neglijent pe spătarul scaunului de lângă el, părând total relaxat. Dar ochii îi erau foarte serioși, ceea ce indica faptul că nu era total imun la tensiunea dintre ei, iar Imogen se surprinse privindu-i gura senzuală în timp ce întreba blând.

— Ce schimbare ai de gând să faci?

O ținui cu privirea, cu o intensitate deosebit de intimă, care-i trimise un val de tulburare în trup. Știa prea bine la ce fel de schimbare se gândea el, știa că Alex aștepta încă o dovadă a lipsei ei de moralitate pe care să o poată prezenta tatălui său.

Mușcând cu grijă dintr-o felie de pâine prăjită, Imogen își ascunse un zâmbet amar. Știa ce avea el de gând, știa cum îi funcționa mintea diabolică. Și, atenție, băiete, că tu vei fi cel dezamăgit!

Înghițind, îi aruncă un zâmbet. Înghețat, după care spuse cu hotărâre în glas.

— Pentru binele relației profesionale dintre noi va trebui să învățăm să trăim împreună.

Vorbele ei îl făcură să chicotească. Aplecându-se pentru a turna cafeaua în ceștile amândurora, îi zâmbi privind-o în ochi:

— La propriu sau la figurat?

Zâmbetul lui era devastator și, pentru un moment, îl privi cu buzele întredeschise, înainte de a fi capabilă să se adune și să nege din cap:

— La figurat, desigur!

— Mă dezamăgești!

Dar, nu era nicio urmă de regret în ochii auri și jucăuși, doar amuzament. Imogen sorbi de câteva ori din ceașca de cafea pentru a câștiga timp să se calmeze, altfel avea să-l plesnească. Trebuia să se adapteze tuturor situațiilor pentru a-i face față. Fără a se implica emoțional.

— Încerc să-ți explic că, pentru binele relației noastre de serviciu, trebuie să uităm ultimele câteva săptămâni, îi spuse ea calmă, rezistând impulsului de a-și șterge palmele transpirate de pantaloni.

Nu se simțise niciodată neimplicată emoțional în apropierea lui și trebuia să lupte împotriva acestei stări de lucruri; și singura cale pentru a-și învinge sentimentele era să și le reprime, să le alunge, să uite că există.

Așa încât continuă cu încăpățănare:

— Între noi au existat anumite neînțelegeri, spuse cu multă diplomație. Nu avea niciun rost să răscolească din nou totul dacă urmau să stabilească o relație mai calmă. Nu are niciun rost să mai căutăm să descoperim cine are

dreptate și cine greșește. Sugerez că ar fi bine să uităm totul, pur și simplu, să o luăm de la început, să menținem relația dintre noi la nivelul unei relații între colegi de muncă și poate între prieteni. Altfel, nu văd cum vom reuși să lucrăm împreună.

— Foarte logic, încuviință Alex, dar tremurul din colțul gurii lui o făcu pe Imogen să se încrunte. În ceea ce privește relația noastră de serviciu, nu avem încotro, trebuie să ne descurcăm. Dar să fim prieteni? Nu cred că vom reuși vreodată!

Se ridică brusc și duse vesela folosită la micul dejun la chiuvetă. Și, cu spatele la ea, îi spuse:

— Ar trebui să uităm relația dintre tine și tata, imoralitatea și faptul că eu știu toate astea, nu? Să le măturăm, sub covor și să pretindem că nu au existat niciodată!

Se întoarse spre ea, străpungând-o cu privirile.

— Habar nu ai despre ce vorbești! strigă Imogen la el, uitând de indiferența pe care și-o impusese, dar Alex dădu din mână cu o expresie ironică pe chip.

— Oare ? Lasă-mă să stau zece minute lângă tine și mă vei implora să mă culc cu tine.

Și cu asta lupta fu pierdută pentru Imogen care acum își privea degetele strânse în pumn atât de tare, încât articulațiile i se albiseră. Deoarece era adevărat, rușinos dar adevărat.

Alex continuă ca și cum ar fi dorit s-o zdrobească cu totul sub picioarele lui.

— Și să nu încerci să te dezvinovățești, pentru că nu am de gând să te ascult. Așa că, ai face mai bine să te scutești de acest efort inutil.

Imogen ridică încet capul, cu chipul foarte palid. Ca de obicei, nimic nu-i mergea cu acest bărbat. Era foarte schimbător și nu-l va înțelege niciodată.

Speranța ei că vor fi capabili să uite de neînțelegerile dintre ei, sau cel puțin să nu mai discute despre ele și să

pornească o viabilă relație de serviciu care, cu timpul, îi va permite să-și controleze propriile sentimente, fusese de la bun început de nerealizat.

Fără a-și da seama își întinse mâinile într-un gest de apărare și, ca și cum acesta ar fi pătruns dincolo de antipatia lui față de ea, Alex spuse mai blând:

— Bineînțeles că propunerea ta este rezonabilă și are avantajul că în acest fel ne vom enerva reciproc mult mai puțin, îi zâmbi el tensionat, lipsit de veselie. Sunt de acord cu tine.

— Ești?

Ochii ei se măriră, nu-i venea să creadă ce auzea. Chiar voia să spună că nu o va mai insulta? Că nu va mai flirta cu ea pentru ca, atunci când o va aduce pe punctul de a se preda să o părăsească?

— Necon condiționat! Se apropie de ea, iar Imogen fu nevoită să ignore bătaile din ce în ce mai rapide ale inimii. Și, de acum înainte, relația dintre noi va fi strict profesională și de prietenie. Îi întinse mâna. Să dăm mâna!

După o clipă de ezitare, Imogen îi luă mâna, ușurată, să constate că atingerea lui era impersonală, dar supărătoare, deoarece, mult timp după ce îi dăduse drumul, pielea ei încă mai păstra căldura senzuală a mâinii lui.

Dar Roma nu a fost construită într-o singură zi, își reaminti ea puțin mai târziu, când se afla sus în camera ei pentru a-și face valiza. Se înfurie apoi când lacrimile îi țâșniră din ochi la gândul că, într-o bună zi, Alex va împărți această minunată casă cu o altă femeie.

Disprețuindu-se pentru acest semn de slăbiciune, trânti ușa în urma ei și își ridică bărbia. Nu avea de gând să se predea dorinței de a plăcea și, hai să fim sinceri, de a iubi un bărbat care urma să se căsătorească cu o altă femeie — un bărbat care o antipatiza și disprețuia în același timp.

Buzele ei pline formau o linie dreaptă în timp ce cobora scările. Alex o aștepta în hol și ridică o sprânceană în timp ce-i lua valiza din mână.

— De ce ai o expresie atât de feroce? o întrebă el.

Imogen își schimbă rapid expresia și minți:

— M-am lovit la cot în ușa de la dormitor.

Alt răspuns politicos:

— Ar trebui să fii mai atentă. Încearcă să gândești fiecare mișcare pe care o faci. În acest fel eviți multe neplăceri.

O remarcă ambiguă? Un avertisment? sau dorise doar să fie politicos? Habar nu avea și nici nu dorea să afle.

Strict profesională și de prietenie, așa urma să fie relația dintre ei de acum înainte, își reaminti ea pășind în urma lui pe iarba dintre copaci, spre curtea unde-și parcase mașina în seara precedentă.

— Vreau să fii aici în fiecare dimineață, la prima oră, îi spuse Alex în timp ce urca în mașină lângă ea și-și punea centura de siguranță. Să fii aici în fiecare dimineață până când ultimul creion și ultima agrafă de birou sunt la locul lor. Îi făcea semn cu capul în direcția clădirilor anexe, iar Imogen încuviință. Poți să lucrezi în casa mea, în birou. Măine vom face o listă cu toate obiectele de care vei avea nevoie.

— Da, desigur.

Privea prin parbriz zâmbind profesional în timp ce se gândea când va mai avea timp să-și caute o locuință.

— Și dacă relația noastră este bazată pe cu totul altceva ca până acum, pot să-ți fac o sugestie. Conducea Jaguarul cu mare atenție și continuă fără a-i mai aștepta răspunsul. Aș dori să te muți la Kynaston, pentru perioada cât se renovează apartamentul tău.

Să se mute la el? Să locuiască în aceeași casă? Asta ducea relația profesională mult mai departe. Nu o va ajuta să-și schimbe sentimentele pe care le avea pentru el.

Încercă să râdă indiferentă, dar chiar și pentru urechile ei, râsul sună mai mult isteric decât indiferent.

— Cred că ar trebui consultat și Tolly, nu crezi? La urma urmei este casa lui.

Se aflau în oraș, opriți la un semafor, iar degetele lui băteau nervoase în volan. Îi răspunse întunecat:

— Ți-e teamă că s-ar putea supăra dacă descoperă că locuim sub același acoperiș?

Nu asta dorise ea să spună și încercă din nou, conștientă de faptul că simpla menționare a lui Tolly nu ar fi făcut decât să readucă în actualitate ceea ce credea Alex despre ea, punând în primejdie proaspăta lor înțelegere.

— De moment ce Kynaston este proprietatea lui Tolly, cred că ar aprecia dacă l-ai consulta atunci când inviți pe cineva să locuiască acolo, sublinie ea. Iar Alex porni mașina când culoarea semaforului deveni verde, furia din vocea lui făcându-se ecoul motorului.

— Hai să lămurim un lucru. Eu am cumpărat Kynaston, nu Tolly. Așa încât, nu trebuie să-l consult nici pe el, nici alte persoane despre ce fac eu acolo. Pot invita să locuiască acolo pe oricine doresc, după cum ai spus puțin mai devreme. Dar eu nu te invit, Imogen, eu îți poruncesc. O privi lung. Nu ar trebui să existe probleme. Vei avea propriul tău apartament, îți permit să folosești bucătăria ori de câte ori ai nevoie. Nu vei fi nevoită să pierzi ore întregi până la Kynaston și înapoi sau încercând să-ți găsești o locuință. Ești plătită să-ți faci meseria și, aș putea adăuga că ești plătită chiar foarte generos — iar eu doresc să ți-o faci bine și nu să alergi panicată după terenuri sau după locuință. Ai înțeles? Încheie el cu dispreț.

Înțelesese, deși mai erau o mulțime de lucruri de spus. Era foarte probabil că Alex să fi cumpărat casa se sub nasul lui Tolly, hotărât să o transforme în căminul ideal

pentru mireasa lui. Ar fi trebuit să-și dea seama că Aleksander Devenko era mult prea mândru pentru a-i îngădui tatălui său să-i cumpere casa.

Trebuie că o iubea foarte tare pe Catrina pentru a refuza un dar de o asemenea valoare doar pentru a avea satisfacția de a ști că el însuși o cumpărase pentru ea. Și, cu siguranță că știa ce gusturi avea dacă lăsase firma de decoratori să amenajeze totul și să aleagă până și culoarea lenjeriei de pat și a prosoapelor de baie, fără a o aduce la Kynaston ca s-o consulte.

Își dădu seama surprinsă că această idee nu o făcea prea fericită, i se părea că un nor greu de tristețe o apasă pe umeri, iar Alex se răstea la ea amintindu-i că ar trebui să privească sugestia lui dintr-un punct de vedere practic.

— Sper că nu ai nicio obiecție, nu?

— Nu! spuse ea încercând din răspuțuri să nu se dea de gol.

Nu-i putea spune că a locui în aceeași casă cu el, timp de peste două luni, cât timp se va renova apartamentul, îi va solicita autocontrolul la maximum. Sau că, ori de câte ori ar intra într-o cameră, ar vedea o stafie a viitorului, o proiecție a momentului când Alex o va aduce pe Catrina să trăiască acolo ca soția lui, a timpului când copiii lor vor umple camerele cu râsete, vor alergera de-a lungul coridoarelor sau prin grădină.

Capitolul 8

— E minunat, Mrs Hollins!

Imogen închise ușa biroului în spatele ei, zâmbind mulțumită, privind de la femeia în vârstă la cel mai mare și mai minunat brad de Crăciun pe care-l văzuse în viața ei!

Aducând o ultimă modificare panglicii stacojii ce înconjura baza bradului, femeia solidă cu păr argintiu se ridică în picioare, se îndepărtă de el și îl privi cu capul înclinat pe o parte:

— Nu arată rău, deși l-am împodobit cu mâna mea. Când domnul Devenko mi-a dat instrucțiuni să comand un brad — unul foarte frumos — și podoabe pentru el, iar totul să fie pus la punct în Ajun de Crăciun ca o surpriză pentru dumneavoastră, i-am promis că fac eu totul cu mâna mea. Am câștigat o grămadă de experiență cu împodobitul pomilor de Crăciun după ce am crescut cinci copii și șapte nepoți.

— Și arată minunat! exclamă Imogen simțind cum o năpădesc lacrimile.

Alex comandase un brad pentru ea, pentru a da mai multă strălucire sezonului festiv, iar gestul o impresionă mai mult decât ar fi dorit să recunoască.

Imogen avea să fie singură aici și el știa asta, asumându-și și responsabilitatea de a-i înveseli ziua. Trecuseră peste două săptămâni de când plecase în State.

Afacerea „Devenko's” nu se rezuma doar la Europa, desigur, și într-un fel, fusese fericită să-l vadă că pleacă.

De când se mutase la Kynaston și lucra cot la cot cu el pentru a pune agenția pe picioare, aproape că abandonase planul de a schimba felul în care se purta cu el.

Alex respectase termenii înțelegerii și Imogen descoperise că a munci cu el era o experiență stimulatorie. În plus, descoperise că, în ciuda intențiilor ei, se îndrăgostea din ce în ce mai tare de el.

Așa încât, atunci când anunțase că-și va petrece Crăciunul în State, împreună cu tatăl lui și, desigur cu Catrina, deși pe ea nu o menționase, și de ce ar fi făcut-o din moment ce relația dintre ei era strict de afaceri? — Imogen hotărâse că plecarea lui era cel mai bun lucru care i se-întâmplase în ultima vreme.

— Ei bine, atunci am plecat. Îmi iau haina din bucătărie și mă întorc acasă.

Mrs Hollins își scoase șorțul, iar Imogen încuviință din cap.

— A fost foarte amabil din partea dumneavoastră să veniți azi — și, Crăciun fericit!

Îi înmână plicul după care plecase din birou — o felicitare și un cec. Iar Mrs Hollins spuse zâmbind:

— Oh, nu trebuia! Și cele mai bune urări și pentru dumneavoastră. Voi veni cu câteva zile înainte de petrecerea de Anul Nou și dacă aveți nevoie de mine mai devreme, vă rog să-mi telefonați. Aveți numărul meu de telefon, nu?

Privind-o ieșind din birou, Imogen clătină din cap, zâmbind ușor. Degeaba i-ar fi spus să-și ia liber toată săptămâna, deoarece fuseseră angajați servitori special pentru petrecerea de Anul Nou.

În ceea ce o privea pe Mrs Hollins, tot ce se petrecea la Kynaston făcea parte din preocupările ei și orice servitor venit din afară trebuia să afle acest lucru. Imogen nu știa

cum și unde găsisse o asemenea comoară, dar Mrs Hollins sosise a doua zi după mutarea lui Imogen, cu șorțul și pantofii pe care-i purta în casă într-o sacoșă, foarte hotărâtă să se ocupe de casă. Doar într-un răstimp de o oră o luase pe Imogen sub aripa ei protectoare, dădăcînd-o ca o mamă!

Odată rămasă singură, Imogen se învârti în jurul bradului atingînd cu degetele globurile aurii și argintii, beteala stacojie, încercînd să scape de nodul de lacrimi care-i stătea în gât. Fusese o vreme când urâse Crăciunul deoarece nefericirea din familia ei devenea și mai evidentă în acea perioadă a anului.

Dar acum ura luase sfârșit. Nu mai ura Crăciunul; se simțea doar singură.

Întorcînd spatele pomului care ocupa un loc de cinste în hol, urcă scările și, odată aflată în camera ei, îmbracă un hanorac vechi și ghetetele. Era după amiaza devreme și deoarece își terminase munca până în momentul deschiderii agenției, imediat după Anul Nou, trebuia să găsească un mod de a-și ocupa timpul liber.

Va face o plimbare lungă, va sta afară până ce se va întuneca complet, apoi va face focul în căminul uriaș din hol, va sta în fața lui și va admira pomul de Crăciun. Nu va permite să fie învăluită de tristețe!

Afară era rece, cerul era plumburiu și instinctiv se ghemui în hanoracul ei, întrebându-se dacă nu ar fi fost mai bine să se întoarcă și să facă focul pe care și-l promisese. Dar ea era o persoană foarte rezistentă, își reaminti cu un zâmbet slab. Avea nevoie de mișcare și exact asta avea de gând să facă!

Într-unul din zidurile care înconjura curtea se afla o poartă ce dădea spre o câmpie nesfârșită. Pe acolo se putea plimba kilometri întregi și se îndreptă într-acolo printre copaci.

Studiourile erau puse la punct acum, de la planșete la mașini de scris și faxuri și Imogen abia aștepta să se

poată apuca de treabă. Deja avusese o mulțime de idei pentru campanii publicitare pe care le discutase cu Alex. Acesta fusese sincer impresionat. Abia aștepta să treacă petrecerea de Anul Nou — la care fusese invitat tot personalul agenției — pentru a se putea întruni în jurul unei mese cu echipa ei, pentru a le expune ideile și a le pune în aplicare.

Cu siguranță că, atunci când va fi complet absorbită de noua și importanta ei slujbă, va fi prea ocupată pentru a mai avea timp să se gândească la imposibila ei iubire pentru Alex, iar sentimentele pe care le avea pentru el vor păli până când nu vor mai fi decât o amintire a unui timp îndepărtat când, prostește, îngăduise ca vocea rațiunii să fie redusă la tăcere de cea a inimii.

Bătăile de ciocan se auzeau din ce în ce mai tare în timp ce se apropia de clădirile anexe și se opri cu capul aplecat. Un bărbat striga ceva, i se răspunse printr-un îndepărtat hohot de râs, iar altcineva fluiera.

Lucrările la apartamentul pe care urma să-l folosească progresaseră mult, dar nu se așteptase ca cineva să mai lucreze azi când mai erau câteva ore până la Crăciun.

Cu câteva săptămâni în urmă Alex îi spusese că nu va putea folosi apartamentul decât peste cel puțin două luni, dar, de atunci echipa de meșteri-zidari, instalatori, electricieni, tâmplari lucrase foarte mult peste program. Nu putea decât să presupună că Alex și Catrina stabiliseră în sfârșit ziua nunții și că aceasta va avea loc foarte curând. Prezența ei va fi nedorită la Kynaston.

Și asta îi convenea de minune, își spuse ea. Se va simți mult mai bine să aibă propria ei locuință. Nu dorea să fie a cincea roată la căruță când Alex își va aduce mireasa acasă.

Alungând un nepoftit sentiment de tristețe, ieși din umbra pâcului de copaci și văzu luminile strălucind prin ferestrele viitorului ei apartament. Cineva tocmai arunca

o găleată de moloz în containerul care aștepta sub fereastră.

Hotărându-se să facă o vizită rapidă și să vadă cum progresau lucrările — la urma urmelor apartamentul avea să fie al ei — urcă treptele de piatră, împinse ușa și se ciocni de șeful de echipă care, așezat pe o găleată își turna ceai dintr-un termos.

— Scuză-mă Alf! exclamă ea observând că jumătate din ceaiul din termos se afla acum pe hainele de lucru ale acestuia.

Când o zări, încruntarea acestuia se transformă într-un zâmbet larg.

— Oh, dumneavoastră erați, domnișoară! Nu vă îngrijorați, mai am ceai. Nu beți o ceașcă?

— Nu, mulțumesc! clătină ea din cap. Am venit doar să văd cum merge treaba. Nu mă așteptam să muncească cineva azi.

— Șeful mi-a spus să lucrăm toată ziua de azi și cea de mâine, de asemenea! Numai că băieților nu le prea convine asta, deși ni s-a promis o primă foarte mare dacă terminăm înainte de Anul Nou.

Alf se ridică dând peste cap tot ce mai rămăsese în ceașcă și înșurubă dopul termosului. „El” era Alex, cu siguranță și dorea să o vadă mutată de la Kynaston înainte de Anul Nou.

Refuzând să se gândească la implicațiile unui asemenea fapt, Inogen întrebă cu o seninătate prefăcută:

— Crezi că veți reuși?

— Nu avem încotro! Șeful de echipă se șterse pe gură cu dosul mânecii și strigă ceva către un tânăr care rătăcea fără rost cu un bidon de vopsea în mână, apoi o privi pe Imogen cu un zâmbet amabil. Apartamentul trebuie să fie terminat până pe doisprezece și predat curat — lună. Trebuie să sosească niște oameni din străinătate care vor locui aici, așa încât totul trebuie să fie gata pentru ca ei să se poată muta. Așa cum v-am mai

spus, nu este zgârcit cu ordinele dar nici la plată. Doriți să vedeți ce am făcut?

Încă o dată Imogen scutură din cap și, în ciuda panicii pe care începuse să o simtă, reuși să întrebe:

— Vinet și Stein vor locui aici?

— Exact. Acestea sunt numele pe care le-a menționat șeful. Sunteți sigură că nu doriți să vă uitați prin jur?

— Nu... Pornisem să mă plimb, spuse ea îndreptându-se spre ușă cu mintea parcă învăluită într-un strat de vată.

Alf dispăru printr-una din ușile deschise, strigând:

— Mai bine ați renunța! E un ger de-ți dau lacrimile!

Imogen ieși, închizând ușa în urma ei, coborând încet treptele cu picioarele tremurând.

Ce naiba se întâmpla? I se promisese că va locui în apartament și nimeni nu-i spusese altceva. Ieșind pe poarta, din zid își înfundă mâinile în buzunarele hanoracului, își aplecă puțin capul împotriva vântului care sufla din ce în ce mai tare și începu să se plimbe pe câmp.

Putea gândi mai bine atunci când se plimba, dar de data aceasta gândurile nu-i erau tovarăși plăcuți. Apartamentul spațios era ideal pentru doi burlaci. Dar ea unde va locui? Și de ce nu-i spusese Alex nimic despre schimbarea intervenită în planurile lui?

Cu siguranță că, după căsătorie, Alex și Catrina nu o vor dori în preajma lor; aranjamentul fusese doar temporar, în orice caz doar până când apartamentul avea să fie gata pentru a se muta în el. Iar ultima oară când îl întrebase pe Alex dacă găsisese locuință pentru Pierre și Stefan, îi spusese să nu-și facă probleme, că avea totul sub control.

Singura concluzie pe care o putea trage era că, în ciuda înțelegerii dintre ei, Alex puneă ceva la cale, complota pentru a o izgoni de la firmă.

Încă îi mai purta pică pentru ceea ce el presupunea a fi o legătură cu tatăl lui, felul necinstit în care obținuse postul în detrimentul lui Pierre Vinet. Nu se va mai da în lături de la nimic pentru a face să fie înlocuită, se cutremură ea.

Odată o avertizase să nu-l subestimeze, o informase că toți cei care făcuseră această greșală o regretaseră apoi. Și, cu altă ocazie o sfătuisese să gândească fiecare mișcare pe care dorea să o facă. Atunci crezuse că nu era decât o remarcă ciudat de ambiguă.

Faptul că se mutase la Kynaston fusese o greșală gravă și, cu siguranță, nu se gândise deloc la implicațiile pierderii independenței.

Dacă reușea să o izgonească de la companie, se va trezi nu numai fără slujbă, dar și fără locuință. Nu-și putea imagina cum de era capabilă să iubească un asemenea diavol!

Dar nimeni nu se îndrăgostește la comandă, gândi ea prost dispusă, tremurând când o rafală de vânt o izbi drept în față. Dragostea nu avea nicio logică și nu-și putea explica de ce doar un singur bărbat din lume îi putea place atât de mult, făcând-o să-și piardă tot controlul emoțional pe care și-l crease atât de greu de-a lungul anilor.

Tristă, privi cerul. Se întunecase foarte repede iar ea mersese mult prea departe decât avusese de gând. Și, întorcându-se cu fața spre casa de unde venise, observă că începuseră să cadă primii fulgi de zăpadă, spulberați de un vânt mușcător.

Va fi un Crăciun alb, tradițional, gândi ea cu un junghi în suflet. Iar ea nu avea cu cine să-l împartă.

Dacă tânjea după Alex, dorindu-și ca lucrurile să fi stat cu totul altfel, nu făcea decât să-și irosească fără niciun rost energia și, după ce-și spusese că era prea curând pentru a trage concluzii despre hotărârea pe care o luase în privința apartamentului, îl împinse pe Alex spre cel mai

îndepărtat colț al mintii și se îndreptă cu pagi repezi spre Kynaston.

Când intră pe ușa din spate era înghețată bocnă, zăpada îi acoperea partea din față a hanoracului, fusta udă i se lipea de picioare, iar unul dintre genunchi i se învîinețise deoarece se lovise într-un zid de piatră mai jos pe care nu-l văzuse pe întuneric.

Degetele îi amortiseră de frig și abia putu să-și dezbrace hanoracul înghețat și să-l pună pe un scaun în fața unui calorifer electric. Tentația de a plânge pentru a se descărca de tristețea și amărăciunea care deveniseră din ce în ce mai mari de când vorbise cu Alf era aproape irezistibilă.

Dar reuși să o alunge, spunându-și că mizerabila stare în care se afla nu era decât din vina ei. Nu ar fi trebuit să meargă atât de departe, acordând în schimb o mai mare atenție condițiilor meteorologice, odată cu lăsarea întunericului; nu ar fi trebuit să se gândească la motivele posibile pentru care Alex revenise asupra promisiunii făcute de a-i permite să folosească apartamentul.

Va face o baie fierbinte. Își va bandaja genunchiul rănit și, după ce va face focul promis, va petrece o seară relaxantă. Mai mult, nu-i va permite lui Alexsander Devenko să-i ocupe gândurile!

Sunetul unuia dintre telefoanele montate în perete îi spulberă hotărârea de a nu se gândi la Alex iar inima îi tresări de speranță când fugi să răspundă. Vocea lui Tolly se auzi tare și clară de la New-York, iar inima, împreună cu toate speranțele, i se prăbușiră până în ghetete umede. Pentru o clipă fusese sigură că Alex va telefona pentru a-i face urări de bine cu ocazia sărbătorilor.

— Mă simt foarte bine și nu, nu mă deranjează să-mi petrec singură Crăciunul, răspunse ea întrebărilor puse de Tolly.

— Mă bucur să aud asta, chicoti Tolly, apoi spuse: Noi avem o uriașă întrunire de familie aici, iar Imogen închise ochii, simțind cum o năpădesc lacrimile.

Tolly nu dorise să fie răutăcios. Nu era genul care să facă așa ceva.

După ce răspunse întrebărilor amănunțite privind noua agenție, Tolly îi spuse:

— Abia aștept să mă întorc la Londra, să mă întâlnesc cu arhitecții și desingnerii care vor lucra la noul meu magazin. Alex îmi tot spune să las totul în seama lui, că muncesc prea mult, dar toate astea sunt prostii. Încă nu m-am ramolit de tot!

Părea foarte vesel, iar Imogen se întreba ce ar spune dacă i-ar povesti ce se ascundea în spatele dorinței lui Alex de a-l ține departe de Londra — că făcea tot ce-i stătea în putință pentru a-l ține la distanță de târfa care-i vâna averea!

Pentru o clipă se gândi dacă să-i spună sau nu; pe de o parte ar fi fost posibil ca Tolly să nu creadă adevărul despre Alex, pe de altă parte, acest adevăr ar fi putut cauza o ruptură între tată și fiu, le-ar fi stricat vacanța.

Dar Tolly își luă rămas bun și o lăsă fără replică spunându-i:

— Ne vedem săptămâna viitoare la petrecere, draga mea și, înainte de a uita, o aducem și pe Catrina cu noi așa încât, te rog ai grijă ca una dintre cele mai frumoase camere să fie pregătită pentru ea!

N-avea niciun rost să facă asta, fu primul gând al lui Imogen. Indiferent cât de frumoasă, avea să fie camera, Catrina nu va dormi în ea. Va avea grijă Alex de asta!

Urcând scările cu niște picioare pe care și le simțea ca de piatră, Imogen se întrebă dacă va putea suporta totul. Cum va putea îndura să stea sub același acoperiș cu Alex și viitoarea lui mireasă?

Vestea pe care i-o dăduse Tolly nu ar fi trebuit să o șocheze într-o asemenea măsură, își spuse acru în timp ce-și pregătea baia. Ar fi trebuit să prevadă că, în mod firesc, Catrina va fi prezentă la petrecerea de inaugurare a viitorului ei cămin și să facă ceva în această privință. Ar fi putut inventa niște prieteni imaginari în nordul îndepărtat al Scoției cu care promisese să-și petreacă Crăciunul și Anul Nou și să se mute acolo.

Dar nu o făcuse iar acum trebuia să sufere consecințele proprii sale lipse de prevedere. Nu putea nici măcar să-și sune mama, la Atena și să o implore s-o invite să-și petreacă acolo vacanța, deoarece ea, Imogen, promisese să organizeze petrecerea de la Kynaston și își respectase totdeauna promisiunile.

Deci nu trebuia decât să strângă din dinți și să se prefacă veselă, nu? Își informă ea imaginea reflectată în peretele acoperit cu oglinzi al sălii de baie. Legându-și cordonul halatului de baie, își încălță papucii de casă și-și trecu degetele prin părul ud.

Nu avea niciun rost să se mai îmbrace pentru o seară pe care o va petrece singură; își va pregăti o masă frugală, va aprinde focul în hol și se va ghemui în fotoliul din fața bradului de Crăciun.

Dar nu putu să înghită nicio îmbucătură din sandwichurile cu carne de vacă pe care și le pregătise singură și, deși încercase din răputeri nu reuși să treacă de prima pagină a noului bestseller a autorului ei favorit. Trosniturile vesele ale focului nu făceau decât să accentueze liniștea, iar bradul îi amintea de Alex.

Cel mai bine pentru ea era să se culce, se hotărî Imogen severă, apoi încremeni, se înfioră când auzi pe cineva umblând la ușa din față și sunetul unei chei care intră în broască.

Mai multe persoane știau că, în timpul vacanței, nu va fi decât ea la Kynaston, dar ea nu ar fi reprezentat un

obstacol pentru un hoț, iar în casă existau o mulțime de antichități, câteva picturi de valoare din colecția lui Alex — o colecție pe care o alcătuisese de-a lungul anilor și pe care le scosese dintr-un depozit al unei bănci din Paris la scurt timp după ce se mutase aici.

Blestemându-se că nu activase sistemul de alarmă, lucru pe care-l făcea cu regularitate înainte de a se băga în pat, Imogen sări în picioare privind cu repeziciune în jur după ceva cu care să se poată apăra.

Apoi ușa se deschise larg și intră Alex scuturându-și zăpada de pe cojocul pe care-l purta și din părul negru. Lacrimi de ușurare îi țâșniră din ochi lui Imogen care spuse în șoaptă:

— Tu erai!

— Pe cine așteptai? Pe Moș Crăciun?

Zâmbetul lui o înmuie. Simplul fapt că îl vedea din nou îi trimitea val după val de fericire de-a lungul trupului și era încă șocată după ce crezuse că avea să fie atacată, iar casa jefuită.

Incapabilă să se prefacă, îi spuse cu tot sufletul oglindit în priviri:

— Când ai deschis ușa mă așteptam să năvălească în casă vreo doi hoți. Mă bucur că te văd!

— Înțeleg că sunt puțin mai bine venit decât doi hoți!

Se apropie de ea zâmbind, lăsând bălți de zăpadă topită în urma lui, dar deveni serios când îi văzu paloarea, tremurul ușor al trupului acoperit de halatul de baie.

— Te-am speriat, spuse el cu vocea răgușită de regrete, strângând-o în brațe. Sunt un prost. M-am gândit să te sun de la aeroport să te anunț că vin, dar m-am hotărât să-ți fac o surpriză. Vremea e îngrozitoare și dacă mai întârziem zece minute rămâneam înzăpezit pe undeva. Nu am vrut decât să-ți fac o surpriză, îi murmură el în păr, nu să te înspăimânt!

Era o scuză bine întemeiată dar, dacă o mai ținea atât de blând și atât de aproape de el, avea s-o sperie și mai tare.

Încă mai tremura, dar nu din motivul pe care și-l imagina el ci pentru că simțurile ei o luaseră razna de când o îmbrățișase. Îl auzi blestemându-se încet când o eliberă și își scoase haina udă.

— Stai lângă foc! îi ordonă el sever. Ți aduc niște coniac, se pare că ai nevoie de el!

— Nu, scutură Imogen din cap iar părul lung, de mătase, flutură în jurul chipului.

Nu avea nevoie de alcool, prezenta lui neașteptată îi era de ajuns. Alex o privi lung.

— Nu-ți face probleme, nu am de gând să te îmbăt, deși nu pot spune că nu sunt tentat să o fac, de dragul urmărilor.

Din instinct își ridică mâinile pentru a-și ascunde chipul, pentru a acoperi durerea și umilința. De ce trebuia să-i amintească din nou? De ce, când, doar cu câteva clipe în urmă fusese atât de blând, atât de atent cu ea?

— La dracu! strigă el, și apucând-o de încheieturile mâinilor i le îndepărtă de pe față. De ce mă port așa cu tine? Imogen, Imogen — ochii lui aurii o fixară cu o intensitate sălbatică — am zburat mii de kilometri ca să fiu cu tine, iar supărarea că te-am speriat fără niciun rost mă face să mă răstesc la tine. Mă ierți?

O mângâia cu degetele acelea acolo unde sângele îi pulsa în încheietura mâinii, iar ochii lui, căldura din glas o hipnotizau. Imogen gândi că era imposibil să fi auzit bine.

Era imposibil ca Alex să fi zburat chiar de Crăciun pentru a fi cu ea — din moment ce plănuise să-și petreacă vacanța cu Tolly și Catrina. Pur și simplu nu avea niciun sens. Cu siguranță că vreo problemă urgentă de afaceri la „Devenko's London” îl adusese aici. Așa încât, pentru a pune lucrurile la punct, pentru a opri bătaia nebună a inimii, întrebă șovăitoare:

— De ce ești aici?

— Ți-am mai spus, îi răspunse el rar, am venit ca să fiu cu tine.

O privi lung în ochi, apoi, luându-i ambele mâini, depuse câte un sărut ușor în palma fiecăreia, iar căldura emoției pe care o simțea, o făcu pe Imogen să se topească în interior. Alex o trase mai aproape iar trupurile lor se atinseră; ea îi putu auzi bătăile inimii lângă sânii ei.

Alex gemu ușor, aproape surd, din adâncul gâtului și ea știu că avea de gând să o sărute, dar nu putea face nimic pentru a i se împotrivi. Nu dorea să i se împotrivescă. Buzele i se îndepărtară într-o invitație pe care voința nu o putea controla și buzele lui puseră stăpânire pe ale ei cu o putere sălbatică. Îl prinse de gât, trecându-și degetele prin părul negru și des.

Întreaga ei ființă tremura sub asaltul senzual, în timp ce trupul i se lipea și mai tare de al lui, simțindu-i vigoarea și știu că se afla acolo unde dorise totdeauna să se afle, lângă el, iubindu-l. Când mâinile lui îndepărtară nerăbdătoare halatul de baie cuprinzându-i sânii tari, îl simți tremurând, îl auzi șoptind febril:

— De cât timp doream să fac asta!

Un țipăt ușor îi scăpă de pe buze când îi simți căldura umedă a gurii pe sâni și își arcui spatele într-o invitație inconștientă, uitând totul, în afară de dorința copleșitoare pentru bărbatul iubit. Și, cum picioarele refuzară s-o mai susțină, îl simți culcând-o ușor pe covorul moale, iar halatul de care Alex o eliberase se afla întins sub ea.

— Ești atât de frumoasă! Alex era întins lângă ea, sprijinit într-un cot și cu un deget îi trasa contururile minunate ale trupului în lumina jucăușă a focului. Am visat să te văd așa. Noapte de noapte am visat așa. Credeam c-o să înnebunesc.

Cu privirile încețoșate fixate asupra liniei senzuale a gurii lui, Imogen întrebă încet:

— De cât timp mă dorești?

Era o întrebare veche de când lumea, pe care o puneau toate femeile îndrăgostite.

— De când te-am văzut prima dată.

Mâna lui mângâia linia delicată a abdomenului, iar Imogen nu se putu concentra decât asupra noii și devastatoare senzații pe care o trezeau în ea, iar valul de dorință neascunsă i se întipărise pe chip, așa încât când el adăugă:

— Am alergat de la Paris să pun capăt relației dintre tine și Tolly și m-am trezit dezgustat de mine, pentru că eram foarte gelos. Gelos pe propriul meu tată!

I-au fost necesare mai multe clipe pentru a-și da seama de semnificația cuvintelor lui. Apoi, șopti îngrijorată, exact când Alex o săruta pe curba delicată a șoldului.

— Tolly și cu mine nu am fost niciodată amanți. Trebuia să mă crezi!

— Desigur, desigur, iubita mea... Gura lui trasa o linie de foc de-a lungul abdomenului ei plat, umplând-o de o dorință sălbatică. Te-am necăjit destul, dar totul a trecut acum...

Se desprinsese de ea dar numai pentru a se elibera de haine iar în glas i se putea descifra promisiunea extazului ce avea să urmeze. O strânse în brațe și, cu un sărut, o făcu să uite tot ce mai avea de spus, apoi îi murmură la ureche:

— Nu vorbi, iubita mea, nu acum. Avem lucruri mai bune de făcut.

Capitolul 9

Imogen se trezi încet, după vise care de care mai minunate.

Nu, nu visa, realiză ea, nu erau deloc vise, ci o minunată realitate. Alex iubind-o, Alex purtând-o pe brațe până aici, sus, întinzând-o tandru pe patul ce ocupa locul de cinstă al acestei camere, dormitorul lui, făcând apoi dragoste cu ea, spulberându-i orice urmă de stăpânire de sine, făcând-o să plângă pentru frumusețea iubirii și dăruind tot iubire în schimb.

Răsucindu-se languroasă în patul cald, întinse o mână și-i înconjură cu ea trupul adormit. Noaptea trecută Alex îi spusese de o mulțime de ori că o iubește, cu o voce răgușită de emoție, în timp ce tremura violent sub mângâierile ei. Parcă era magie pură, prea frumos pentru a fi adevărat.

Depunând o sărutare pe părul lui negru, Imogen se strecură cu grijă afară din pat, lăsându-l să doarmă și se îndreptă repede spre camera ei.

Noaptea trecută fusese aproape perfectă; încă nu putea să-și dea seama care aveau să fie consecințele. Mintea i se limpezise însă, după câteva minute petrecute sub jeturile de apă fierbinte ale dușului și, în timp ce se înfășură într-un prosop mare, verde, începea să se îngrijoreze din ce în ce mai tare.

Totul se întâmplase atât de repede, asaltul asupra simțurilor ei fusese mult prea devastator pentru a i se

putea împotrivi. Alex fusese totdeauna capabil s-o facă să-l dorească, iar noaptea trecută ea fusese în mod particular mai vulnerabilă ca de obicei. Se doriseră unul pe altul cu o asemenea disperare, încât nu mai avuseseră timp pentru discuții și se părea că nici nu aveau nevoie să vorbească deloc — șoaptele de iubire spuneau totul.

Dar Alex păruse a accepta că între ea și Tolly nu existase niciodată nimic altceva decât prietenie — cel puțin așa i se păruse ei deși nu-și amintea foarte clar ce fusese spus între ei noaptea trecută. Alex aproape că nu o lăsase să spună nimic despre relația ei cu Tolly, ca și cum nu ar mai fi avut nicio importanță.

Nu asta o preocupa atât de mult, își spuse înnodând prosopul furioasă și încruntându-se în timp ce intra în dormitorul ei. Gura i se deschise de uimire când îl văzu pe Alex, gol, întins de-a latul patului ei, cu mâinile sub cap.

Era foarte frumos, un specimen superb și gura i se uscă, simțind că se topește de dorință când Alex îi zâmbi cu o sprânceană ridicată, când o avertiză blând:

— Să nu-mi mai faci asta! Am crezut că ai fugit de mine. Vreau să fii lângă mine când mă trezesc în fiecare dimineață. Vino aici!

Nu-i dădu ascultare, ignorând cu mare greutate invitația, rămânând în picioare, cu ochii ei violeți încruntați, dar el se ridică pe marginea patului atingând covorul cu picioarele lui lungi acoperite cu păr.

— Vino — îi făcu semn să se așeze lângă el, cu chipul îngrijorat — spune-mi ce te supără!

Atunci merse spre el, cuibărindu-se la pieptul lui, ocrotită de raiul plin de căldură al îmbrățișării lui. Alex o mângâie încet pe părul lung ca de mătase și îi ceru încet, cu o voce profundă:

— Spune-mi, iubita mea...

— E vorba de Catrina, murmură ea cu capul pe umărul lui, cu buzele pe gâtul lui încordat și, deși simțea un nod

dureros în gât, își promise să nu plângă, cel puțin nu în fața lui, când îi va spune — așa cum se aștepta ea să facă — Catrina nu are nimic de-a face cu ei, deoarece, din cauză că logodna lor fusese atât de lungă, se simțea pe deplin îndreptățită să aibă o amantă.

Dar Alex nu spuse nimic, continuă doar să o mângâie pe păr de parcă ar fi fost un copil ce avea nevoie de alinare, iar Imogen se întrebă dacă, la urma urmelor, are o conștiință, dacă nu cumva ajunsese să regrete ce se întâmplase între ei, dacă nu regreta că o înșelase pe cea pe care o iubea cu adevărat, femeia cu care urma să se căsătorească.

Așa încât, luându-și inima în dinți, murmură plină de tristețe:

— Ești logodit cu ea, spuse aceste cuvinte urându-se, pentru că știuse asta de la bun început.

Știuse, și cu toate acestea permisesse sentimentelor să o copleșească, dorindu-și cu disperare să fie a lui.

— Nu plânge, spuse el, iar vocea i se frânse când atinse urma lăsată de lacrimi pe obraji ei.

Imogen nu știa cum de ghicise el că plânge, în ciuda bunelor sale intenții de a se abține.

— Unul dintre motivele pentru care m-am întors la New-York a fost desfacerea logodnei.

Inima ei tresări puternic. Deci era liber. Nu trebuia să se simtă vinovată pentru că făcuse dragoste cu un bărbat care era al altei femei și Alex îi prinse fața în mâini privind-o cu dragoste când îi spuse:

— În primul rând, această logodnă nu ar fi trebuit să aibă loc. Părinții noștri au dorit-o mai mult decât noi. Pe atunci nu doream decât să-l mulțumesc pe Tolly, care era foarte necăjit... Se întrerupse încruntându-se. Nu mai contează acum motivele pentru care am făcut-o. Pe atunci nu întâlnisem încă femeia cu care să doresc să-mi petrec tot restul zilelor și, din diferite motive, o căsătorie între mine și Catrina părea posibilă. Este o fată frumoasă,

deosebit de inteligentă, foarte echilibrată și ar fi o soție minunată pentru orice bărbat. Dar nici unul dintre noi nu era îndrăgostit de celălalt și din această cauză logodna a durat atât de mult timp. Pe atunci nu credeam nici unul că vom întâlni persoana pe care să o iubim mai mult decât viața.

Vocea lui frumoasă era de-a dreptul hipnotică, iar Imogen simți că-și pierde răsuflarea când Alex o sărută și, mai târziu, împletindu-și picioarele cu ale ei zâmbi blând și-i porunci:

— Promite-mi că nu mă vei părăsi. Niciodată. Vreau să-mi stai alături pentru totdeauna.

— Ca iubită? Întrebă ea încercând să facă lumină într-o problemă la care avea să se gândească îndelung. Îl iubea cu disperare și nu credea că ar putea suporta ca, odată ce se plictisește de ea, să o părăsească. Cu cât stătea mai mult cu el, cu atât devenea mai dependentă de el, cu atât devenea mai mare pericolul de ceea ce i s-ar putea întâmpla dacă îl pierdea.

Dar avea nevoie de timp să se gândească la toate acestea, așa încât îi zâmbi pentru a-l tachina și se întinse lunguroasă:

— Totdeauna mi-am dorit să fiu întreținută.

— Nicio șansă! spuse el arătându-i pumnul în glumă. Vei câștiga un salariu enorm la agenție, dar vei locui aici. De ce crezi că am făcut totul ca să te oblig să te muți aici?

— Și ai dat apartamentul meu lui Pierre și Stefan! adăugă ea cu o furie prefăcută, lovindu-l în glumă cu pumnii ei mici, lipsiți de orice putere în fața lui. Te-ai gândit vreodată că s-ar putea să țin la independența mea?

Totul începea să prindă contur. Ea fusese îndurerată, incapabilă să înțeleagă de ce apartamentul care-i fusese promis ei era acum dat altora. Trebuia să fie foarte

hotărât să o facă iubita lui. Alexsander Devenko obținea totdeauna ce dorea!

Gândul că a fost obiectul unui asemenea complot o făcu să se cutremure. Alex privi cum fiorul îi trecu prin trup, văzu cum privirile i se întunecă de panică și spuse rar:

— Deci ai aflat. Nu-ți face probleme că am de gând să te înălțuiesc într-o căsătorie. Știu ce părerea ai tu despre asta și îți respect sentimentele. Așa încât, te rog să nu te bosumfli pe mine.

Se ridică din pat și o luă în brațe. E Crăciunul și trebuie să-ți arăt câteva lucruri.

Imogen uitase că era Crăciunul și, înghițindu-și lacrimile, se strădui din răputeri să se bucure cu el când o duse la fereastră.

Nu-i putuse spune că, de când se îndrăgostise de el, își schimbase părerea despre căsătorie. S-ar fi căsătorit cu el chiar mâine, pentru a-și petrece tot restul zilelor alături de el, iubindu-l, permițând sentimentelor pe care le trezise să le umple viața de culoare.

Dar Alex spusese că nu dorea să se căsătorească cu ea, iar lunga lui logodnă cu Catrina nu făcuse decât să-i accentueze aversiunea față de asemenea legăminte lungi și serioase. Mărturisi-rea făcută de ea că mariajul părinților ei o făcuse să nu-și dorească să se căsătorească fusese probabil primul lucru pe care-l avuseseră în comun.

Dar, când Alex trase la o parte draperia grea, de culoare galbenă, Imogen își înghiți dezamăgirea și privi cu ochii mari peisajul care se întindea în fața lor.

Zăpada pură, neatinsă, acoperea totul într-un strat gros, iar soarele făcea ca suprafața înghețată să arunce sclipiri roz și aurii asemeni unor diamante. Alex spuse:

— O dimineață de Crăciun ca-n povești. Hai să ne prefacem că a fost creată special pentru noi.

Imogen își înghiți lacrimile prostești, deoarece ar fi fost drăguț să creadă asta, să își imagineze că Dumnezeu le zâmbise și făcuse ca acest prim Crăciun pe care-l petreceau împreună să fie atât de deosebit.

Refuză să se gândească că ar putea fi și ultima oară când aveau să fie împreună și se hotărî să fie fericită atunci când el spuse:

— Îmbracă-te. Și, dacă ajungi prima la bucătărie și pregătești micul dejun, vei vedea ce ți-am adus ca recompensă!

Deși nu zăbovi prea mult în alegerea hainelor — o pereche de pantaloni crem și un pulover roșu de mohair — și își lăsase părul despletit machiindu-se ușor, el era deja jos, prăjind șunca atunci când coborî și ea...

Ochii i se întunecară de dorință când se întoarse ca s-o privească traversând bucătăria, iar emoția i se simți în glas când îi spuse:

— Ai întârziat! Dar te voi ierta — îți voi îngădui să te uiți în cutie, chiar dacă m-ai condamnat să gătesc micul dejun!

Cutia, împachetată în hârtie specială, nu era mare, dar lui Imogen i-ar fi fost imposibil să nu o observe, deoarece ocupa un loc de cinste în mijlocul mesei de bucătărie. Funda de panglică roșie era mai mare decât cutia în sine.

— Haide, deschide-o, îi comandă el în timp ce Imogen se amuza privind felul în care fusese legată funda.

Inima i se opri în loc când scoase ametistul de un oval perfect, suspendat de un lanț fin de aur.

— Ți place? Întrebă el spărgând ouăle într-o tigaie.

Imogen ridică pandantivul din patul lui de catifea și se întoarse spre Alex cu ochii plini de dragoste:

— E minunat, șopti ea. Dar eu nu am niciun dar pentru tine...

Se simți chiar prost din această cauză, dar el, îi zâmbi ghiduş, lăsă jos lingura cu care bătuse ouăle și spuse:

— Vino aici, femeie!

Ea se îndreptă spre el cu pandantivul în mână, iar Alex i-l puse în jurul gâtului.

— L-am cumpărat deoarece are exact culoarea ochilor tăi fantastici. Bineînțeles, nu este la fel de frumos ca ei, dar nimic pe lume nu le poate egala frumusețea.

Îi mai spusese ceva asemănător atunci când îi oferise floarea cumpărată din Paris, iar ea se îndrăgostise de el în acea seară și un frison de emoție imensă o străbătu când se răsuci în brațele lui. Alex o îmbrățișă, își trecu o mână prin părul ei, iar vocea îi suna foarte serioasă când spuse:

— Piatra pe care eu ți-am oferit-o este un dar lipsit de valoare față de darul pe care mi l-ai făcut tu noaptea aceasta. Mi te-ai dăruit pe tine însăși și, în ceea ce mă privește, un asemenea dar este de neprețuit.

Era mai mult decât putea îndura și, folosindu-se de motivul ouălor care aproape că se ardeau, se desprinsese de el pentru a salva micul dejun de la un dezastru.

— Mie îmi este mult prea foame pentru a risca să stric micul dejun pe care tocmai îl pregăteai, minți ea zâmbindu-i, iar el o lovi în glumă peste nas cu un deget, replicându-i laconic:

— Ziua de azi nu va mai fi stricată de nimic. Nu voi permite asta!

Și avea dreptate; ziua fusese perfectă, gândi Imogen, sorbindu-și șampania, simțind cum o învăluie căldura focului din cămin.

După micul dejun se echipaseră cu hanorace călduroase, ghetе și ieșiseră să se plimbe în peisajul de basm de afară, sfârșind prin a face un om de zăpadă enorm, iar o mică diferență în opinie se termină cu o bătaie cu zăpadă. Amândoi erau acoperiți din cap până-n picioare de zăpadă albă, înghețată ce atârna de ei în turturi.

Râzând în hohote, alergaseră apoi către casă ținându-se de mână ca niște copii lipsiți de minte. Imogen se

simțise dintr-o dată mai tânără și mai lipsită de griji decât în toată copilăria ei.

Chiar dacă Alex o va părăsi mâine, în ciuda durerii pe care o va simți, îi va fi recunoscătoare pentru că îi demonstrase că sentimentele joacă un rol foarte important în viață, alături de inteligență și bunul simț.

Dar micul și amenințătorul nor se destrămă repede când Alex hotărî că, după ce vor scăpa de hainele ude, le-ar face bine o baie fierbinte, împreună desigur.

— Te-ai gândit mult la asta, nu? îl chestionă ea, foarte serioasă, cu ochii mari. Probabil că gândul de a irosi apa fierbinte pe două băi ți-a dat ideea asta genială! mai spuse ea dar nu fu în stare să-și mascheze zâmbetul care-i înflori pe buze.

Începu să râdă în hohote când el îi răspunse:

— La naiba cu apa irosită, femeie! Ce mi-a dat mie ideea asta genială a fost dorința de a nu-mi irosi nicio clipă departe de tine!

Puțin mai târziu, în timp ce ascultau colinde la radio și sorbeau din paharele pline cu vin roșu își pregătiră cina. Micul și firavul pui pe care Imogen și-l cumpărase pentru sine fu dat la o parte de somonul afumat pe care-l scoase Alex de la congelator și de plăcintele făcute de Mrs. Hollins.

Alex făcu din nou focul, apoi așezară masa în salon, lângă focul vesel și bradul strălucitor; puseseră o sticlă de șampanie la gheață, iar privirile lui îi spuneau lui Imogen cât de încântătoare o găsea în acea seară, așa încât știu că eforturile ei pentru a fi frumoasă nu fuseseră în van. Purta rochia din șifon fumuriu pe care o mai îmbrăcase doar cu ocazia petrecerii de la lansarea colecției „Jewels”, iar această toaletă o făcea să pară eterică și misterioasă.

Ultima surcică trosni, apoi muri în patul de cenușă și Alex se ridică, foarte atrăgător în costumul lui negru, întinzându-i o mână:

— Hai în pat, dragostea mea, hai cu mine. Imogen se ridică în picioare și fustele îi foșneau în jurul picioarelor ei lungi, asemeni aripilor unui porumbel. Își puse mâna într-a lui, dorindu-și să-i fie totdeauna alături, să-l însoțească totdeauna oriunde i-ar fi cerut să-l urmeze.

Iar zilele trecuseră una după alta, se scurseseră asemeni nisipului printre degete.

Imogen făcuse toate aranjamentele pentru petrecerea care urma să fie în același timp sărbătorirea deschiderii noii agenții, dar și a începerii lucrărilor la noul „Devenko's” din Londra.

Lista invitaților nu era mare, dar totul trebuia să fie perfect și fuseseră angajați servitori, special pentru această petrecere.

Pierre Vinet și Stefan Stein urmau să locuiască la hotel până când apartamentul lor era gata, iar Cathy Ames se mutase deja la mătușa ei, dar avea să doarmă în casa lui Alex în noaptea petrecerii.

Celălalt oaspete care rămânea peste noapte la Kynaston era Tom Fisher, arhitectul șef al noului magazin, care se părea că era un prieten a lui Tolly. Urma să sosească însoțit de soția sa, Monica.

Toate bune și frumoase, gândi Imogen, trecând în revistă lista camerelor repartizate oaspeților, dar nu i se spusese să o aștepte pe Catrina. Aplecându-se peste umărul ei, Alex o întrebă după ce o sărută pe lobul urechii:

— Probleme, iubito?

Tocmai se întorsese de la apartamentul de deasupra grajdurilor unde verificase felul în care se desfășurau reparațiile și mirosea frumos a aer curat, rece.

— Tolly a telefonat în Ajunul Crăciunului și mi-a spus că va veni și Catrina la petrecere.

Își mușcă buzele; încă nu știa cum ar fi trebuit să se simtă la gândul că mâine avea s-o cunoască pe Catrina. Oare desfacerea logodnei se făcuse într-un mod amical, așa cum spusese Alex?

— Cu mama ei, Stasia, spuse Alex fără a părea deloc îngrijorat. Care este problema?

— Camerele, răspunse ea scurt, trecându-și degetele prin părul pe care îl purtase pe spate toate aceste zile, deoarece Alex o prefera așa, întrebându-se câte persoane mai aveau să sosească, iar ea nu știa nimic despre ele.

— Ar trebui să fie îndeajuns de multe, spuse el, dezbrăcându-și haina de piele pe care o aruncă pe masa din bucătărie și se îndreptă apoi spre locul unde stătea Imogen. Să văd și eu lista.

O ridică de pe scaun, se așeză în locul ei și o luă pe genunchi, studiind lista cu un dezinteres aparent.

— Ai repartizat câte o cameră pentru Pierre și Stein — ar putea sta împreună, într-o cameră cu două paturi. Cathy ar putea sta singură în cameră, Tolly și familia Fisher rămân acolo unde i-ai pus, iar Catrina și mama ei vor dormi în camera care a fost a ta. Simplu.

Brațele lui puternice se strânseseră în jurul ei și își lipi fața de gâtul alb, sărutând-o. Imogen spuse acru:

— Și dacă ele vor dormi în camera mea, eu unde voi dormi?

— Cu mine, desigur. Dinții lui ascuțiți o mușcară ușor de lobul urechii. Unde altundeva?

Imogen încremeni, cu răsuflarea tăiată, apoi simți cum se înroșește. Și, ca și când i-ar fi simțit starea de spirit, Alex își strecură o mână sub puloverul larg, cuprinzându-i un sân. Înainte de a uita totul în valul sălbatic de dorință pe care numai el îl putea stârni și cu atât de puțin efort, îi îndepărtă mâna și se ridică de pe picioarele lui.

— Am putea să-i rezervăm lui Cathy o cameră la un hotel din Windsor; cred că nu se va supăra, sugeră ea pe un ton înghețat, aproape urându-l pentru luminițele

vesele care-i străluciră în priviri. Nu cred că ar fi înțelept să împărțim aceeași cameră, nu? Nu în aceste împrejurări.

— Care împrejurări?

Acum îi dispăruse orice urmă de amuzament din priviri; ochii i se îngustară, iar liniile gurii se încordaseră.

— Abia ai rupt logodna cu Catrina. Ce va spune Tolly? E..., se întrerupse scuturând din cap.

Amândoi știau că bătrânul își pusese sufletul în această căsătorie; amândoi știau cât de dezamăgit va fi când își va vedea visurile spulberate. Dar, dacă și-ar fi rostit gândurile cu glas tare, Imogen l-ar fi făcut pe Alex să se simtă vinovat. Dar nu părea deloc vinovat; era furios și, ridicându-se în picioare strigă:

— Ce naiba are de-a face Tolly cu sentimentele mele față de tine?

Imogen deschise ochii larg, șocată, deoarece se certau din nou și putu vedea acuzația din ochii lui — doar nu cumva mai credea încă că se culcase cu Tolly pentru slujbă și bani. O, cu siguranță nu!

— Nimic, negă ea tristă, supărată să creadă că el ar putea gândi urât despre ea. Te iubesc!

— Atunci, la naiba, dovedește-mi!

Arăta de parcă ar fi avut de gând s-o lovească, cu dinții înțeleștați și, spre marea ei supărare, simți cum o năpădesc lacrimile.

N-ar fi putut să creadă niciodată că putea fi atât de slabă și se ura pentru asta. El era singura persoană în lume care o putea face atât de emotivă. Alex strigă la ea cu ochii îngustați:

— Ți-e rușine de relația dintre noi?

Rușine? Cum ar putea să-i fie rușine că-l iubește, că-și exprima dragostea pentru el într-un fel atât de natural? Clătină încet din cap privindu-l în ochi și-l auzi oftând din adâncul sufletului, când o luă în brațe și-i spuse ferm:

— Să nu încerci niciodată să ascunzi ce simțim unul pentru celălalt! Niciodată! Vreau ca lumea întreagă să știe că ești iubita mea și ar trebui să fii și tu mândră de dragostea ta.

După aceste cuvinte nici nu se mai puse problema să nu împartă patul cu el. Nu că ar fi dorit să facă altceva, dar fusese îngrijorată de ceea ce ar putea crede Tolly, atât de recent dezamăgit de ruperea logodnei.

Și, la urma urmelor, raționă ea în timp ce, alături de Alex primea oaspeții și-i conducea spre camerele lor, câți erau cei care pândeau să vadă cine cu cine împărțea camera?

Ar fi foarte supărată dacă Tolly va fi furios pe ea, învinuind-o pentru ruperea logodnei. Acum știa, din câte îi povestise Alex, că el și Catrina nu s-ar fi căsătorit niciodată. Durata logodnei lor era o dovadă că fusese de la bun început destinată eșecului.

De fapt, el îi spusese că, încă de la începutul logodnei făcuse un pact cu Catrina, că atunci când el, sau ea, vor dori să se elibereze, să o poată face fără întrebări sau resentimente.

— Ce cameră minunată! exclamă Monica Fisher când Imogen deschise ușa dormitorului spațios, decorat în tonuri de bleu și bleumarin, cu patru ferestre ce dădeau spre grădinile din spatele casei.

Iar soțul ei, Tom, doar cu câțiva ani mai în vârstă decât eleganta sa soție, puse sacoșa de voiaj pe unul dintre fotolii și comentă:

— Alex a avut totdeauna un gust nemaipomenit. El este „vinovat” pentru decorarea magazinelor construite în ultimii zece ani și „creierul” financiar din spatele întregii afaceri.

— De asemenea, are un gust deosebit la femei, continuă Monica zâmbindu-i lui Imogen cu o admirație pe care nu încercă s-o ascundă.

Înainte ca ea să mai poată adăuga ceva, Imogen spuse repede:

— Mă bucur că vă place. Ceaiul se va servi în hol peste o jumătate de oră, și plecă zâmbind, zâmbetul fiind în totală opoziție cu sentimentele ei.

Cum naiba aflase despre ea și Alex?

Nu sosiseră decât de zece minute, împreună cu Tolly, Stasia și Catrina. Erau oare atât de evidente sentimentele ei pentru Alex?

Totuși, Pierre și Stefan, care sosiseră împreună în acea dimineață, nu dăduseră de înțeles că ar fi simțit ceva, își aminti Imogen. Pierre, incorigibil ca de obicei, nu se putuse abține să nu flirteze cu ea, făcându-l pe Alex să se zburlească la el! Oare s-ar mai fi mărginit doar la un simplu flirt dacă nu ar fi simțit că Marele Șef și managerul marii agenții erau îndrăgostiți?

Încercând să alunge norul de gânduri din minte, coborî scările în grabă. Pierre și Stefan își petrecuseră după amiaza trecând în revistă birourile și apartamentul care le va fi cămin și probabil că vor întârzia la ceaiul tradițional englezesc servit de Mrs. Hollins.

Trenul lui Cathy nu sosea decât la ora 5 p.m. și, deși Alex se oferise să o aducă de la gară, Imogen se gândi că ar fi fost mult mai bine dacă ar fi mers ea, lăsându-l astfel să stea de vorbă cu tatăl lui, care arăta foarte obosit.

Era total pierdută în gânduri în timp ce traversa repede holul, verificând dacă focul nu avea nevoie de vreascuri și aproape că îngheță de spaimă când simți că este prinsă de braț și auzi un glas rece.

Catrina se strecurase în spatele ei în liniște, ca un șarpe, gândi Imogen, reușind să-i suradă.

— Îmi pare rău că te-am speriat, se scuză cealaltă față cu o voce moale și înșelătoare, întărind astfel imaginea de șarpe creată de îmbrăcămintea neagră, mulată pe trupul subțire.

Imogen scutură din cap pentru a alunga gândurile nesăbuite. Când sosise, Catrina o tratase cu o aparentă prietenie pe ea, femeia cu care fostul ei logodnic împărțea acum patul.

Între ea și Alex nu existaseră antagonisme, se purtau unul cu celălalt ca doi vechi prieteni și Catrina tăfăsuise cu Imogen aproape amical atunci când le fusese prezentată ei și mamei sale.

— Nu te-am observat, se scuza Imogen. Eram la kilometri depărtare, întrebându-mă cum se va descurca Mrs Hollins cu servirea ceaiului pe care mi-l promite de azi-dimineață — pâine prăjită, „Gentlemem's Relish”, biscuiți fierbinți englezești și desigur, miere.

Vorbea prea mult și nu-i stătea în fire, dar strălucirea rece din ochii verzi ai Catrinei o neliniștea. Nu putea spune exact de ce dar...

— Dacă te poți desprinde câteva minute de preocupările tale domestice, aș dori să stăm puțin de vorbă, spuse Catrina aproape în șoaptă. Poate în birou?

Începu să meargă ținută strâns de braț de Catrina și, supărată de felul autoritar în care se purta cu ea, Imogen își înfipse călcâiele în covor.

— Poate ceva mai târziu. Mă tem că am foarte multă treabă.

Nu dorea să fie nepoliticoasă dar, ceva din zâmbetul Catrinei îi trimitea fiori de-a lungul spatelui și, în afară de asta nu-și putea imagina ce ar avea de discutat cu ea, din moment ce-i fusese prezentată doar cu o jumătate de oră mai devreme.

— Mai târziu ar fi prea târziu, zâmbi misterioasă Catrina. Îmi placi, știi? Întotdeauna mi se întâmplă asta, fie să-mi placă, fie să-mi displacă cineva de la prima vedere, spuse ea cu sprâncenele ridicate, mirată parcă să se audă spunând așa ceva, apoi zâmbi radioasă. Am hotărât că nu pot, nu pot să stau și să te văd cum suferi.

Să văd cum se abuzează de tine. Și ceea ce-ti voi spune eu va preveni acest dezastru. Te interesează?

Capitolul 10

Imogen hotărî că era mai bine să-i facă pe plac, decât să mai piardă timpul contrazicându-se cu ea.

În timp ce mergea alături de Catrina spre bibliotecă, se întrebă dacă aceasta era supărată sau, pur și simplu, savura dramatismul situației.

Nu mai avu timp să se gândească la cuvintele Catrinei, deoarece, odată ajunsă în încăperea liniștită, plină de cărți, aceasta închise ușa, se așeză pe un scaun de piele și spuse:

— Ia loc. Trebuie să-ți vorbesc.

— Nu am decât o clipă la dispoziție, o temperă Imogen. Am o mulțime de lucruri de făcut.

Catrina era foarte stăpână de sine, își spuse ea în timp ce făcu ce i se spuse și luă loc; cu părul ei castaniu-roșcat, pielea albă, cu ochii de un verde straniu, nu ar fi putut trece neobservată într-o mulțime de oameni și se întrebă de ce nu se îndrăgostise Alex de ea.

Mândră că Alex se îndrăgostise de ea, Imogen simți cum i se încălzește sufletul și, cu un zâmbet cald pe buze, se întrebă ce făcea el în acel moment. Probabil că o căuta...

Încă mai zâmbea când Catrina spuse:

— Trebuie să știi până acum că Alex a fost logodit cu mine. Părinții nostru au dorit-o din motive de afaceri, înțelegi.

— Da, așa am auzit și eu, își schimbă Imogen expresia chipului.

Felul în care zâmbise, asemeni unei pisici Cheshire, nu era deloc potrivit cu o discuție despre o logodnă ruptă, chiar dacă nu fusese decât un aranjament.

— Alex ar fi dorit să se căsătorească imediat cu mine, spuse Catrina zâmbind. Știi cât de impetuoși pot fi bărbații câteodată. Dar pe atunci eu eram foarte tânără. Voiam să fac o mulțime de lucruri, să văd totul și nu puteam suporta să fiu legată în lanțuri atât de curând. Și, cu ajutorul mamei și tatălui său, am căzut de acord ca logodna să fie una de lungă durată. Știi, chiar aveam intenția să mă căsătoresc cu el: e foarte chipeș, bogat și, într-o bună zi, averile noastre reunite l-ar fi propulsat în politică.

Imogen se foi ușor în fotoliu încercând să nu pară nerăbdătoare. Într-adevăr, avea foarte multă treabă, iar Catrina o făcea să-și piardă timpul, dar asta nu era nimic față de felul în care Alex, Alex al ei era discutat.

Tocmai era pe cale să spună asta și căuta o formulă politicoasă când Catrina își dădu la o parte de pe față masa de păr rebel și afirmă dramatic:

— În final, am fost nevoită să rup logodna. Știu cât de mult l-am rănit, că i-am dezamăgit pe părinții mei, dar nu am mai putut suporta.

Nu așa îi povestise Alex, gândi Imogen aproape compătimind-o pe cealaltă fată. Fără îndoială că dorea ca toată lumea să știe că ea fusese cea care rupsesse logodna, dar nu putea înțelege de ce Catrina încerca s-o convingă pe ea, care din câte putea să știe, nu era decât colega fostului ei logodnic și care juca rolul de gazdă.

Și, numindu-l pe Alex „un bărbat ca ăsta” nu făcuse decât să sară peste cal. O privi dezaprobator pe Catrina:

— Acum chiar că trebuie să plec. Dacă aș fi în locul tău, nu mi-aș face probleme; sunt sigură că Alex se va comporta impecabil și nu te va face să te simți prost din cauza logodnei rupte.

Într-adevăr, își aminti Imogen, văzându-i pe cei doi împreună puțin mai devreme, fusese izbită de atmosfera de prietenie dintre ei.

Se ridică în picioare, dar Catrina o apucă strâns de mână, luând-o prin surprindere, forțând-o să se așeze din nou și Imogen își înăbuși tendința de a protesta, amintindu-și că era gazdă.

Dar Catrina păru a vorbi serios când spuse pe un ton sincer.

— Te rog, ascultă-mă, nu vorbesc ca să mă aflu în treabă, crede-mă. Încet, îi eliberă mâna și clătină din cap, mușcându-și buzele. Nu-mi vine ușor să vorbesc, deoarece îi sunt loială lui Alex, spuse ea inspirând din greu. Dar după ce te-am întâlnit nu mai pot păstra tăcerea. Ochii verzi se încruntară. Vreau să spun că, după ce întâlnești pe cineva despre care ai auzit vorbindu-se, totul pare complet diferit, nu-i așa?

Imogen o privi încruntată. Ce auzise Catrina despre ea și de la cine? Probabil că Tolly a pomenit-o atunci când discutaseră despre noua agenție, dar ce rost avea această conversație secretă, dramatică?

— Nu văd unde vrei să ajungi, spuse ea cu o urmă de nerăbdare în glas, în timp ce Catrina îi zâmbea plină de simpatie.

— Bineînțeles că nu. Lasă-mă să-ți explic. La începutul logodnei noastre eram puțin înspăimântată de el, dar, după ce m-am maturizat, am refuzat să fiu dominată de el. I-am spus că faptul că-i port inelul nu-i dă dreptul să se culce cu mine și te asigur că asta nu i-a convenit deloc.

Imogen închise ochii, uluită de neașteptatul acces de gelozie și strânse din dinți. Așa cum știa foarte bine, Alex era foarte bine dotat fizic și nu ar fi ezitat să-și reclame drepturile de logodnic. Faptul că nu fusese îndrăgostit de Catrina, nu avea o prea mare importanță. Bărbații puteau face sex fără a se implica emoțional. Trebui să-și

amintească că bărbații priveau asemenea lucruri dintr-un alt punct de vedere. Și ar fi fost ciudat dacă Alex ar fi ajuns la 36 de ani fără a fi avut nicio relație sexuală.

— Abia după aceea am devenit conștientă de defectele lui. Poate fi fermecător, dar și îngrozitor. O, nu m-a tratat cu meschinărie; știa cât de importantă era căsătoria noastră din punct de vedere financiar, mărturisi ea, dând din mână. Dar am început să observ cum îi manipulează pe toți ceilalți în avantajul lui — asociați de afaceri și alții. Nu mi-a plăcut ce am văzut și cred că în acel moment m-am hotărât să nu mă căsătoresc cu el. Am plecat în Bahamas unde prietenii mei au o casă, pentru a putea judeca totul la rece și în liniște.

Imogen auzea cealaltă variantă a poveștii și, cu toate acestea, îl credea pe Alex. Așa trebuia; îl iubea doar! Iar dragostea însemna și încredere. Iar ceea ce o făcea pe Catrina atât de insistentă în dorința ei de a dovedi că ea rupsese logodna, nu era decât mândria rănită.

Dar ceea ce urmă îi dădu peste cap teoria pe care și-o construise.

— M-am întors la New-York, la mama, hotărâtă să rup cu Alex. Știam că fusese pus la cale un Crăciun în familie și că Alex va fi acolo. I-am spus ce am hotărât și — se cutremură ea — a fost pur și simplu furios. În acele momente de furie mi-a spus ce avea de gând să facă.

Își coborî pleoapele grele peste ochi ca și cum i-ar fi fost scârbă de ceea ce avea să spună, iar Imogen își simți inima bătând nebunește, își dorea să poate fugi de ceea ce avea să audă, dar trupul nu o ascultă.

— Mi-a spus, șopti Catrina: „Dacă mă părăsești, atunci nu vei avea nimic împotriva dacă mă voi întoarce în Anglia să pun la punct o afacere neterminată. Este vorba de o tânără inteligentă care a pus ochii pe Tolly. Nu-l voi putea retine aici prea mult timp, departe de ea, așa încât voi face ca el să-și dea singur seama cu cine are de-a face. Am de gând să mă culc cu ea, s-o fac să aibă nevoie

de mine ca de droguri. Asta ar trebui să deschidă ochii bătrânului! Nu am de gând să stau și să-l privesc făcând aceeași greșeală pentru a doua oară. Ar fi trebuit să mă ocup de asta mai de mult, dar nu am știut cum s-o fac. Și mai sunt și alte motive: în primul rând, mărfurile de mâna a doua nu mă atrag și în al doilea rând, am ținut la relația dintre noi”. Din câte îmi pot aduce aminte acestea au fost vorbele lui.

— E ridicol! strigă Imogen îmbujorată.

Alex o iubea, așa îi spusese. Nu ar fi putut plănui asemenea lucruri.

Sări în picioare. Nu va mai asculta un singur cuvânt din toată otrava asta; dar, înainte de a fi putut ajunge lângă ușă, Catrina era acolo, sprijinită de lemnul bine lăcuit, cu ochii ei verzi îngrijați.

— Ești supărată, o compătimi ea. Dar, te rog, gândește-te la ce ți-am spus. Nu a trebuit decât să te privesc pentru a ști că Alex este deja amantul tău. Te folosește și te va izgoni de aici, te va da afară din serviciu imediat ce și-a atins obiectivul. De ce crezi că te-a lăsat să locuiești aici? Va fi mai ușor să te dea afară decât dacă ai fi locuit în apartamentul companiei. Clătină din cap. Nu știu ce a fost între tine și Tolly sau ce ai sperat că va fi, dar nu meriți să fii tratată în acest fel. Nu mă gândesc numai la tine, dar și la Tolly. Mă gândesc ce va face când va afla că ești amanta lui Alex. E o modalitate prea crudă de a-i demonstra că a fost părăsit pentru un bărbat mai tânăr. Deja este foarte încordat și obosit, n-ai observat? Te sfătuiesc să pleci de aici, să-i spui lui Alex că ai terminat cu el înainte ca răul să fie făcut. Va trebui să-ți pierzi slujba, desigur, dar, oricum Alex intenționa să te dea afară, așa încât nu ar fi mai bine să pleci singură? Tolly ne-a spus că ești talentată, deci nu va fi greu să-ți găsești o altă slujbă!

Mai târziu, Imogen nu reuși să-și dea seama cum se îndepărtase de Catrina și ajunsese la bucătărie. Totul i se

părea fără sens când o ajută pe Mrs. Hollins să ducă mult lăudatul ceai în hol.

Nu putea să creadă un cuvânt din ce-i spusese Catrina — nici peste un milion de ani. Nu era decât o pisică urâcioasă care-și scosese ghearele!

Ajutând-o pe Mrs. Hollins să servească biscuiții fierbinți, nu se putu abține să nu observe cât de tras la față era Tolly. Oare ruperea logodnei îl afectase într-o asemenea măsură?

Stupida poveste a Catrinei care susținea că era îngrijorat din cauză că fiul său îi luase amanta, nu putea fi luată în seamă deoarece nu era și nu fusese niciodată adevărat zvonul pornit de un ziarist tâmpit care nu avusese altceva mai bun de tăcut.

Dar nu avu timp să stea de vorbă cu prietenul ei; era foarte ocupată cu misiunea ei de gazdă, schimbând amabilități cu cei doi Fisher, cu mama Catrinei care arăta de parcă ar fi înghițit o lămâie, glumind cu Pierre și declarându-se de acord cu Stefan care susținea că, locuind gratis în apartamentul firmei, putea economisi „bani pentru a cumpăra casa mult visată, unde avea s-o aducă și pe Eva.

Mâna care poposi pe curba șoldului ei în timp ce turna apă fierbinte în ceainicul de argint o făcu să încremenească. Alex. Dacă nu ar fi crezut spusele Catrinei, atunci de ce se încordase toată pentru a-l respinge?

Privindu-l peste umăr, încercă să se relaxeze, se sili să zâmbească, dar o cută se formă între ochii lui aurii când o privi. O cunoștea atât de bine!

— Unde ai fost? o întrebă încet. Te-am căutat.

— Am stat de vorbă cu Catrina.

Știa că era glacială și nu era în apele ei, dar nu putea face nimic. Avea nevoie de timp pentru a se gândi la minciunile auzite și pentru a și le scoate din cap.

— Te simți bine? o întrebă el cu îngrijorare în glas.

— Mă doare puțin capul.

Era imposibil să fie ticălosul diabolic descris de Catrina. De când venise de Crăciun, nu-i arătase decât dragoste și tandrețe. Mai puțin atunci când se certară dacă vor dormi împreună și, după sosirea oaspeților, îi aminti o voce răutăcioasă.

— Trebuie s-o aduc pe Cathy. Trenul ei sosește peste zece minute, apoi adăugă doar pentru urechile ei: Abia aștept să se sfârșească ziua asta. Mi-e dor să te țin în brațe.

Se îndepărtă de ea, scuzându-se față de oaspeți, iar Imogen îi urmări privirea luptând împotriva presimțirii că îl priveau ieșind din viața ei, că nimic nu avea să mai fie la fel.

Dar era o prostie, își spuse severă, zâmbind și tăifăsuind în timp ce umplea ceștile cu ceai. Dacă rămânea singură doar câteva minute, ar putea sorta vorbele Catrinei, să se convingă că nu avea de ce se teme.

Înmânându-i lui Tolly ceașca cu ceai îi dăruie cel mai călduros zâmbet. Acum că-l putea privi cu atenție își dădu seama ce dorise să spună Catrina. Era tras la față și obosit și cu zece ani mai în vârstă decât atunci când îl văzuse ultima dată.

— Ce mai faci? îl întrebă blând. Sper că nu ai muncit prea mult în State.

Era umbra bătrânului care fusese atât de hotărât să cumpere locul pentru noul „Devenko's” din Londra, care își pusese sufletul în crearea agenției. Iar el îi răspunse încercând să-și recapete vechea bună-dispoziție.

— Nu începe și tu! M-a bătut destul la cap fiul meu! S-ar părea că voi, cei tineri, ați pus la cale o conspirație ca să mă înlăturați de la muncă!

— Dacă ne îngrijorăm, e numai că ținem foarte mult la tine, îl replică ea încet, fericită că toți ceilalți se

adunaseră în jurul Catrinei care îi delecta cu povestiri din Bahamas.

Era prima ocazie de a sta de vorbă cu vechiul ei prieten, de a descoperi, dacă putea, dacă nu cumva cauza stării proaste a sănătății lui nu era ruperea logodnei. Tolly spuse apoi repede:

— Trebuie să-ți vorbesc, Imogen. Despre viitorul tău, despre Alex și o mulțime de alte lucruri importante.

— De ce nu acum? Întrebă ea cu inima frântă.

Oare înțelesese și el ce se întâmplase între ea și Alex, își dăduse seama că erau amanți? Și, dacă da, o învinuia pe ea pentru destrămarea unei logodne care îl făcuse atât de fericit?

Dar Tolly ridică din umeri și spuse:

— Cred că rămâne pentru altă dată, draga mea.

Tom Fisher se desprinsese de grupul din jurul Catrinei și-l întrebă pe Tolly:

— Există vreo șansă ca tu, eu și Alex să stăm de vorbă înainte de a se convoca o ședință cu băieții de la firma de construcții angajată pentru noul magazin? Trebuie să punem la punct câteva lucruri înainte de a începe negocierile.

Deci asta a fost tot, gândi Imogen supărată pentru că pierduse ocazia de a-l lămuri pe Tolly asupra rolului ei în ruperea logodnei dintre fiul său și Catrina. Alex insistase că rezolvase problema înainte ca ea să-i devină amantă. Își amintea foarte clar cât de ușurată se simțea să audă asta. Pentru oricine avea ochi să vadă, Tolly era un om obosit ce avea nevoie de odihnă. Nu era nevoie să convoace ședința de lucru în timpul celor câteva zile de vacanță.

Dar nu avea dreptul să spună nimic și speră doar ca Alex să facă această sugestie.

Mrs. Hollins strângea serviciul de ceai, mișcându-se plină de importanță, hotărâtă ca oaspeții să știe că, în ciuda personalului angajat, ea era stăpână la bucătărie.

Imogen se ridică s-o ajute, dar atunci Alex se întoarce cu Cathy, iar aerul ei de nerăbdare și emoție și personalitatea ei efervescentă aduse zâmbetul pe buzele tuturor.

— Nu-i așa că e extraordinar? O sărută pe Imogen de parcă ar fi fost prietene de când lumea. Abia aștept să încep munca; noua agenție este cel mai minunat proiect în care am fost implicată.

Prezentând-o pe Cathy tuturor, arătându-i apoi camera, îi luă lui Imogen mai mult timp decât își imaginase, deoarece aceasta insistase să-i povestească tot ce i se întâmplase de când se despărțiseră la Paris și sfârșise prin a-i cere părerea asupra rochiei pe care avea s-o poarte la petreceri.

— Crezi că e destul de elegantă? Întrebă ea fluturând mătasea roșie prin fata lui Imogen. Francezii sunt atât de sofisticăți, nu? Nu vreau să arăt ca un șoarece englez de la țară!

— Dacă porți asta, vei arăta ca un șoarece de orice altă naționalitate, râse Imogen. Îi plăcea să fie în compania celeilalte fete iar conversația ei ușoară o făcu să uite de propriile sale probleme. Dar, acum nu există decât un francez prin preajmă, ar trebui să presupun că...

— Presupune! Nu vei greși! răspunse Cathy sinceră punând rochia pe un umeras. În ultima zi la Paris, Pierre m-a invitat la masă, am fost la cumpărături împreună, apoi am cinat. Știu că flirtează cu orice femeie între optsprezece și optzeci de ani — știu asta — dar cu mine a început ceva ce nu-i va fi îngăduit să termine așa ușor, deși nu știe încă!

Simțind că amorezul galic își găsisese în sfârșit perechea, Imogen se scuză și plecă.

Coridorul era liniștit, nu se auzea nimic și, departe de flecăreala terapeutică a lui Cathy simți că începe s-o doară capul, ca și cum un milion de gânduri s-ar fi zbatut încercând să scape.

Dând colțul și îndreptându-se spre scările principale, îl văzu pe Alex ieșind din camera pe care o împărțeau și simți cum inima îi tresare în piept. Îi era atât de drag, îl iubea atât de mult! Nu-și putea permite să creadă ce spusese Catrina.

— Te căutam. Pășii spre ea, luând-o tandru în brațe. Mi-e dor de tine atunci când nu te pot vedea.

Imogen își odihni capul ce o durea pe pieptul lui, inspirându-i parfumul tipic masculin, ascultându-i bătăile inimii. Avea atâta nevoie de el, avea nevoie ca el să-i spună că Catrina era o mincinoasă din naștere, că nimeni nu credea un cuvânt din ce spunea.

Dar Imogen trebuia să încerce să înțeleagă ce spusese Catrina și, dintr-o dată o năpădi un val de greață și se strânse în îmbrățișarea lui, strângând din dinți.

— Pari obosită, micuțo, îi spuse el grijuliu și ea își astupă urechile la auzul vocii lui seducătoare și protestă:

— Sunt bine, dorindu-și ca el să plece deoarece nu putea gândi logic cu el alături.

— Nu prea pari așa cum spui.

Mâinile lui îi masau blând umerii, găsind mușchii încordați ai gâtului și atingerea lui, departe de a o relaxa, o făcu să se încordeze cu totul. Privind-o în ochi, Alex îi spuse:

— Încearcă să dormi vreo două ore. Totul e-n regulă cu petrecerea. Mulți dintre oaspeți se odihnesc fie în camerele lor, fie în salon, iar Tolly, Fisher și cu mine avem ceva de discutat în birou.

Vorbele lui îi limpeziră gândurile și spuse cu o voce mai severă decât intenționase.

— Credeam că o să renunțați la ideea asta — Tolly pare foarte obosit. Ar face mai bine să se odihnească, decât să organizeze ședințe. Ar trebui să ai mai multă grijă de el.

Imogen îl simți retrăgându-se, iar trupul i se încordase și temperatura vocii scăzuse cu câteva grade când spuse:

— Oricine te-ar auzi ar putea crede că te interesează într-un mod deosebit sănătatea tatălui meu, dar, nu te îngrijora! O să am atâta grijă de el pe cât îmi dă el voie să am. Și singurul motiv pentru care am fost de acord cu sugestia lui Fisher să organizăm o ședință a fost pentru a-i forța mâna să permită câinelui să privească iepurele. Avem o companie care se ocupă de construirea și organizarea magazinelor și el nu trebuia să facă nimic.

Se îndepărtă de ea și vorbi pe un ton repezit, în tăcerea grea care învăluia partea de sus a casei.

— Știi ce am de făcut. Așa că fă-mi plăcerea și lasă-mă s-o fac în felul meu, da?

Imogen se simți rău din cauza tensiunii nervoase când intră în camera pe care o împărțea cu Alex și fugi repede la toaletă exact la timp, înainte de a vărsa tot din ea.

Târându-se înapoi în dormitor și apoi pe pat, închizând lumina deoarece îi rănea ochii, se gândi nenorocită că trupul ei îi trimitea mesaje despre fapte pe care mintea ei lupta să le ignore.

Vorbele lui îi aduseseră înapoi la neînțelegerile dinainte de a deveni amanți, nu?

Nu mai putea ignora cuvintele Catrinei pe care le considerase o grămadă de minciuni.

Întinsă în întuneric, în liniște, reuși să conștientizeze faptele. Alex îi spusese că o iubește, dar cuvintele nu costau nimic și o făcuse să înțeleagă că nu avea de gând să se însoare cu ea. Și, când încercase să-i explice natura relației dintre ea și Tolly, i-o tăiasă cu un „Sigur. Te-am necăjit destul, dar acum totul s-a terminat”.

Dar nu se terminase, iar ea fusese o proastă că nu-și pledase cauza cu mai multă insistență, că nu stăruise ca el s-o asculte.

Se folosisse de ea, așa cum subliniase și Catrina. Abuzase de ea. O atrăsese în patul lui cu unica intenție de a-și salva tatăl de o presupusă târfă. Nu era de mirare că fusese atât de furios când sugerase că ar fi total lipsit de tact să împartă aceeași cameră, atât de pe față, când Catrina, mama ei și Tolly se aflau printre oaspeți!

Când începuse să se arate brusc interesat de ea din punct de vedere sexual, ea se grăbise să ignore motivele care stăteau în spatele ciudatei sale schimbări de atitudine. Amenințările, oferta de a o cumpăra nu funcționaseră, așa încât demonstrase tatălui său că Imogen putea fi a oricărui bărbat, dacă plătea bine...

Deci, îi cunoscuse tot timpul motivele și, ca o proastă, le ignorase, orbită de dragostea ei prostească.

Regretele nu aveau niciun rost. Trebuia să se gândească la viitor. Alex intenționa s-o alunge de la agenție, din patul și din casa lui. Dar fusese avertizată și presupuse că ar trebui să-i mulțumească pentru asta Catrinei. În mintea ei o considerase o mincinoasă, dar inima ei știuse adevărul.

Catrina nu avea de unde să afle de presupusa ei relație cu Tolly, violenta reacție a lui Alex când aflase, despre felul în care îi oferise casa, dând altcuiva apartamentul ce-i fusese ei promis. Nu ar fi avut de unde să afle, doar dacă nu-i povestise totul chiar Alex.

Și asta era ultima și cea mai puternică dovadă. Tot ce avea ea nevoie să știe.

Capitolul 11

— Te las eu în stație, dacă vrei, spuse Cathy trăgând pardesiul pe ea. Trec numai să spun noapte bună băieților, făcu ea cu ochiul lui Imogen care zâmbi, apoi replică:

— Mulțumesc, mă scutești de un telefon după taxi, apoi o privi pe cealaltă fată cum iese din cameră, îndreptându-se spre celălalt birou.

Totul mersese bine în prima zi la agenție, chiar dacă fuseseră foarte ocupați. Ținându-și nasul pe sus, se salvase de întrebări nedorite, începuse să-si facă ordine pe birou. O împiedica să se mai fâstâcească atunci când va intra Alex în birou.

Dar nu-și făcuse apariția, iar ea își puse la loc în sertar demisia bătută la mașină. În clipa în care își va face apariția, avea de gând să i-o dea, dar din moment ce nu se întâlнисeră, se gândi că va trebui s-o pună la poștă.

Perioada stipulată în contract era de trei luni și, deși ar fi preferat să fie mai scurtă, cel puțin îi dădea răgazul necesar să-și găsească o altă slujbă. Nu avea de gând să fie dată afară!

Fusese surprinzător de ușor să plece de la Kynaston, cu 24 de ore în urmă. Folosind telefonul de lângă pat, luase legătura cu o prietenă, o fostă colegă de la „Martin and Sandown” implorând-o să o primească pentru o noapte. Apartamentul lui Jenny era micuț, dar îi spusese:

— Îți pot oferi canapeaua. E a ta cât timp dorești!

Deși fusese intrigată, nu pusese întrebări, ceea ce fusese foarte bine, deoarece Imogen nu-și revenise încă, nu se întorsese la ideile ei anterioare care-i spuneau că totul era bine atâta timp cât refuza să accepte relații sentimentale în viața ei.

Și dacă cei trei colegi de la Agenție se întrebaseră de ce dispăruse de la Kynaston în seara petrecerii și optase să facă naveta la Londra, își păstrasera nedumeririle pentru ei.

Cu un alt telefon chemase un taxi ca s-o ducă pe ea și bagajul făcut în grabă la Jenny, și nu-i mai rămăsese decât să scrie un bilet, să-l lase pe pernă, unde îl va găsi Alex, și să iasă din casă.

Din fericire, nimeni nu fu martor al plecării ei tăcute și-l alungă din gândurile ei pe Alex și felul în care o folosisese. Cuvintele amare fuseseră rezultatul ultimului spasm de dureri.

„A fost minunat atât cât a fost, dar eu mă mut! Tu ești cel isteț, așa încât te las să găsești tu explicația pe care s-o oferi oaspeților”

Și-l izgonise din inimă și, indiferent dacă-l vedea sau nu, nu o mai putea răni.

Atunci de ce, când sună telefonul de pe biroul ei, când ridică receptorul și-l auzi rostindu-i numele, inima îi tresări dureros în piept, făcând-o să-și piardă suflul?

— La telefon, răspunse ea imediat ce-și reveni, amintindu-și că nu-l ura, deoarece ura era un sentiment și ea nu va mai îngădui nici unui asemenea sentiment distructiv s-o răscalească din nou!

— Vin să te iau peste două minute.

Cuvintele erau reci, dar Imogen protestă:

— Nu-ți pierde timpul! Nu voi fi aici. În ceea ce te privește nici nu mai sunt aici.

Alex spuse:

— Cățea! pe un ton jos, dar ura lui ajunsese oricum până la ea. Tolly a fost dus la spital azi dimineată. Atac de cord. Am fost cu el toată ziua. Vrea să te vadă. Dacă vrea să te vadă, atunci așa se va întâmpla. Fii gata să pleci în două minute!

Imogen era șocată când puse receptorul jos și privea în gol când Cathy reveni în birou, aducând-o la realitate, când îi spuse:

— Sunt gata când ești tu.

— Mergi înainte, spuse Imogen simțindu-și gura uscată. Voi pleca cu ultimul tren. Ne vedem dimineată.

Nu se putu aduna să explice ce se întâmplase și abia reuși să se îmbrace, să-și încheie haina cu degete tremurânde, încercând să se convingă că Tolly era bine.

Dumnezeule, nu-l lăsa să moară, se rugă ea în liniște, sperând ca nu cumva ruperea logodnei fiului său cu Catrina să nu fie cauza atacului, ca nu ea să fie responsabilă pentru ceea ce i se întâmplase.

Tolly nu avea de unde să știe despre suspiciunile paranoice ale lui Alex, de planul lui pentru a o discredita. Tolly dorea să-i vorbească despre Alex, despre viitorul ei și, în acel moment crezuse că se referea la logodna ruptă. N-ar fi putut trăi știindu-se vinovată pentru ce i s-ar fi întâmplat lui Tolly, chiar dacă știa că nu era adevărat.

„Cine susținuse că sentimentele au murit? Cine?” se întrebă ea când Alex sosi cu chipul încremenit, obosit. Încă o mai putea mișca, o mai putea face să dorească să-l îmbrățișeze, să-l sărute, să-l asigure că Tolly va fi bine.

Dar cine era ea ca să facă asta? Era ultima persoană de a cărei simpatie avea nevoie.

— Cum se simte? întrebă ea repede în timp ce Alex porni Jaguarul, riscând o privire la profilul cioplit în piatră, mirându-se de impactul pe care-l avea asupra ei. Emoțiile pe care el le adusese la viață nu doreau să moară, iar durerea din suflet era atât pentru ea cât și pentru suferința lui Tolly.

— Bolnav, spuse el întunecat. Apoi, adăugă încruntat: Să nu-mi spui că-ți pasă! Nu te cred capabilă să-ți pese de altceva în afara propriilor tale interese egoiste!

Venind de la el era o gravă acuzație și se văzu nevoită să-și încleșteze mâinile pe marginea scaunului pentru a nu-l lovi. Nu-și mai putea controla reacțiile, sentimentele, din cauza lui.

— Dacă i-ar fi vorbit, toată ura ar fi ieșit la suprafață alături de amărăciune și durere. Așa încât îndură umilința, mușcându-și limba în timp ce mașina alerga de-a lungul străzilor, încălcând limitele de viteză.

Dar Alex continuă mușcător, dornic să o pedepsească:

— Era deja epuizat, iar fuga ta i-a agravat starea. Fie că mă crezi sau nu, dar relația dintre noi doi conta pentru el. Din fericire nu a avut de unde să știe ce cuprindea „scrisoarea ta de dragoste”, altfel până acum ar fi murit.

Sarcasmul înghețat din vocea lui o tăcu pe Imogen să se chircească în scaun.

Remarca lui că relația dintre ea și Alex ar fi contat pentru Tolly părea lipsită de sens, dar nu avu timp să descâlcească enigma, deoarece el nu terminase încă.

— Din fericire e un supraviețuitor și a văzut cu ochii lui ce poate face epuizarea la vârsta lui. Și asta este un simplu fapt, nu o încercare de a-ți ușura vina.

Acum, încetinise, intrând în împrejurimile spitalului, iar Imogen îl repezi, privindu-l rece.

— Nu poți să mă faci să mă simt vinovată de ce i s-a întâmplat lui Tolly, așa că nici nu mai încerca!

Alex își desfăcu centura de siguranță și spuse privind prin parbriz la echipa de prim ajutor.

— Nu încerc. Nu poți stoarce sânge dintr-o piatră! Nu ți-a păsat deloc când m-ai părăsit și după ce vei frige inima vreunui alt fraier îl vei părăsi și pe el fără să privești înapoi.

Degetele lui loveau ritmic, inconștient volanul, dar în rest părea cioplit în piatră, iar Imogen simți că inima îi

sângerează, deoarece ştia că merită vorbele grele din partea lui. Făcându-l să creadă că-l părăseşte pentru altcineva fusese singura cale pentru a-l face să sufere așa cum suferise şi ea.

Dar îi fu dificil să-i suporte dezgustul din glas când îi spuse:

— Toată porcăria aia despre căsătorie nu a fost decât şmecherie, nu? Adevărul e că nu eşti capabilă să stai cu un bărbat mai mult de o săptămână.

Imogen îşi desfăcu centura şi coborî din maşină. Gura îi era încordată când spuse:

— Pierdem timpul. Spune-mi unde e Tolly şi poţi pleca.

Chiar dacă ultima insultă ar fi fost adevărată, nu mai conta pentru el. Singurul lui scop fusese să-i demonstreze lui Tolly că era o târfă, dar nu se afla acolo pentru a se certa cu el. Dacă ar fi început şi ea să-i arate faţetele urâte ale caracterului lui, nu s-ar mai fi mişcat de acolo ore întregi!

— Doar câteva minute, o avertiză cineva într-un halat alb, deschizând uşa rezervei unde se afla Tolly, pe un pat înalt, conectat la o mulţime de aparate.

Doar privindu-l, Imogen simţi că îngheaţă. Găsindu-se singură cu bolnavul, nu putu spune dacă persoana care o condusesese fusese bărbat sau femeie şi inspiră adânc, apropiindu-se de pat. Tolly deschise ochii cu greu.

— Mulţumesc pentru că ai venit!

— Nu vorbi, îi spuse ea blând, deşi voia să afle de ce dorise să o vadă, dar nu ştia dacă avea voie să vorbească. Voi veni să te văd în fiecare zi, spuse Imogen. Tu, odihneşte-te ca să-ţi revii!— N-are niciun rost să te învârti pe aici. Spune-mi doar de ce l-ai părăsit pe fiul meu! Se întrerupse, luptând pentru aer, apoi spuse cu o urmă de vigoare: Priveşte-mă în ochi şi spune-mi ce n-a mers. La naiba, vreau să ştiu!

— Nu cred că ar trebui să discutăm despre asta. N-ar trebui să te enervezi! Îți face rău.

— Să stau aici și să-mi fac probleme îmi face mult mai rău. Nu a fost ceva serios și voi scăpa de aparatele astea mâine. Deci, ce n-a mers? Alex te iubește. Nu-l poți părăsi pur și simplu. Știi că uneori devine imposibil, deci, dacă ți-a făcut probleme de ce nu mi-ai spune? Poate că sunt de modă veche, dar trebuie să te măriți cu el. Mi-a spus că nu vrei, dar eu vreau ca nepoții mei să fie legitimi!

Era mai rău decât își imaginase. Poate că Tolly delira. Credea că vorbește cu Catrina! apoi spuse pe cât de plină de dragoste putea.

— Nu te îngrijora. Alex nu simte nimic pentru mine; doar se preface.

Nu avea rost să-l supere și mai tare explicându-i totul.

— Nu se va însura cu mine nici dacă aş avea un milion de dolari în bancă.

— Nu râde de mine, femeie! zise Tolly atât de tare cât îi permise răsuflarea tăiată. Crezi că fiul meu mă poate minți? A venit în State pentru a clarifica totul cu mine. Mi-a spus că la început a crezut că umbli după mine — după bani — și a sfârșit prin a se îndrăgosti de tine. A rupt logodna cu Catrina și eu l-am lămurit despre relația dintre noi. Deși, așa cum mi-a spus atunci, nu mai conta, deoarece, chiar dacă te doream, nu te puteam avea. Erai a lui! Atunci a plecat înapoi la Londra având binecuvântarea mea. Mi-a povestit cum te-a reținut în casa lui și tot restul. Mi-a promis că te va convinge să te măriți cu el. Despre asta am vrut să-ți vorbesc în noaptea când ai fugit. Și nu te mai uita așa la mine!

Remarca lui răstită o făcu să-și dea seama că rămăsese cu gura căscată. O închise repede și reuși cu greu să întrebe tremurând din tot corpul.

— Cine i-a povestit Catrinei toate acestea?

Un lucru era sigur, nu Alex o făcuse, cel puțin nu în felul în care fosta lui logodnică îi povestise.

— Eu. Am zburat împreună cu ea și Stasia, nu? Stasia se supăraseră din cauza desfacerii logodnei. Dar pe mine nu m-a deranjat. Nu l-am văzut pe Alex mai fericit ca atunci când mi-a spus că te iubește. Iar eu doresc ca el să fie fericit. Catrina a suportat totul bine, chiar ne-a spus că și ea întâlnise pe cineva în Bahamas. Le-am spus că tu și Alex aveți de gând să mă puneți la odihnă, iar amândouă s-au distrat copios.

Nu, ea nu s-a distrat. Catrina nu găsisese situația amuzantă deloc; pur și simplu se controlase. Venise pregătită să o despartă de Alex, mințind-o. Imogen se cutremură, privindu-l cu ochii larg deschiși pe Tolly. Cum putuse s-o creadă pe Catrina? Cum de fusese atât de proastă?

— Tu și el sunteți făcuți unul pentru celălalt, spuse Tolly. Am știut asta de când ați luat masa cu mine la hotel în seara aceea. Sărbătoream viitorul magazin și îmi amintesc că gândeam că a pus ochii pe tine și că următoarea sărbătoare va fi nunta voastră. Așa că, du-te și rezolvă neînțelegerile dintre voi!

— Așa voi face, promise ea și se ridică. Genunchii îi tremurau, dar reuși să zâmbească. Ai grijă de tine, nu mai permit alte șocuri în familie!

Familia, gândi ea închizând ușa. Suna bine. Atât de bine! Ea nu avusese, practic, o familie și nu știuse cât de mult îi lipsește.

Și, cum îl iubea pe Alex și Alex o iubea pe ea, ar fi format o familie minunată alături de Tolly.

Dar ea stricase totul!

Se sprijini de perete, închizând ochii. Probabil că ucisese dragostea lui Alex, o transformase în ură prin felul în care îl părăsise. Nu știa sigur, dar avea să afle curând.

Merse de-a lungul coridorului spre camera de așteptare, iar inima îi tresari de dragoste și teamă când îl văzu pe Alex pe unul dintre scaune. Capul lui brunet era

aplecăt, privea în podea și, pentru o clipă îl privi, temându-se să se apropie.

Dar el își ridică privirile ca și cum i-ar fi simțit prezența, iar lui Imogen îi veni să plângă pentru durerea din ochii lui. Se încruntă și o întrebă:

— Ce face? Imogen dădu din umeri tristă.

— Nu pot spune decât că părea mai puternic, vesel când am plecat. Mergi să-l vezi? Dacă mergea, îl va aștepta. Va aștepta totdeauna ocazia de a lămuri totul între ei. Dar va putea învia dragostea ucisă?

— Nu astă seară. Se ridicase și luase haina de piele de pe unul din scaune. Odihna îi va face mai bine. Te duc la gară.

Doar atât. Nu dorea să știe nimic. Nu o dorea în preajma lui. Va trebui însă să-l convingă cumva Nu fusese mai nervoasă toată viața ei și, umezindu-și buzele, spuse:

— Putem vorbi? Cred că trebuie să afli ceva.

Mergând înaintea ei, nu auzise cuvintele murmurate și se întoarse spre ea, nerăbdător.

— Poftim? Ai spus ceva?

Imogen repetă rugămintea și se simți foarte prost când el întrebă indiferent:

— Ce ar trebui să aflu? Am avut o zi lungă și nu am chef de văicăreli muieresti și nu văd ce m-ar putea interesa din ceea ce ai tu de spus.

— Te iubesc, spuse ea fără nicio altă introducere.

Pusă în fața dușmăniei implacabile, avusese nevoie de mult curaj pentru a spune asta și nu avea de gând să-și retragă cuvintele, nici chiar atunci când Alex o privi lung cu o sprânceană ridicată, într-un mod cinic, când se răsti la ea.

— Mă pot descurca și fără dragostea ta! De fapt cred că aş putea suporta mult mai ușor ura oricărei alte femei! Ce n-a mers? Noul tău amant n-a făcut față în pat?

Plecă brusc, iar Imogen fu nevoită să fugă pentru a ține pasul cu mersul lui furios. În cele din urmă reuși să-l

prindă de braț, în timp ce traversa parcare spitalului pentru a ajunge la mașină. Își pierduse suflul și era roșie la față de efort când îi spuse indignată:

— Știu ce crezi și de ce crezi. Dar greșești. Și pot să-ți spun de ce, dacă mă vei asculta și pe mine!

Începu să meargă și mai repede, dar Imogen se ținu încăpățânată după el, cu inima bătându-i nebunește de frică, deoarece nu știa cum să-l facă să o asculte. Într-un târziu, strigă furioasă:

— Totul a început din cauza ta, pentru că ai crezut că umblu după Tolly și s-a terminat cu un sac de minciuni, pe care mi le-a turnat Catrina!

— Ce minciuni, ce ți-a spus Catrina?

Aceasta fu șansa ei, singura pe care o putu obține și îi povesti tot ce-i spusese fosta lui logodnică, fără a mai băga de seamă că bătea un vânt aducător de ploaie. Își termină povestea plină de speranță, întrebându-se dacă vorbele ei aveau vreo importanță pentru el, deoarece chipul îi era încordat, nelăsând să se vadă nicio reacție.

— Pe atunci totul părea să aibă sens. Dar acum Tolly mi-a spus ceva ce m-a făcut să-mi dau scama că am greșit.

— „Tolly mi-a spus ceva” repetă Alex plin de o amărăciune care îi distruse ei toate speranțele. Nu ți-a trecut prin cap să stai de vorbă și cu mine?

— Nu ai auzit felul în care mi-a vorbit Catrina? murmură ea plină de tristețe încercând să se apere.

Alex deschise ușa mașinii și îi porunci:

— Urcă!

Îl ascultă simțind cum o cuprinde jalea. Spusese tot ce avusese de spus, dar fără niciun rost. Lipsa de încredere pe, care o dovedise stricase totul. Când Alex porni motorul, îl întrebă cu ezitare în glas:

— Unde mergem?

Dacă îi răspundea „la gară”, va începe să plângă, știa că așa se va întâmpla, deoarece în acest fel îi va da de înțeles că nu mai avea nicio șansă.

Dar el răspunde inexpressiv:

— Acasă, iar inima ei sări din piept pentru o secundă, înainte de a-și spune că nu ar fi fost bine să-și facă speranțe deșarte.

Probabil că, în starea de spirit în care se afla, o ducea înapoi la Kynaston pentru a-și împacheta hainele pe care le lăsase acolo în seara petrecerii. Iar apoi o va duce cu bagaj cu tot la gară. Sau, și mai bine, va telefona după un taxi. În mod sigur nu dorea să vadă nicio urmă de a ei în casa lui.

În timpul drumului spre casă nu fu rostit niciun cuvânt. Imogen fusese de părere că ar fi fost mai înțelept să-l lase cufundat în tăcere și în plus, nu știa ce i-ar fi putut spune. Spusese totul.

Imogen avea spatele rigid de încordare când se îndreptă spre salon, mergând în fața lui. Se văzu nevoită să-și înghită lacrimile când îl văzu îngenunchiat în fața căminului, încercând să înviorze focul.

În cameră era cald, încălzirea centrală funcționa perfect, deoarece lui Aleksander Devenko îi era destinat doar ce era mai bun. Iar această regulă se aplica și în cazul femeilor, recunoscute Imogen. Ea era excepția de la regulă. Era plină de defecte, se comportase îngrozitor, îl părăsise chiar în timpul unei petreceri. În mod sigur l-a făcut să pară un prost în ochii celorlalți.

Problema era că, odată aduse la viață, emoțiile ei deveniseră imposibil de controlat.

— Haina?

Tremurul uneia dintre sprâncenele lui negre erau singura mișcare de pe chipul împietrit a lui Alex. Își dezbrăcase și el haina, iar puloverul tricatat și pantalonii strâmți nu făceau decât să-i accentueze frumusețea.

Luptând împotriva impulsului de a i se preda, Imogen spuse rece:

— Nu stau.

Nu o adusese aici decât pentru a-și strânge hainele rămase și nu avu de gând să-i cadă la picioare la un singur semn din ochi. Încă mai avea ceva mândrie.

Apoi îi zări furia din priviri când ochii strălucitori aurii și un mușchi îi tresărea pe maxilar, în timp ce îi scosese haina roșie de lână.

— N-ai să fugi de mine din nou, spuse sigur pe sine, aruncându-i haina alături de cojocul lui pe șezlongul elegant, acoperit cu o cuvertură de brocart. Ai spus că mă iubești, spuse cu ochii sclipindu-i primejdioși. Ce dragoste ar fi aceea care dă crezare la tot ce e mai rău? Nu cred că vreau să am nimic de a face cu o astfel de dragoste!

Ar fi putut să denigreze orice, dar nu și dragostea pe care o simțea pentru el, era mult prea de preț pentru a-i îngădui s-o tragă în mocirlă. Imogen simți cum se enervează, iar acest fapt nu făcu decât să-i dovedească încă o dată că, ori de câte ori era vorba despre acest bărbat, emoțiile ei o luau razna. Nu dorise ca această confruntare să se transforme într-un meci, dar nu depindea numai de ea și atunci îi răspunse:

— Dar despre dragostea ta ce ai de spus? Spuneai că te-ai îndrăgostit de mine chiar din prima clipă când m-ai întâlnit, cu toate că pe atunci credeai că nu eram decât o târfă ieftină. A trebuit să ai mărturisirea lui Tolly că nu eram așa înainte de a-ți îngădui să pui mâna pe mine!

Nu știa dacă ceea ce spunea avea vreun sens și nu-i păsa, dar furia i se transformă în simplă enervare când urmări șocul întipăririndu-se pe chipul lui uluit. Dar Alex nu spuse nimic, întorcându-se pe călcâie, după ce o privi nedumerit. Imogen auzi zgomotul făcut de o sticlă ciocnită de un pahar și când se întoarse spre el, Alex îi întinse un pahar cu coniac turnându-și unul și pentru el.

— Ai absolută dreptate, îi spuse ridicând paharul într-o urare nerostită, iar în glasul lui, Imogen detectă un soi de emoție pe care nu o putu numi, dar care îndepărtă și ultima urmă de furie. Nu judecam situația decât din punctul meu de vedere, recunosc Alex sorbind din coniac și, privindu-i linia puternică a gâtului, mușchii puternici, Imogen își simți gura uscată, iar dorința familiară pentru el îi luă foc în trup.

Alex puse paharul jos, încruntându-se:

— Numai Dumnezeu știe cât de repede eram gata să cred tot ce era mai rău despre tine, chiar dacă eram conștient că începeam să te doresc așa cum nu mai dorisem vreo altă femeie. Eram gelos pe tatăl meu. Știam că nu trebuia decât să te ating ca să iei foc, dar am menținut distanța, spunându-mi că vei pleca după bărbatul care va oferi mai mult. Dar dacă vreun alt bărbat îndrăznește să-ți zâmbească, deveneam sălbatic. Deveneam cu repeziciune un caz clinic de nebun.

Păși repede de-a lungul camerei, se opri în fața focului, privindu-l lung câteva momente, apoi o întrebă:

— Mă iubești destul ca să mă ierți pentru asta?

Ea încuviință cu inima prea plină pentru a putea vorbi. Îi va ierta totul lui Alex, totdeauna, atâta timp cât o iubea și el.

— Vino aici.

Brațele lui deschise o chemau și Imogen nu ezită nicio clipă, își puse capul pe pieptul lui puternic, dar Alex îi prinse bărbia în mână și-i ridică ușor capul până când ochii li se întâlniră, în privirile lui nu mai exista ura, gândi ea veselă, descifrând dragostea în adâncimile lor auri.

— Sunt câteva lucruri pe care ai dreptul să le cunoști, începu el, vocea sa cu timbru adânc impresionând-o ca întotdeauna.

Dar Imogen nu dorea ca el să vorbească, nu acum, și-i puse un deget pe buze, depărtându-le ușor pe ale ei într-o timidă invitație.

Și Alex îi zâmbi ca și cum ar fi știut precis ce simțea ea, ca întotdeauna, iar ochii îi sclipiră jucăuși când o mușcă ușor de buricul degetelor.

— Rectificat. Sunt câteva lucruri pe care trebuie să le știi! Nu doresc ca tu să ai impresia că am obiceiul de a crede tot ce e mai rău despre o persoană și de a refuza să ascult propria ei versiune. Îi prinse obraji în palme. Când am citit articolul despre tine și Tolly, am intrat în panică. Și de obicei nu fac așa ceva, crede-mă! Imogen îl credea. Avea un caracter puternic și dacă dorea să vorbească, atunci nu-l va întrerupe până când nu-și va descărca sufletul complet. Avea timp destul pentru a vizita apoi, în liniște, minunatul ținut unde cuvintele nu erau necesare.

— Tolly a mai pățit ceva asemănător, continuă el calm. Mama a murit când eu nu aveam decât nouă ani și amândoi am fost zguduiți. Era o doamnă în adevăratul sens al cuvântului. Apoi, după șase ani, s-a recăsătorit. Janice era drăguță, avea pe jumătate vârsta lui și chiar și eu mi-am putut da seama ce urmărea. Dar Tolly era orb în ceea ce o privea; avea nevoie de dragoste și căsnicie, era flatat deoarece o femeie tânără și frumoasă îl iubea. Bineînțeles că ea nu îl iubea. Nu-i plăceau decât banii. Au rămas trei ani împreună, timp în care ea s-a culcat în stânga și-n dreapta...

Imogen nu se putu abține să nu plângă de indignare. Cum de-l putuse trata cineva într-un asemenea fel pe Tolly?

Alex continuă:

— Tolly nu a putut să vadă sufletul lacom, urât, din spatele unui ambalaj strălucitor. Toată lumea știa ce făcea ea și râdeau de el pe la spate. Nu am putut suporta să-l văd luat în râs; e un om minunat. I-am spus exact ce

avea ea de gând să facă, i-am spus că era un individ orb care refuza să vadă ce-i sărea în ochi. N-am dat dovadă de tact, dar pe atunci nu aveam decât optsprezece ani. Se pregătea să dea o nouă petrecere, își aminti Alex, privind spre trecut. M-am dus în camera lui. Știam că urma să apară și un actor de mâna a treia, dar foarte musculos, cea mai recentă cucerire a mamei mele vitrege și n-am mai putut ține pentru mine ceea ce știam, ce știa toată lumea. Așa încât i-am spus și lui. Atunci, pentru prima dată, Tolly m-a lovit. Eram mai înalt și mai puternic decât el, dar încă mai tremuram șocat când m-am alăturat petrecerii, după o oră. De obicei nu mergeam, pentru că îmi făcea scârbă să văd cum se purta Janice, felul în care chicoteau oaspeții pentru că Tolly era un prost! După cum bănuiam, Janice făcea ochi dulci actorului. La început, am încercat să fiu politicos și l-am rugat să plece, spunându-i și lui Janice că aș prefera să nu-și mai etaleze amantii în fața tatei și a musafirilor. Ticălosul mi-a spus „Ești gelos, puștiule? Dacă știi să aștepți, obții totul — inclusiv pe mama ta vitregă când vei mai crește!” Atunci am simțit că iadul se dezlănțuie. Nu mă mândresc cu ce am făcut, dar l-am lovit ca un nebun și a fost nevoie de trei bărbați să mă îndepărteze de el. La puțin timp după aceea, Tolly a divorțat de ea și, pentru un an, a fost un om distrus. Îl priveam cum se prăbușește. Au trecut ani buni până și-a revenit.

— Iar tu l-ai ajutat, sublinie Imogen uimită de ceea ce tocmai auzise.

— Sper. Și, când a început să-și revină la viață, în afaceri, și mi-a sugerat că ar fi bine ca eu și Catrina să ne logodim, am fost de acord. Cel puțin în principiu. Catrina era foarte tânără și i se părea foarte amuzant să fie logodită și, după cum am cerut, dacă în timp de cinci ani nu se va pune problema unei căsătorii, atunci ea va fi eliberată să se îndrăgostească de cine dorește. Logodna noastră a fost o afacere foarte impersonală.

Nu așa îi povestise Catrina, dar Imogen nu mai credea o iotă din cuvintele ei. Se cuibări mai adânc în brațele lui Alex și șopti:

— Mulțumesc pentru că mi-ai povestit. Nu era nevoie.

— Ba da, spuse el hotărât, sărutând-o acolo unde o vână pulsa pe tâmplă. Te va ajuta să înțelegi de ce am intrat în panică atunci când am crezut că se va repeta ce i se întâmplase lui Tolly cu ani în urmă.

— Cu toate acestea, nu ți-ai cerut încă scuze, spuse ea ridicând capul, trasându-i linia maxilarului cu gura. Nici măcar atunci când ai aflat că nu urmăream să mă căsătoresc cu tatăl tău.

— Am vrut s-o fac, mărturisi el, parcă nesigur. Dar când m-am întors, în Ajun, dorind să-mi cer iertare, erai atât de caldă, atât de inimoasă! Nu m-am mai putut gândi decât cum să fac să fii a mea. Începuse-și să spui ceva despre nevinovăția relației tale cu Tolly, dar eram prea laș pentru a te putea asculta. Credeam că, dacă-ți voi povesti totul, îți voi aminti cât de urât am gândit despre tine, punându-te alături de cățeaua aia de Janice și vei fugi de mine.

Protestând vehement, Imogen mărturisi că n-ar fi făcut așa ceva. Se ridică pe vârful picioarelor și, luându-l de gât, îl sărută flămândă, simțind cum i se accelerează bătăile inimii. Când se desprinse de ea, arzând de dorință, Alex murmură răgușit:

— Spune că mă iubești! Spune că n-ai să mă mai părăsești niciodată!

Așa și făcu, iar și iar, printre sărutări sălbatice, pline de dorință și când o ridică în brațe, se agăță de el slăbită, știind unde o ducea. Iar el îi declară răgușit :

— Te iubesc mai mult decât viața.

Era tot ce avea nevoie să audă, cu o singură excepție și, când îl sărută, șopti:

— Nu mi-ai cerut niciodată să mă căsătoresc cu tine, iar el chicoti strângând-o și mai tare în timp ce ieșeau pe ușă, îndreptându-se spre scări.

— Doar pentru că știam că ești contra căsătoriei. Tocmai mă gândeam cum să te conving. Imogen îi zâmbi privindu-l în ochi, iubindu-l pentru totdeauna:

— Atunci poți renunța. Tocmai m-ai convins...

----- SFÂRSIT -----